

วชิราวุธวิทยาลัย รุ่น ๔๐

วชิราวุฒวิทยาลัย รุ่น ๔๐

น้อมเศียรประณตวรยุพา
เคารพพระองค์พระมหากษัตริย์
เมตตาประชาดาอุทิศ—
เทวีวิมลพระหทยา
ยามราชภูรีประสมทุกขภัย
เหล่าข้าพระองค์นิกมลวง
ความงามสง่าจริยวัตร
โลกาถวายสิริพระพร
สมควรจะเคียงวรกษัตริย์
องค์ภูวนาถ จกริน
ดุจดั่งพระจันทร์วิไล
เคียงคู่พระสุริยฉาย
ขออานภาพตริตนา
ปกบ้องพระองค์สิริวิมล
ชนมายุยืนและสุขพูน
สำราญฤดีพระหฤทัย

วนิดากษัตริ
ธ นรินทรราชา
ธรทสว่างฟ้า
กรุณาณ ข้าฯ ปวง
พระหทัยทรวงหวง
มนน้อมถวายพร
กัระบัตและกัจจ
วรราชนาริน
รุจิรัฐสยามินทร์
วรเกียรติธ กัจจาย
ศศิในนภาพราย
สุจรส์ ณ เวหน
ทนุราชินีตล
นิรโศกและโรกภัย
บริบูรณ์พระพรชัย
ศุภวัฒน์สวัสดิ์เทอญ

กัวยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเกษะ

ข้าพระพุทธเจ้าคณะนักเรียนนวมสิริราชวิทยาลัย

(ดาวฤกษ์ สันธูณิษฐ์ ประพันธ์)

อิทิสงฉันท์ ๒๐

เคียรภิวาทรบาทยุกลประณต	
จรัสพระจักเรศภยศ	ณธานี
เอกบุรินทร์สยามพระนามระวี	
พระจอมมกุฎมหาพระธ-	รราชเจ้า
โสมนัสพสภระรณณเกล้า	
กรุณพระเออแอร่มสีน้าว	กีปรัดดา

สัทธราฉันท์ ๒๑

โปรดเกล้าไข้ราชทรพยัตรา	สลดปนวชิรา
-วรุทกีสมาค่า	ธ จ้านง
จอมราชันคอกักคูกอง	กิจธุระพระประสงค
กรณียง	มิเลือนตาง

อิทิสงฉันท์ ๒๐

โอ้พระชนม์พระชัพกระไรก็ร้าง	
อะดูรพระแรมสีแรมและห่าง	บุรีไทย
อัสสชลดนัยนกลหลังกไหล	
ณ ยามคหนึ่งบุบุญบได้	ฤทั้นเห็น
นัรนาทระงมและดั่งสีเช่น	
นีสาทียมสร้อยละเร็น	บัจันตรา
ทรงสววรรคฤกพสกลทรา	
-วดีมโนสะพร้งพิพัฒนา	ณ สรวงสานต์
บารมีเสวยสถิตสถาน	
เกษมตลอดนัรันตรกาล	สวัสด์เทอญ.

ค้วยเกล้าค้วยกระหม่อม ขอบเกษะ

ข้าพระพุทธเจ้าคณะนักเรียนนวิชิราวุธวิทยาลัย

(สรบุคม์ พรหมพจน์ ผู้ประพันธ์)

ฉันขอว่าลูกศิษย์มหาวิทยาลัยแล้ว จะต้องเป็นผู้ ทมระเบียบวณยที ต้องทำตัว ให้ก็ ให้สังคมยอมรับเราและไม่รังเกียจในตัวเรา การที่จะทำตัวไม่ให้เป็นที่รังเกียจ แก่สังคมนั้น จะต้องวางตัวให้เหมาะให้เข้ากับหลักของการเป็นผู้ดี การเป็นผู้ดีก็ตาม พระบรมราโชบายของพระองค์ผู้พระราชทานกำเนิดวิชาวิทยาลัยพระราชทานไว้ และลูกศิษย์วิทยาลัยทราบกันแล้ว ว่าไม่ใช่ผู้มาจากตระกูลสูงและมั่งคั่งด้วยทรัพย์ สมบัติ ผู้ดีของพระองค์จะต้องมาจากผู้มีความสามารถ ซื่อตรง มีความสัจย์ กำลัง กายแข็งแรง จิตใจสะอาด เต็มใจจะรับภาระหนัก อันอนาคตจะนำมาให้ไม่ว่าชนิด ไท ๆ เมื่อถึงคราวจะใช้ก็ต้องทำตัวให้ผู้ ใช้ชอบ และเมื่อถึงคราวจะใช้คน ก็ต้องใช้ ให้เป็น จึงจะเกิดผลสำเร็จ

เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานสิ่งใด สิ่งจะยากลำบากสักเพียงไร อย่าทำใจ ท้อแท้ ไม่กล้าผจญ ร้องว่าทำไม่ได้โดยมิได้ลองทำก่อน เพราะนั่นไม่เป็นลูกผู้ชาย ไม่ใช่นิสัยของลูกศิษย์วิทยาลัย ไม่ตรงกับกรอบบรรพชาที่เรากระทำกันมา งานนั้น อาจยากเกินไป อาจทำไม่ได้จริง ๆ แต่เมื่อเรายังไม่ได้ลองทำ เราจะทราบได้อย่างไร ลูกศิษย์วิทยาลัยต้องสู้ ต้องไม่ทำตัวอ่อนแอ ยอมแพ้แก่เหตุการณ์ง่าย ๆ การ กระทำเช่นนั้นไม่นำความเจริญมาสู่ผู้กระทำ

ภาระงานทุกอย่างย่อมต้องมีอุปสรรคไม่มากก็น้อย มีฉะนั้นก็ไม่ใช่งาน แต่ เมื่ออุปสรรคแล้วเราแก้อุปสรรคเหล่านั้นสำเร็จ ก็ให้ชื่อว่าเป็นผู้ มีความสามารถ จะได้รับความเชื่อถือไว้วางใจจากผู้ ที่เขาอยู่สูงกว่าเรา

จากนั้นไปไม่ช้าเขาก็จะประสบความสำเร็จในการสอบไล่ชั้นต้น และเราจะต้อง จากกันไปแล้ว ถ้าเขอยังนิยมในการอบรมที่เขาได้รับจากวิทยาลัย จึงลอง ปฏิบัติดู และสังเกตว่าจะเกิดผลดีร้ายประการใดแก่ตัวเขา ถึงเข้ออกไปจากโรงเรียน แล้ววิชาวิทยาลัยก็ยังออกเป็นห่วงเขาไม่ได้ เมื่อได้ข่าวว่าเขาทำตัวดี สังคมไม่ รังเกียจ ก็มีความโสมนัส แต่เมื่อได้ข่าวไม่ดีก็โทมนัส จึงอย่าทำตัวให้โรงเรียนมี ความโสมนัส เพราะการกระทำเช่นนั้นไม่ยังเกิดผลดีแก่ตัว จะไปอยู่ที่ไหน ทำอะไร จึงกระทำตัวให้ดีกว่า ให้คนเห็นว่าการเป็นลูกศิษย์วิทยาลัยฝึกกับคนอื่นในฐานะ เดียวกันอย่างไร เมื่อมีผู้นิยมเชอในความมั่นคงเข้มแข็งและความสามารถของเรา แล้ว ความเจริญก้าวหน้าจะมาสู่ตัวเขา โดยไม่ต้องสงสัย.

พระยาภะรตราชา

ท่านผู้บังคับการ

อาจารย์จิต พึ่งประดิษฐ์
ผู้กำกับคณะพญาไท

อาจารย์อรุณ แสนโกติก
ผู้กำกับคณะจิตจรดดา

อาจารย์อุดม รัตประจิต
ผู้กำกับคณะดุสิต

ศาสตราจารย์ วรวิทย์ เจงไพบูลย์

อาจารย์ บี.เอฟ. เทย์เลอร์

อาจารย์ ดร. กัลย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา

อาจารย์ถนอม บัวทองศรี

ครูสุวรรณ เดือกใจแก้ว

นายแพทย์วีรย์ มรรคทองแก้ว

ครูสุทิพย์ พงประติษฐิ์

ครูจรรย์สัจ จันทรางศุ์

ครูบรรจง ลวพันธ์ุ์

ครูมณี เอมะศิริ

ครูฉวีล สุวรรณทัต

ครูสอาดจิต เทวาทุติ

ครูอารี อองคสิงห์

ครูสมศรี เจริญสันต์

ครูมณี พรหมประพันธ์

ครูเพ็ญศรี จินดาวณิก

ครูบุญชู พงศ์พานิช

ครูสมปอง โกมารทัต

ครู ดี อาร์ มัลลินเนอร์

ครูขำลี สาครสันธุ์

ครูนิลเอก วัฒนคาม

พ.ต. หญิง สำณี อติแพทย์

พ.ต. หญิง สมศรี ศรีจิตต์

พ.ต. หญิง อรพินท์ เพ็ชรพลอย

ครูฉายแสง บุณนาค

ครู ม.ล. กิติพันธ์ ช่มฤทธิ

ครูบรรจง โกลานนท์

ครูนันทนา ไชยชนะ

ครูสมใจ เทียมสมบุรณ์

ครูใจมศรี ศิวรักษ์

ครูคะเน สันณะสุข

ครูภิญโญ บุญหนุน

ครูชชาติ ช่มภูนิษฐ์

ครูสมปอง โตมา

ครูสมลักษณ์ สุวรรณวงศ์

ครูสมล ช่มภูนิษฐ์

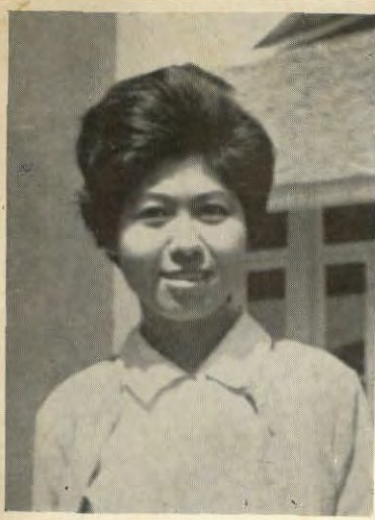
ครูประวิทย์ จันท์เจอบุญ

ครูพงษ์ทิพย์ น้อยใจบุญ

ครูพรทิพย์ วินโกมินทร์

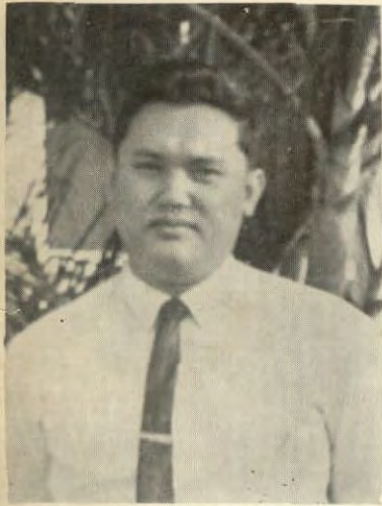
ครูจิตรา หิรัญบุรณะ

ครูบรรเทิง คล่องกำไร

ครูพัชรี ธนบุญโญ

ครูเชิด เอี่ยมประเสริฐ

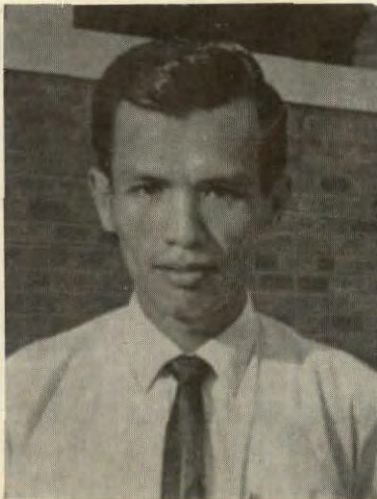
ครูสุพจน์ ต้นประยูร

ครูวิเชียร พุทธินันท์

ครูสุทัษย์ คุปตารักษ์

ครูศิริ ทิพย์พรหม

ครูสุริยะ แสงอุไร

กฤษณะ ผลอนันต์

กรุณาเอามือซ้ายปิดรูปภาพข้าง ๆ ไว้ แล้วกวาดสายตาทางคู่ของท่าน ไปตามตัวอักษรที่ประกอบขึ้นเป็นเรื่องราวของหนุ่มฉันทบุรี ผู้เรียกตัวเองว่า "กฤษ" แต่ก่อนเห็นว่ามันเพราะพริ้งเกินไป จึงเรียกเขาโดยใช้นามกรว่า "กิม" อย่าจ้องมองภาพของเขานานนัก เพราะลัทธิเสน่ห์ของ "กิม" อาจสร้างรอยยิ้มพริ้มดวงใจของท่าน (เดี๋ยวจะหาว่าไม่เตือน) จะบอกให้ว่า เรื่องดนตรีนั้น "กิม" สุดแสนจะชำนาญ ฝีมือ Trombone ก็ขนาดฝีมือของพระเอกยิมก็ทีเดียว เกี่ยวกับแฟน "กฤษ" เอ๊ย..... "กิม" บอกว่า มเบนปิบ ๆ ชงขนิษฐาจะแบ่งให้เพื่อน ๆ ทั่วแห้วทุก ๆ คน

จงใจ ผลประเสริฐ

"เร" หรือกระรอกน้อย ๆ ของอาจารย์อาร์ เดียวนี้กลายเป็นกระรอกตัวใหญ่เสียแล้ว ซ้ายชอบกิน "มะขามบ่อ" เสียด้วย ถ้ามีการประกวดพูดเร็ว "เร" ต้องคว้าอันดับหนึ่งมาอย่างไม่ต้องสงสัย "เร" เคยติดอันดับยอดเยี่ยมกีฬาของคณะศิษย์มาครั้งหนึ่ง เมื่อคราวลงแข่งฟุตบอล ทั้งรุ่นเล็ก รุ่นกลาง รุ่นใหญ่ บัดสุดท้าย การกีฬาของ "เร" ชักไปได้สวย เป็นฟลายฮาล์ฟที่จ่ายลูกงาม ๆ ให้แก่กองหลังทีมโรงเรียน และทีมกรุงเทพ ๑๕ "เร" เรียนก็เก่ง เล่นกีฬาก็เก่ง ก็ย่อมจะมีแฟนสวยเป็นธรรมดา (ใช่ไม๊?)

จารุจินต์ นภิตะภัก

พ่อเรียกว่า "ติก" ผู้หญิงก็เรียกว่า "ติก" แต่เพื่อน ๆ เรียกว่า "เบต" "เบต" เรียนเก่งขนาดได้รับพระราชทานรางวัลเรียนดี ๖ ปีติด ๆ กัน มาตอนหลัง ๆ "เบต" ชักจะเบือ เลขหยดพักเสียบ้าง "เบต" จองล่างจองผลาญกับแมลง เป็นฆาตกรเลือดเย็น สิ้งหาว "ผู้เสือ" มานับร้อยแล้ว "เบต" มีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้ามที่ข้นหน้าอก เช่นเดียวกับ เจมส์ บอนด์ "เบต" ซอด้วงเพราะเป็นนักเป่า Trumpet มือหนึ่งของวงหัดดนตรี

จุดสิงห์ วสันตสิงห์

“สิง” เป็นเจ้าของสิ่งที่ชาวผด่องอยู่เพียงสามอย่าง คือ พัน ลูกตา และหัวใจ วิ่งเร็ว ว่องไว ใจเย็น ดังนั้น จึงได้ลงรักษาการณ์ในตำแหน่งปีกของทีมโรงเรียน “สิง” มักับกรรมที่เพื่อน ๆ (โดยเฉพาะ “ต๋อย” และ “เป๊ยก”) ก่อไว้ แต่ “สิง” ก็ยิ้มแห้ง ๆ แทนที่จะร้องไห้ ถ้ามีใครชมว่า “สิง” เหมือน สุทธิ มณีอากาศ มนุษย์ลมกรดของไทย “สิง” ก็จะยิ้ม (ไม่หยุด) อยู่สามวันสามคืน สิ่งที่ “สิง” พอใจที่สุด คือ ทฤษฎีของดาร์วิน ทว่า “สิง” (จริง ๆ) เป็นบรรพบุรุษของคน”

ฉัตรชัย น่วมเจิม

หัวหน้าทีมบาสเกตบอลล์ของโรงเรียน “ตุ้ม” มีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาคมคาย (ในความรู้สึกของตน) ผมหักโสศ (อย่างแรง) เขาจริงจังในการเรียน (และการหลับ) เวลา “ตุ้ม” พูด เพื่อน ๆ มักจะเข้าใจผิดคิดว่า “ตุ้ม” กำลังบ่น “ตุ้ม” สวมรองเท้าผ้าใบเบอร์ ๔๕ ไปสอนบาสเกตเด็ก ๆ ทุกเย็น ถ้ามถึงแฟน “ตุ้ม” พูด (บ่นจิ้งจัม) ว่า “ไว้คิดทีมชาติก่อน ค่อยมาถามใหม่” ว่าแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาโยนลูกกลม ๆ ใส่หัว่งต่อไป

พนินทร์ วีระวงศ์

หนุ่มพญาไท เจ้าของนิกเนมสั้นห้วนคือ “นิน” เป็นนักดนตรีวงจุดดุริยางค์ มีฝีมือทางเล่น Bass (ไม่เบาทีเดียว) “นิน” ชอบคำที่มีความหมายไม่มาก เช่น น้อย นิด น้อย ๆ ล ฯ เป็นประธานตั้งวงคุยเรื่อง Girls Girls Girls เสมอ “นิน” อยู่จิวราชมมา ๘ ปี ไม่เห็นมีใครว่า “นิน” ไม่น่าคบซักคน เรื่องอบายมุข สุรา พาส ก็พบบัตร “นิน” ไม่เคยยุ่ง ยกเว้นซื้อ นารี ไว้ซื้อเดียว (นินบอกว่า “ตอนนั้นกำลังยุ่งมาก ๆ ด้วย”)

ณัฐวิระ ผดุงวัตร

“แก” ชอบออกไป Exercise นอกห้องเรียนทุก ๆ ชั่วโมง “แก” ให้เหตุผลว่า ไม่อยากนอนหลับตาไม่จำเป็น แต่วันหนึ่ง ๆ แก่ก็มีเรื่องจำเป็นที่จะต้องนอนหลับเสียเกือบ ๒๐ ชั่วโมง แต่ถึงกระนั้น “แก” ก็ยังรักษาระดับเป็นนักเรียนห้อง ก. อยู่ได้จนจบสุดท้าย เรื่องกีฬาที่ไร้ช้อย “แก” เล่น รักบี้ ฟุตบอล วอลเลย์บอล และสควอช จนเป็นนักกีฬาคนสำคัญของคณะผู้บังคับการ “แก” จึงเป็นนักเรียนท่านผู้บังคับการกล่าวถึงอยู่บ่อย ๆ “แก” บอกแถมเอาไว้หน่อยว่า สิ่งทีแก่เกลียดที่สุดคือ “แรง”

ดาวฤกษ์ สิทธิวิชัย

“ดาว” เป็นดาวสมช่อที่ชาวระกุมิใจว่า “ดาว” จะนำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียนในการสอบ ม.ศ. ๕ ปีนี้ “ดาว” ครองอันดับหนึ่งและรับพระราชทานรางวัลเรียนดีมา ๘ ปีแล้ว และ “ดาว” เป็นคนแรกในวิชาวิชาที่ได้รับทุนเล่าเรียน ในชั้น ม.ศ. ๔ และ ม.ศ. ๕ เราเคยถาม “ดาว” ว่า ทำไมไม่ถึงเรียนเก่งนัก “ดาว” บอกว่าตื่นเช้า ๆ ให้ออกกินน้ำค้างตามใบหญ้า เราเลยไม่กล้าถาม “ดาว” อีกต่อไป

อนาคตของ “ดาว” อาจเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่นำชื่อเสียงมาสู่ประเทศไทยก็ได้. .ใครจะรู้

ตันติ ปริพนธ์พจนพิสุทธ์

เราขอให้ “ติ” เป็นยอดคนในการทำการบิน แล้วข่าวมาว่า “ติ” จะไปทดสอบซึ่งทุนไปเมืองนอกเหมือนพี่สาว

เห็น “ติ” ลงเล่นรักบี้ที่โรงล้วยใจแก่ “ติ” ไม่เคยจับต่ากว่ากันคอ สักที “ติ” มั่นองชายสืบเชื้อสาย ว.ช.ร. อีก ๓ คน สิ่งทีสมไม่ได้ก็คือ “ติ” เคยได้รับเหรียญทองในการวิ่ง ๑,๕๐๐ มาแล้ว “ติ” ยังชอบละเมอบ่อย ๆ ว่า ทำไหมหนอสาว ค.อ. ถึงได้สวยจัง

อนาคต “ติ” สอบอะไรติดก็เรียนนั้น ถ้าไม่ด่วนเหินฟ้าไปเมืองฝรั่งเสียก่อน

ทายาท กลองตรวโจโรค

ชมสู้อยู่เสมอ เราจะไม่เคยเห็น “บาท” โกรธใครเลย อยู่พวกเดียวกับ “สมคิด” และ “สิริชัย” คือเป็นบรรพชน่าเอ็นดู มีความขี้เกียจพอ ๆ กับ ขยัน บางคน “บาท” นอนตั้งแต่ ๓ ทุ่ม บางคน “บาท” พัดจั่นนั่งทำการบ้านอยู่กับเด็ก ๆ ดื่น ๆ ก็มี “บาท” เคยมีแฟนอยู่คนหนึ่ง ปัจจุบันเลิก ลากันไปแล้ว เดียวกัน “บาท” เลยหัวใจว่างเปล่า กำลังประกาศแข่งห้องหัวใจ ทั้ง ๔ อยู่ ขำหน้าขินดีของผู้ที่สนใจก็คือ “บาท” เล่นฟุตบอลเก่งพอ ๆ กับ เปเล่ (ตอนอายุ ๕ ขวบ)

เทียนไชย จงพิรเพียร

ไม่ Tall ไม่ Dark และไม่ค้อจะ Handsome เป็นลักษณะของ “เบ็ด” ผู้ซึ่ง I.Q. ก่อนข้างน้อยเอาทีเดียว จึงได้รับสมญานาม “LOW” เจ้าตัวภาคภูมิใจอย่างมาก กล้าคุยได้อย่างเต็มปากว่า “ถึงโลว์ ก็ โรเจอร์ มัวร์ เพีย” มีคำพูดซึ่งไม่สูงเกินตัวเท่าไรนักซึ่งมักจะเรียกเสียงฮาไป จากเพื่อนฝูงบ่อยๆ “LOW” หรือ “เบ็ด” หรือ “โรเบิร์ต” เล่นกีฬาได้ทุกอย่าง ตามแบบของนักเรียนวชิราวุธทุก ๆ คน บ่นหน้าบอกละขอเข้าไปเฮฮา ในจุฬาฯ ซักพักใหญ่ ๆ แล้วจะออกมาเป็นคนคนสร้างถนนต่อไป

ธงชัย ไชยกล

“ฟรัง” ที่เพื่อน ๆ เรียกกัน สุขุมเยือกเย็นตลอด ๒๔ ชั่วโมง ทำงานเรียบร้อย ขนาดเพื่อน ๆ ขอดูลายมือก็อยู่นิ่ง ๆ “ฟรัง” เป็นคู่หูของ “เป๊ยก” เป็นนักกตารมอหนึ่งของวงเครื่องสายสากล ความลับที่ “ฟรัง” ชอบเปิดเผยในทรมชนเสมอ ก็คือว่า... “ฟรัง” เป็นศิษย์เก่าราชินี “ฟรัง” เป็นตัวแสบที่จะเข้าไปแย่งที่โรงเรียนอนดิดบอร์ตด้วยคน ถึงแม้ “ฟรัง” จะบ๊วเร็กกัน แต่ก็บ๊วเล่นไม่โช้น้อย โดยเฉพาะวอลเลย์บอลดี

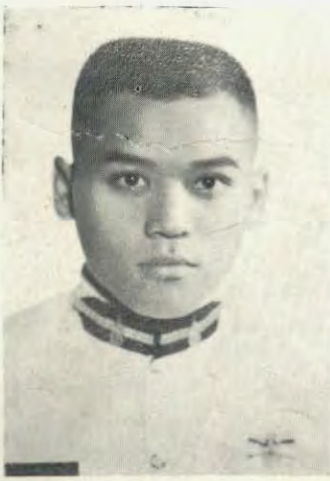
นภดล ลประสงค์

หนุ่มน้อยคนเฒ่า "นภ" เป็นคนนอนดึก ตื่นเช้า (แล้วเข้าไปนอนหลับในห้อง) แทนที่จะเห็น "นภ" คงผู้หญิง กลับเห็น "นภ" กอดหนังสือชวะแทน "นภ" เป็นนักสควอช (กีฬาซึ่งรู้จักกันไม่กี่แห่งในประเทศไทย) นิยมการบำรุงหุ่นให้หล่ออยู่เสมอด้วยการเล่นกล้ำ "นภ" เคยบอกว่าอยากเป็นหมออะไรก็ได้ ที่ไม่ใช่หมอดู ตามถึงผู้หญิง "นภ" บอกว่า Auricle Ventricle ซ้าย ขวา ยังไม่มีใครจับจอง

นรฤทธิ โชติกลเสถียร

ป็น ม.ศ. ๕ มีคนหล่อ ๆ หลายคน "อ่อง" ก็พลอยติดอันดับด้วย "อ่อง" เป็นเพลย์บอยแท้ไฟของคณะพญาไท เป็นนักดนตรีวงหัตสดนตรี ฝีมือในการดีด เบส หาดตัวจับยาก กีฬาก็ไม่เลว แต่ที่เด่นเห็นจะเป็นเทนนิส ซึ่ง "อ่อง" เคยพิชิต The Malay College (แชมป์เยาวชนของมาเลเซีย) อย่างง่ายดาย สิ่งที่มีไม่ได้ก็คือ "อ่อง" เป็นคนริเริ่มจัดหนังให้พวกเราควักกระเป๋าไปตาม ๆ กัน ส่วนอนาคตเห็นวางแผนจะไปกินขนมมังแทนข้าวที่เมืองนอก

มนต์สาส์น ศรีพนา

ใครคนหนึ่งบอกว่า "BED" (HIG) จะหล่อขึ้นแยะ ถ้าขนาดของหัวลดลงซักหน่อย แต่อย่างนั้นก็เถอะ นักเขียน ด.อ. คนหนึ่งยังชมว่า "BED" หล่อจริง "BED" ผิดกับคนอื่น ๆ ตรงที่ ร้องเพลงที่ไรก็มีคนอยากฟังทุกที่ ดังนั้น "BED" จึงเป็นนักร้องตัวขุ่นของวงหัตสดนตรี เมื่อก่อน "BED" สอบชิงทุน A.F.S. ได้ แต่ไม่ยอมไปอเมริกาตั้ง ๆ ั้นแหละ ต่อให้ฝรั่งมานั่งตอสามวันสามคืนก็ไม่ไป "BED" เคยให้ทราบว่ามีสมัครไปขังตัวเอง ไม่คิดว่าจะได้ แต่เราก็รู้ว่า คนเก่ง ๆ อย่าง "BED" ต้องได้ขังวันยังค่ำ (ที่ไม่ไปคงจะกลัวเขาร้องให้ออกละมั้ง)

มนใจ บุญมา

บรรพชิตำมีเส้นที่ เป็นคนชอบเจิวจ้าว จนเพื่อน ๆ ตั้งชื่อให้ว่า “เจิว” มีเรื่องตลกขำขัน ขำบ้าง ผิดบ้าง แก่หงบเพื่อน ๆ อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ “เจิว” จึงเป็นที่รักของเพื่อนหลายคน “เจิว” เล่นกีฬาแทบทุกประเภท (อันนี้เจ้าตัวกำชับให้เขียนลงให้ได้) เรื่องการเรียนก็เก่งเอาเรื่องอยู่ โดยเฉพาะหมวดคณิตศาสตร์ “เจิว” นั่งทำไปหัวเราะไป แต่ก็ได้เต็มที่ ดังนั้นจึงได้รับเลือกเป็น “หมู” ไปให้โรงเรียนอนันต์เขวเล่น เมื่อคราวสอบแข่งขันคณิตศาสตร์ สำหรับอนาคตคนนั้นเจ้าตัวไม่ยอมบอก เพียงกระซิบลั่นโลกว่า “อีกไม่กี่เดือนก็รู้เองแหละนี่”

วันชัย หงษ์เหิน

“ชัย” มีความเป็นนักกีฬาอยู่เต็มตัว เรื่องรัก “ชัย” ไม่เก่งมาก คิดทีมีชาติมาแค่ ๒ ปี (เท่านั้นเอง) ก็ฟ้าอื่น ๆ ในโรงเรียนมีก้อย่าง “ชัย” ก็เก่งซะทุกอย่าง เรื่องกีฬาเป็นอันว่ายกให้คนอื่น เป็นที่น่าสังเกตอีกอย่างว่า “ชัย” เดินไปที่ไหน จะมีเสียง “โจ๊...ย...ย” ดังโหยหวนไปทั่วบริเวณนั้นทุกที ทำให้ “ชัย” โมโหขนาดหนัก แต่อย่างมากที่สุดก็แค่บ่นเหมือนหมัดก้นผิง แล้วก็ทำหน้าเหมือนเด็กถูกแย่งขนม “ชัย” มักมีเรื่องกับ “BED” หรือไม้กอล์ฟ “ยูคิม” คนใดคนหนึ่ง (หรือพร้อมกันทั้งสองคน) เสมอ (ก็เพราะเรื่องเสียงอันโหยหวน นั่นแหละ) อีกอย่างหนึ่งคือ “ชัย” ไม่ค่อยจะชอบในเสียงเพลง “JOEY” เท่าใดนัก

ศิริชัย โยโกตา

มนุษย์ผู้ดี พ้าประธานมาจากดินแดนซาอุดี “ต้า” มีรูปร่างสูงโปร่ง ตามแบบฉบับนายทหารฝรั่งเศส ฝีมือการวาดรูปของ “ต้า” ถ้า แวนโก๊ะ หรือไมเคิล แองเจโล มาเห็นเข้าคงวิ่งหนีบ่าราบไปด้วยความอาย “ต้า” ชอบกวนประสาทพวกคณะศิษย์ ด้วยเสียงกัตาร์ เพราะเป็นหนึ่งในสามของบรรพชิตำเส้น (กัตาร์) ประจำคณะศิษย์ “ต้า” เคยได้รับพระราชทานรางวัลเรียนดีมาครั้งหนึ่ง เห็นบอกว่า อนาคตจะเป็นสถาปนิกออกแบบสร้างเรือนหอให้เพื่อน ๆ

ศิริศักดิ์ จุประเสริฐ

“จู” เกิดวันเดียวกับ ไอน์สไตน์ ตามคำร่ำบอกว่าคนที่เกิดวันเดียวกับคนเก่งๆ ถ้าไม่เก่งเหลือเกิน ก็ห่วยเหลือเกิน แต่ “จู” คงจะเข้าลักษณะประการหลังมากกว่าการกีฬาของ “จู” ที่เพียวที่สุดเห็นจะเป็นว่าขาน้ำ “จู” เคยว่ายน้ำขรรเขียงแข่งกับควายที่พิจิตร ปรากฏว่าเขาชนะได้อย่างหวุดหวิด “จู” จึงคุยได้ถนัดว่า ว่ายน้ำขรรเขียงเร็วที่สุดในโรงเรียน การเรียนของ “จู” นับว่าไม่เลวทีเดียว “จู” จึงตัดสินใจร่วมขบวนไปเรียนเป็นหมอกับเขาด้วยคนดนตรีที่ “จู” เก่ง แต่ไม่ค่อยยินดีไปซ้อม คือ บัสก๊อต

ม.ร.ว. ศุภศิณี ศิษฏกุล

หม่อมราชวงศ์ ซึ่งเพื่อนๆ รู้จักกันในนามของ “คึก” หรือ “เก้ง” เป็นคนคิดอะไรรวดเร็ว จนทำให้กลิ่นสมองปั่นป่วน ทุกแห่งที่ “คึก” เคลื่อนที่ไปถึงจะมีสมการเคมีแบบขาวเหยียดเขี่ยนอนอยู่เต็ม (นอกจากบนโต๊ะสนุกเกอร์) “คึก” มีสปริตของพ่่านเงินเต็มตัว เพราะผ่านลมหนาวในวชิราวุธมาถึง ๑๐ ครั้ง “คึก” เก่งกาจในกีฬาประเภท Racket และเป็นนัก Viola ชูโรงของวงดุริยางค์

สนนชาติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา

“FABIAN” หรือ “เบน” มีศีรษะทวย แก้มขยุ้ย ปากเซ็ดพองาม จนเพื่อนๆ อิจฉา “เบน” เป็นลูกคนโปรดของคุณพ่อคุณแม่ จึงไม่ค่อยได้ออกไปเที่ยวไหนบ่อยนัก เป็นเหตุให้ “เบน” ยังไม่รู้จักกับอาการปวดเมื่อย “เบน” ชอบเล่นวอลเลย์ กับชอบตีลูกขนไก่ เรื่องดนตรี “เบน” ก็ดีกลองมาตั้งแต่เด็ก จนเดี๋ยวนี้ชอบมอแปด “เบน” ก็ยังขยันซ้อม (คงเป็นเพราะเคยสร้างสมบารมีกับ “หวลิง” มาแต่ปางก่อน) อนาคต “เบน” บอกว่า ขอเดินตามเพื่อนๆ ไปดูดอกจามจุรีด้วยคน

สมเกียรติ อร่ามวิทย์

นักดนตรีฝีมือดี วงหัดดนตรี เป่าแซกโซโฟนได้ไพเราะ (ขนาด
กลุ่มลิ่งหลับ) ปกติเงียบขรึม เป็นคนเรียบร้อย นานๆ จึงจะปล่อยที่เด็ด
ออกมาสักครั้ง หมูนี่ "สมเกียรติ" มีอาการใจลอย ตามประสาคน Fall in
Love ไม่ค่อยจะยอมจากบ้านมาง่ายๆ ไม่รู้ว่าหาดีใหญ่มีอะไรดี (อยากรู้
จริง...จริง) กีฬาโปรด คือ เทนนิส เล่นมานานขนาดฝีมือเข้าชั้น

ถ้ามถึงอนาคต เห็นบอกจะเอาดีทางสถาปัตย์ ก็เลยซ้อมมือवादโครง
ร่างเรื่อนหอในอนาคตของตนเองไว้ซะสวยหรู

สมคิด ไชยภัทศ์

"Think" อีกคนหนึ่งที่ขยันและเงียบขรึม ดังนั้นจึงเป็นที่พึ่งอย่างดี
ของพวกเรา สำหรับการบ้านต่างๆ อย่างไรก็ตาม "Think" ก็ได้ชื่อว่าเป็น
บุรุษหน้าเส้นอีกคนหนึ่ง แล้วยังอยู่ในพวกกมุษย์หิน ที่อบตั้นหลายคนในหมู่
ม.ศ. ๕ บั้นเราเลยยกให้ "Think" เป็น "Chad" คู่กับสุทนต์

เขื่อนนมเจ๊กกินก่อนก็ได้ว่าอีก ๗ ปีข้างหน้า เราต้องมีโอกาสเรียก
"Think" ว่า "คุณเหมอ (จา)"

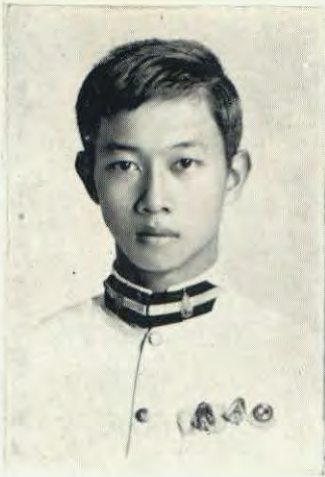

สมภพ ทับทิมทอง

หัวหน้าคนเก่งของ ม.ศ. ๕ ก. เป็นทั้งหัวหน้าคณะผู้บังคับการ
Drum major วงปี่สก็อต ประธานสมาคมโตวาที่ นักรักบี้กองหลัง ดารา
วงทฤษฎีของทีมโรงเรียน แล้วยัง เก่งกาจ ในด้านการกีฬาอื่น ๆ ทุกชนิด

ความจริง "เบ้ม" ควรจะติดทีมชาติไปแล้ว แต่โชคไม่เข้าข้าง
"เบ้ม" ประสบอุบัติเหตุถึงสามครั้งสามครา แต่ครั้งถึงขนาดค้างเหลือง ทำให้
ให้ "เบ้ม" บ่นเสียดายจนกระทั่งทุกวันนี้ ถึงแม้ผลงานด้านवादเขียนของ
"เบ้ม" ไม่มีใครยอมรับ แต่ "เบ้ม" ก็สามารถจัด Modern Dance ชุด
แปลกๆ จนรุ่นพี่ที่ศิลปากรออกปากชม (ไปขังนั่นเอง)

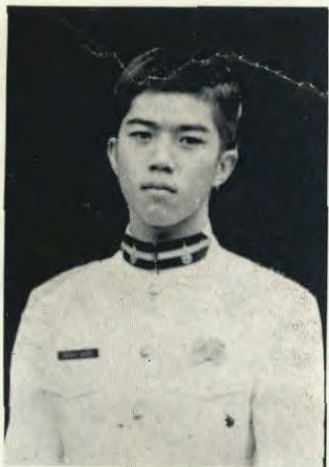
สรยุทธ พรหมพจน์

เจ้าของนัยน์ตาโสภณ “ยุทธ” เป็นกวีฝปากเอกของโรงเรียน ผู้ไม่มีใครทาบติด เป็นนักกลอนเจ้าของรางวัลพระราชทาน ครั้งหนึ่ง “ยุทธ” เคยมีความรัก แต่บัดนั้นได้หายไปกลับป่วยและสาละยม คงเหลืออยู่ในความทรงจำ ดังนั้นบทกลอนของ “ยุทธ” จึงมีกลิ่นแห่งความหม่นหมองตามประสานอกหัก “ยุทธ” เป็นนักเรียนศิลป์ที่หลงมาอยู่วิทย์ จึงมักทำหน้าเหมือนกินยาหม้อ เมื่อพบกับกาวบ้านฟัสส์ หรือ เค็ม แต่ความจริง “ยุทธ” ขยัน . . . ขยันมากเสียด้วย เพื่อจะได้ไปรอกคนที่เคยฝัน . . . ฝันถึงในรั้วรัฐศาสตร์

สาโรจน์ ลีสวรรค์

“เจ๊ก” บุรุษที่มีเสียงมาก่อนตัว มีนิวาสถานอยู่ถึงสระบุรี มีนิสัยเปิดเผสใจกว้าง และที่ขาดไม่ได้ คือ เสียงดังตามแบบฉบับ บน “เจ๊ก” เป็นบรรณาธิการสมาคมหนังสือพิมพ์ เห็นบอกอยากฆ่าตัวตายวันละ ๓ วัน ไม่รู้สาเหตุเกิดจากอะไร นอกจากนี้ “เจ๊ก” มีความสามารถในการชู้ต คัสปอนเซอร์ อย่างถึงใจดีนัก หนังสือเล่มนี้ เป็นเล่มขมมาได้ ก็เพราะ “เจ๊ก” เป็นได้ใฝ่ใถ้

สิทธิเดช บุนนาค

หนุ่มรูปหล่อ ประจำชั้น ม.ศ. ๕ ผู้กำลังว่าเหว เพราะใครก็ไม่รู้ หนีไปอยู่อังกฤษ ผู้หญิงหลายคนเห็นหน้า “ไซ้” แล้ว อุดอิจจาไม่ได้ เรากลุ้มใจแทน “ไซ้” เพราะมีสาว ๆ ตอมหลายคนเหลือเกิน จนอยากจะขอแบ่งปันมาบ้าง วันหยุดว่าง ๆ ใครอยากจะพบไซ้ ไปเดินแถวราชประสงค์เป็นเจอแน่ หมูนี่ “ไซ้” สนใจชั่วโมงภาษาอังกฤษของอาจารย์ Taylor เป็นพิเศษ ได้ข่าวว่า จะไปเอาอะไรก็ไม่รู้ที่ฝากไว้กับคนที่อยู่อังกฤษ “ไซ้” เป็นคนเรียบร้อยมาก เรียบก็เก่ง แต่เกลียดการตัดผมเป็นชีวิตจิตใจ อนาคต “ไซ้” บอกว่าจะเป็นวิศวกร ถ้าไม่ . . . เสียก่อน

สุทัศน์ จารุติก

“เป็ยก” ภูมิใจนักหนา เมื่อมีคนเรียกว่า “Gronh” “เป็ยก” อยู่ในประเภทมนุษย์หัวร่วมกับ “สมคิด” มักจะเถียงคอเป็นเอ็นในเรื่องประวัติศาสตร์ สมัยที่ “เป็ยก” มีฝีมือในการสืโวไลน์ ได้โยยหวน ดันก็ จึงได้รับตำแหน่งหัวหน้าวงจุลตรียางค์ได้อย่างสบาย “เป็ยก” ชอบครางเพลงซงๆ ให้เราฟังในห้องเป็นนิจสิน และจะข้มแก้มแทบแตก ถ้าบังเอิญใครเกิดบอกว่าเสียง “เป็ยก” เหมือน Andy Williams

อีกหกเจ็ดปีข้างหน้า จะพบ “เป็ยก” ได้ที่โรงพยาบาลศิริราช ในตำแหน่งนายแพทย์ หรือไม่กี่ที่โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา ในตำแหน่งคนไข้

สุรปิต ทองสุข

“ซิก” เดียวกับเสาชิงช้าตั้งคืบหนึ่ง เป็นหนอนหนังสือตัวใหญ่ ที่เลื้อยเข้าออกในห้องสมุดทุกวัน “ซิก” นิยมการอ่านหนังสือ ตั้งแต่หนังสือสนุกๆ ขนาดกระเป่า จนกระทั่งถึงหนังสือจีนเล่มโตคืบห้อง “ซิก” ตั้งชมรมขมเจียบๆ รู้กันในหมู่ผู้นิยม (อาทิเช่น “แก่” และ “เส็ง”) มีหน้าที่สัซอ (ให้ควยพัง) อยู่ในวงจุลตรียางค์ ชอบทำหัวสูง ปั่นกระโตขุ่นไปฟังเพลงคลาสสิก ชนิดที่สูงเหนือหูคนอื่น ๆ “ซิก” มีวิธีการเรียนแบบอุดริ ไม่เหมือนมนุษย์อื่น

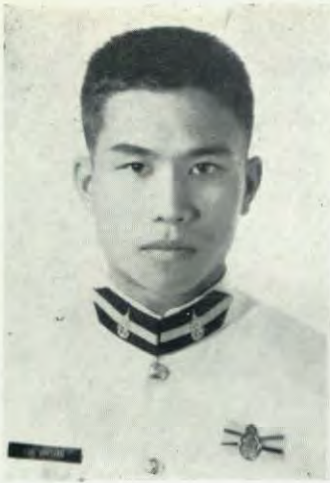
อนาคต ถ้า “ซิก” ไม่บ่เสียก่อน จะสร้างระเบิดปรมาณูไปถล่มเขมร

อภิรักษ์ ณ ระนอง

ก่อนที่จะอ่านเรื่องราวของหนุ่มหน้าหยวกผู้นี้ โปรดเหลียวไปดูภาพของเขาซักหน่อย โปรดเหลียวซ้ำๆ แล้วท่านจะพบสิ่งสะดุดตา ถ้าท่านเหลียวเร็วๆ ตาของท่านอาจจะสะดุดหกกะเมนไปก็ได้ สิ่งสะดุดตานักคือ ฝาขนาดเท่าเม็ดมขม ซึ่งสถิตอยู่ตรงปลายคาง ซึ่ง “ค้อย” หวงนักหนา ใครจะละเมิดมิได้ทีเดียว (แต่หลายที่ไม่เป็นไร) “ค้อย” สามารถเปลี่ยนเรื่องเศร้าให้เป็นเรื่องตลกได้อย่างหน้าตาเฉย เป็นนักกีฬาฝีมือดีในคณะจิตรลดา เล่นรักบี้ในตำแหน่งฮุกเกอร์ บัหน้า “ค้อย” บอกอยากจะทำไปอยู่ในคณะวิศวะฯ จบออกมาจะได้สร้างอโมงค์ลอดนันทุ สร้างสะพานลอย หอคอยหนึ่ขงที่สวนลุมฯ (“ค้อย” รับรองว่าจะไม่ “กิน” ดุเดือดเหมือนคนอื่น แต่จะค้อยๆ รับประทานแบบผู้ดี”)

เอก มหาวัจน์

“มหา” เมื่อก่อนก็เจียบขีมิได้อยู่ แต่ปัจจุบันนี้ก็จะมีตลกผิด ๆ เสียเรื่อย มีความสามารถในการกรรทำเป็นพิเศษ รักบี้ก็ไม่ใช่ข้อย่อย “มหา” ไปได้หลายมาเดเซียมาแล้ว จากกลับเลขหอบเสื้อสามารถมา ๑ คิว

เป็นที่น่าสนใจว่า “มหา” กับสตรวิเศษเป็นเส้นขนานกัน เราเลยได้รับความรู้ใหม่ว่า คนเป็น “มหา” นี้ เขาไม่ยุ่งกับผู้หญิง (เพียงนิดหน่อย) หรอก

เอกชัย บินณพงศ์

มีชื่อที่เรียกกันว่า “หมูหรั่ง” บังเอิญชื่อ “เอกชัย” ไปพ้องกับ “เก๊ะ” เข้าพอดี อาจารย์ Taylor จึงตั้งชื่อเสียใหม่ว่า “Smith” ต่อมาวันหนึ่งจึงได้นามหว่า “คนพุ่ม” หรือ “Bushman” (เพราะอะไรก็มิได้ ม.ศ. ๕ ว.ช.ร. เท่านั้น ที่รู้จัก) ในอดีต “หมูหรั่ง” เคยเป็นนักกีฬาคนหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้โยนรองเท้ากับเก็บเข้าตู้ไปแล้ว หันมาเอาดีทางการเรียนแทนที่หมายข้างหน้าของ “หมูหรั่ง” (ไม่ใช่ “พุ่ม” แต่..) คงจะเป็นคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาฯ หรือถ้าโชคดีก็วิทยาลัยกรุงเทพฯ เพราะฝากหัวใจเอาไว้ที่นั่น

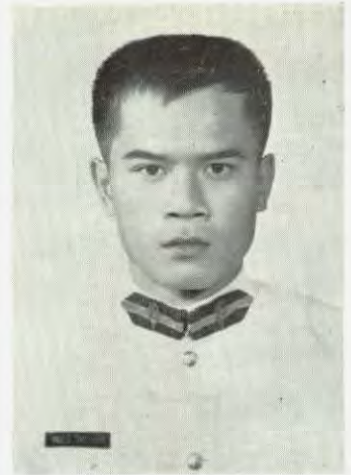

เอกชัย ไหลมา

“เก๊ะ” มีเส้นहतศัวรรษ เป็นนักกรีฑาที่เก่งกาจของวิชิราวุธ เรียนเก่งพอ ๆ กับเล่นกีฬา ในช่วงโมงภาษาอังกฤษ มี “เก๊ะ” คนเดียวที่ Speak (นอกนั้น Sleep กันหมด) “เก๊ะ” เคยได้รับพระราชทานรางวัลเรียนดีมาครั้งหนึ่ง บ่นก๊ะเอาไว้วาจะไปแข่งกันคิดบอร์ดกับเค้าด้วยคน มนุษย์จอมทะเล้นคนนี้ มีอาชีพที่ถนัดที่สุด คือ การขจัดคอมมนุษย์ ดังนั้น เมื่อ “เก๊ะ” ร่วมวงสนทนากับใครมักจะถูกเพื่อนฝูงลงมือลงเท้ากันคนละนิดละหน่อยเสมอ “เก๊ะ” นอนวันละ ๒ เวลา คือ นอน ๔ ทุ่ม (แอบ) ตันตี ๓ แล้วกลับไปนอนตี ๕ อีกช่วงโมงหนึ่ง แล้วก็ตื่นพร้อม ๆ กับเพื่อน ๆ (บางคน) ทำให้เพื่อน ๆ แปลกใจอย่างขึงว่าทำไม “เก๊ะ” จึงเรียนเก่ง แต่ผอมลง ๆ จนหัวโตปลาบคองเข้าแพทย์ได้แน่ ๆ ถ้าไม่ผอมตายชะก่อน

เขมชาติ โพธารามิก

“เขม” เข้มแข็ง ขี้ขัง เสียงดัง ฟังชัด เป็นที่ยำเกรงของนักเรียนรุ่นน้อง แต่เมื่อยู่กันในหมู่เพื่อน “เขม” ก็คลิก ขบขัน คอยร้อย “เขม” รูปหล่อ เราจึงเห็น “เขม” เดินควงผู้หญิง บ่อย พอ ๆ กับที่ “เขม” ถูกหักอก (ชะรอย เธอเหล่านั้น คงไม่รู้ว่ อกผู้ชาย ไม่ได้มีไว้สำหรับซ่อมหักเล่น) อาศัยที่เป็นคนเก่งกาจในเรื่องซัด ๆ เขียน ๆ การ์ตูน “เขม” จึงถูกลดเข้ามา ร่วมรับกรรมในการทำหนังสือเล่มนี้กับเขาด้วยคน “เขม” บอกว่า ถ้าข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่กระตุกเกินไปนัก คงมีโอกาสเข้าไปนั่งโต๊ะทำเป็น “นักสตาบ์ดีย์”

กณิต คุณาวุฒิ

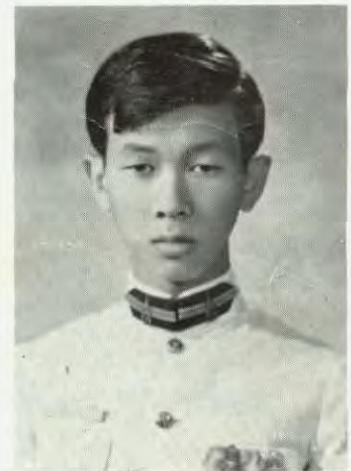
ลูกชายรูปหล่อของผู้กำกับราชาตุ๊กตาทอง มีนิคเนมว่า “ต๋วย” เป็นคนสนุกสนานรื่นเริงทั้งวัน “ต๋วย” ขี้มแบบเดียวกับบริการป๊มน้ำมัน คือ ขี้มยันยี่สิบสี่ชั่วโมง (โดยไม่กลัวเหงื่อออกแห้ง) “ต๋วย” เป็นคู่หูของ “นิต” กับ “ศักดิ์” โปรดฟุตบอล พอ ๆ กับผู้หญิง ใครไม่ยอมก็มีเรื่องซุ่นเคื่องหัวใจกับ “ต๋วย” ละก็ อย่าไปพูด เกี่ยวกับคนท้อ “บ๊อม” อย่างเด็ดขาด

ชัชวัฒน์ สงฆ์เป็รื่อง

ใบหน้าหนาสูสีกับล้อรถดถนน ทำให้ “ชัชวัฒน์” (หมอกุมาร) มีความสามารถในด้านการแสดง (เค้า เรียกว่า มี “ก๊ีบ”) มีเรื่องจีเสั้นเพื่อน ๆ ได้ทั้งวัน ได้รับคำชมเชยอย่างมากมายในคราวงานร่นเริงประจำภาค ในบทของ ดร. แร้ง ฝ่ปากในเชิงกวี “ชัชวัฒน์” ก็เก่ง (อย่างแรง) ไม่เก่งจะได้รับพระราชทานรางวัล ?

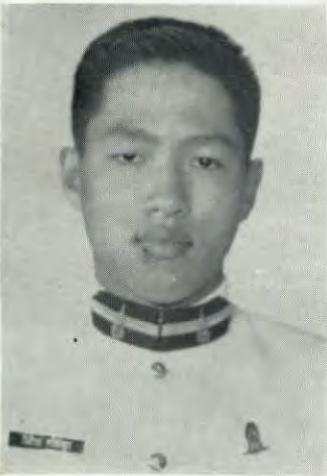
ถามถึงอนาคต “ชัชวัฒน์” กว่าจะสอบเข้าแพทย์ได้ที ๑ จึงขอสมัครเรียนวิชาอื่นแทน ความจริง “ชัชวัฒน์” มีนิคเนมที่พวกเราเรียกกัน แต่ไม่ยอมเปิดเผยอย่างโจ่งแจ้ง เพราะเกรงว่าจะถูกคุณพ่อของชัชวัฒน์ ท่านฟาดก้านคอเข้าให้ จึงอยากเรียกว่า “เอื้อจูเนียร์” แทนนิคเนมเดิม

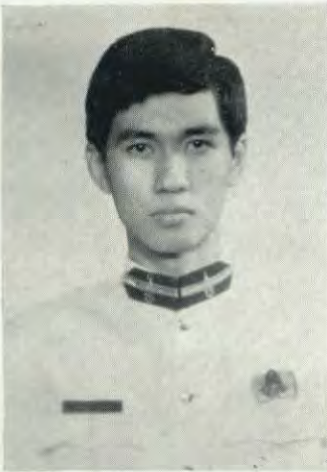
พิชญ์ วิษะรังสรรค์

“พิชญ์” หรือ “ชิต” ตามที่เพื่อน ๆ เรียก เป็นบุคคลที่เรียบร้อย ราวกับผ้าที่กองข่มเอาไว้ มักมีของฝากจากบ้านมาสู่ปากสู່ที่องเพื่อนฝูงเสมอ โดยมากมักเป็น (ของแสด) จำพวกอาหารทะเลที่ส่งโดยตรงมาจากปากน้ำ ทุก ๆ วันอาทิตย์ เราจะพบ “พิชญ์” อยู่หน้า ท.ว. มิได้ขาดทีเดียว “พิชญ์” มีความสามารถพิเศษในการดนตรี เป็นนักกตาร์ และนักดนตรีอยู่ในวงปัสก๊อดของโรงเรียน ได้เครื่องหมายสามารถชั้นหนึ่งเสียด้วย (ทานโทษเบาหรือปล่าวคับ ?)

โพธิ์ตรัส ศรีองกร

มีนิกเนมมากมาย บางชื่อดูไม่ค่อยน่ารัก จึงขอใช้นิกเนมล่าสุด ที่เพื่อน ๆ พร้อมใจกันตั้งให้ คือ “คุณ ช.” เพื่อนส่วนมากก็เหมือนลูกฟุตบอล ถูก “มั่ว” ด้วยความรักบ่อย ๆ แต่ด้วยความสามารถ และใจเย็น “คุณ ช.” จึงสามารถอยู่เป็นตัวเป็นตนมาได้ถึงที่สุดท้าย “คุณ ช.” มีสัญญลัภณ์อยู่ในร.ร. คือ ต้นไม้มีดอกสีเหลือง หน้าที่กเรียน ม.ศ. ๕ ซึ่งเพื่อน ๆ ขนานนามว่า “ดอกโพธิ์ตรัส” (เนื่องจากมีกลิ่นคล้ายนิกเนมเดิม ของ “คุณ ช.”) ยามว่างชอบนั่งชมจันทร์ บ่นยังเขาแน่ไม่ได้ว่าจะพบ “คุณ ช.” ที่ไหน บางทีจะเป็นทิวชิราวัธ เพราะ “คุณ ช.” ยังคิดจะอยู่เพื่อจะมีชอติดไล่อีกฟ้ากับเขาสักไล่อีกหนึ่ง

คูลยเดวี บุญนาค

“น้อง” เป็นคนสุขุมเยือกเย็น งดงามเอาการ (นาน ๆ หน) สนุกสนานรื่นเริงไปตามเรื่อง ในตัว “น้อง” ประกอบด้วยแพ้นั้นทันสมัยเยียบตั้งแต่ทรงผม (ตอนอยู่นอกโรงเรียน) จนถึงเชือกผูกรองเท้า “น้อง” เกลี่ยดความคิดเป็นที่สุด ถ้ามีใครอยู่ข้าง ๆ “น้อง” เป็นโยนให้ทุกรายไป ชีวิตของ “น้อง” ไปเรื่อย ๆ เหมือนรถไม่มีคันเร่ง ไม่กระตือรือร้น ตรงกับภามิตที่ว่า “จงทำดี แต่อย่าเด่น” แต่ถึงกระนั้น “น้อง” ก็ยังมีความเด่นเหนือเพื่อนบางคน “น้อง” ไม่ถูกโรคักับมหาวิทยาลัย บอกว่าหน้าขอเล่นฟุตบอลกับเพื่อนไปพลาง ๆ ก่อน

ตรีมิตร ตรีองกร

“พี่โก้” ได้ชื่อว่าเป็น “ขุนชำนาญเด็ก” ถึงแม้ว่าจะดำ แต่ก็ไม่ขี้กะไข่คนใจน้อย เหตุนี้กระมัง “โก้” จึงเป็นที่รักของเพื่อน ๆ และนักเรียนรุ่นน้อง “โก้” โปรดปรานการกินโดยเฉพาะ ไข่ (จริง) แต่ก็ไม่ได้ถูกกับอาหาร “แข็ง” ถึงแม้ไข่จะกินจุ แต่ก็ไม่อ้วน เพราะ “โก้” มีการบริหารเอา (ให้เหลือแค่ ๓๕ นิ้ว) ทุก ๆ วันหยุด “โก้” มีความหนาของใบหน้ำอยู่ในขั้นใช้การได้ดี ดังนั้น จึงได้รับเกียรติให้เป็นประธานเชียร์ของคณะผู้บังคับการ นอกจากนั้น “โก้” ยังเฟื่องเรื่องวอลเลย์บอลล์ และเก่งในด้าน (อม) บัสเก็ตบอลอีกด้วย

ทวีไทย สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

เราเรียกกันว่า “พี่แหม่ม” หรือ “มหาทวี” เมื่ออดีตอันแสนหวาน “แหม่ม” เกือบเป็นดารารักบี้ ถ้าไม่ด่วนไปปลาร้าหักเสียวก่อน ถึงกระนั้นการแข่งขันรักบี้คณะประจำปี “แหม่ม” ก็กลายเป็นดาราไปได้อย่างแปลกประหลาด “แหม่ม” ไม่ย่อเกอวัน จึงนิยมลตนำหน้ากร่วมกับ “เขยง” เป็นประจำ “แหม่ม” ถอดเสื้อที่ไร เด็กต้องร้องไอโฮ! เพราะกล้ำม “แหม่ม” ใหญ่จริงๆ อนาคตของ “แหม่ม” ไสสดเห็นว่าจะไปนั่งชดเบียร์กับหม่มที่เยอรมัน

ธเนศวร์ สิงคาลวณิช

บุรุษผู้มีใบหน้ำราวกับดวงจันทร์ (ในแง่ของภูมิศาสตร์ ไม่ใช่วรรณคดี) “เนศวร์” มี “กิม” ในการค้นคว้าอยู่มาก เคยพบว่า แกงจืด ถ้าไม่ใส่น้ำปลาแล้ว มันจะไม่เค็มเป็นอันขาด ในด้านการเรียน “เนศวร์” เป็นอันดับ ๑ ของห้อง ข. ขนาดพูดได้ว่า ถ้า “เนศวร์” สอบตกได้ที่ ห้อง ข. มีหวัง “เกือบได้” ทั้งห้อง สำหรับอนาคต “เนศวร์” อ้อมแอ้มตอบว่า “ตระกูลอ้วเป็นตระกูลหมอบ ปักหมอบ พอกัหมอบ พักหมอบ อ้วก็เลขไม่เรียนหมอบ เรียนสถาปัตย์ดีกว่า จริงไม่?”

ธีระศักดิ์ สืบชะชาติ

“แอน” หรือ “ไซแอน” ซึ่งมีไซพระเอก ท.ว. เป็นผู้ที่มีผิวขาว
ค่อนข้างจะขาวอยู่ แต่ขาวน้อย “แอน” เป็นบุคคลที่มีนิสัยค่อนข้างจะ
เรียบร้อยอยู่ เป็นคนเอาจริงเอาจังในด้านการงาน ถึงเวลาเล่น “แอน” ก็เล่น
ได้เก่งกาจมีไซหยอก เวลากิน ฮี! “แอน” ก็มาวิน “แอน” ชอบงาน
อดิเรกอย่างหนึ่ง คือ การเฝ้าพระอินทร์ “แอน” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะ
ผู้บังคับการ ใจดี ยิ้มง่าย “แอน” เก่งหลายอย่าง ได้เครื่องหมายสามารถ
จากโรงเรียนทั้งด้านกีฬาฟัน และดนตรีบรรเลง

นิต ธีรกุล

Tall ไม่ Dark แต่ Handsome ต้องยกให้ “นิต” ปัญหาที่เรา
ต้องประสบเวลาคยกับ “นิต” ก็คือการเมื่อยคอ สงสัยว่านิตคงเกิดมาตอนปี
น้ำท่วม “นิต” บอกว่าถ้าจบ ม.ศ. ๕ มันเห็นที่จะเปลี่ยนชื่อที่ไม่สมตัวเสีย
ใหม่ คงเป็นคนเฉลียวฉลาด สวี หรือ คุณสุรเทพสวรรค์ อะไรเพื่อนั้น “นิต”
เล่นทั้งรักบี้ และบาสเก็ตบอล ที่โรงเรียน จนได้เสื้อสามารถมาแล้ว
“นิต” เป็นคนรักสันโดษ ไม่มกมาก บอกว่าสอบ ๘ ปี ชอบคาบเส้นก็มักจะพอ
ถนัด ชอบอุปโลกตัวเองเป็นชรินทร์ เห็นคุยว่าจะไปออก ท.ว. ราชการ
สามศักดิ์ กับ “สันติเทพ”

นิมิตร คล้ายปรีชา

“จก” นิคเนมเต็มๆ ก็ “จิ้งจก” ไวสมชื่อ เป็นคนรักโรงเรียน
มาก เพราะเลียด ว.ช.ร. เข้มข้น จึงไม่ค่อยอยากจากโรงเรียนไป แต่ปี
“จก” บอกว่าต้องตัดใจลาเสียที จากเหตุนี้ ทำให้ “จก” ได้ชื่อใหม่ว่า “Mr.
เข้ม” ถ้าใครลองเปิดตู้ของ “จก” จะเห็นรูปสาวสวยสองรูปติดไว้ “จก”
กระซิบบอกว่า เป็นเจ้าของหัวใจ

ข้อเตือน :- ใครจะคุยกับจกละก็ระวังตัวหน่อย เผลอๆ จะขาดทุน
ไม่รู้ตัว

บณัฏรตัน แยมงามเหลือ

“บณัฏรตัน” ควบนับว่าเป็นผู้บุกเบิกชั้น ม.ศ. ๕ ประจำบ้าน เพราะ “บณัฏรตัน” อยู่ชั่วชีวิตมานานเหลือเกิน นับได้ครบ ๑ โทลในบั้นเอง ถึงจะแก่ แม่จะแก่ “บณัฏรตัน” ของเราก็ดังเดิมไม่ยอมแก่ง่ายๆ ชอบสะสม ประดิษฐ์ของเก่าๆ ให้ใหม่ สิ่งที่น่าสนใจมาก คือ การซ่อมตู้โต๊ะ มือปกรณณ์พร้อม นอกจากนั้น “บณัฏรตัน” ยังชำนาญในการทำสวนครัวอีกด้วย ใครได้ “บณัฏรตัน” ไปเป็นแฟนก็มีความสุขไปได้ตลอดชาติทีเดียว

ประกัสสร สยะจาทิ

“อ้อย” ผู้ซึ่งมีนามคล้ายยอดตำนานสาวไทย เป็นบุคคลที่โกรธง่าย หายเร็ว คุยสนุก “อ้อย” เป็นคนรับประทานไม่ค่อยได้ อาหารว่างกินได้แค่ บะหมี่ ๒ ขาว ๒ สลัด ๒ น้ำ ๒ ขนม ๓ เท่านั้น “อ้อย” เป็นบุคคลผู้ซึ่งมีความทนทานต่อดินฟ้าอากาศ เรียกว่า ง่าย ๆ ก็คือว่า ชาติต่ออากาศ เพราะเกิดมาในสมัยที่ โคนินเสาร์ วิ่งไปวิ่งมายังกับรถยนต์ในท้องถนนเดี๋ยวนี้ ไม่ว่าจะร้อนหรือหนาว ฝนจะตก ฟ้าจะร้อง “อ้อย” เป็นหลักทั้งนั้น ความสามารถในด้านกรรภักฟ้าก็พอตัว โดยเฉพาะ รักบี้ กับ วอลเลย์บอลล์

พัฒพงศ์ กาญจนโรจน์

“อ้วน” เป็นคนชอบสนุก ชอบตลกเถียง เป็นสิ่ง favourite “อ้วน” มีลักษณะอันเป็นเสน่ห์แก่ผู้พบเห็น คือ สิวระทั่งดงาม ซึ่งค่อนข้างจะไม่เล็กเท่าไรนัก “อ้วน” เป็นคนหนึ่งที่เบนหัวหน้าคณะผู้บังคับการ มีความสามารถในเชิงกีฬา ได้รับเสื่อสามารของโรงเรียน ในด้านการดนตรี อ้วนเป็นมือกลอง (ใหญ่) อยู่ในวงบัสก๊อต ในด้านการเรียน “อ้วน” ก็เก่ง นำหน้าเพื่อน ๆ “อ้วน” ขยันเสมอ เรียนวันละหลายๆ ชั่วโมง แต่ก็หลับเสียน้อยๆ เหม่อนกัน (โธ่ ! น่าเห็นใจ “อ้วน” ใครจะทนนั่งแบกภาระอันหนักอึ้งไว้บนบ่าได้ทั้งวัน)

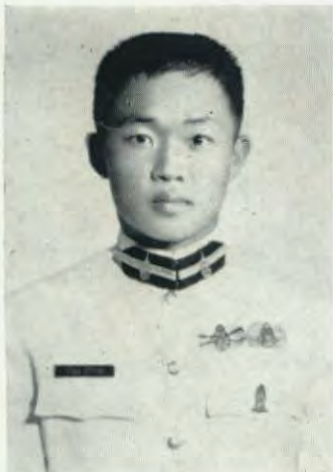
มนัสวี บุญเปี่ยม

เจ้าของเสียงคล้าย สุเทพ วงศ์กำแหง “ควาย” มี gift ในทางร้องเพลง สามารถร้องได้ทั้งเสียง Hifi หรือจะร้องประสานเสียง “ควาย” เป็นคนขยันในการเรียน เสียงใส ชอบชมฟุตบอลเสมอๆ ไม่ค่อยชอบเล่นกีฬา ชอบแต่หนังสือ ในวันอาทิตย์ “ควาย” จะมีอาหารอร่อยๆ รสดีมีของคุณแม่มาฝากพวกเพื่อนๆ เสมอทีเดียว การคนคนนั้น “ควาย” สนใจในเสียงเสน่ห์ของ สุเทพ อย่างเบเนอามากทีเดียว

ระพีพัฒน์ ณิชกร

สภาพ برخจากเมืองใต้ ชึ่งเพื่อนๆ รู้จักดีในนาม “ร้อยเบ็ก” เมื่อมีคนถามถึงความเบนมาของชื่อน ระพีพัฒน์จะกตพบบอกว่า “อย่าขู่ได้ไหม” ระพีพัฒน์โกรธง่ายหายเร็ว มีอารมณ์ขบขันให้เพื่อนฝูงได้หัวเราะเสมอ เป็นนักคิดแมนโตลิน ผีมอด ของวงเครื่องสายสากล ของโปรด คือ การกระโดดเชือกตอนเย็น และเพาะกาย ด้วยความหวังจะได้เป็น มีสเตอร์ยูนิเวิร์ส กับเขาสักคนหนึ่ง อนาคต เจ้าตัวไม่ค่อยจะยอมเปิดเผย เพียงแต่แถมๆ ว่า “รอคุณผล ม.ศ. ๕ ชะก่อน เรื่องอันค้อยว่ากันทีหลัง”

ศิริเขต ศิริวรรณ

ตอนจ้อยเด็กๆ เรารเรียกว่า “อ้วน” แล้วกลายเป็น “ซูโม” ในบางครั้ง จนกระทั่งบัดนี้ก็กลับเป็น “จ้อย” ตามเดิม ด้วยรูปร่างที่กลมๆ คล้ายลูกฟุตบอล “จ้อย” ทำให้ที่มรักับหลายๆ ทีมสะท้อนในออกมาแล้ว “จ้อย” มีความน่ารักพอๆ กับความหลัง ถึงจะหลังเท่าไร “จ้อย” ก็ไม่ยอมโตสักที เพื่อนๆ สงสัยว่า ตอน “จ้อย” ไปแข่งกับทีมหนึ่ง ทำไม่ต้องรับชอลูกกวาดน้ก เอาไปฝากใครมึทราบ

ศักดา เอี่ยมแก้ว

“หล่อ” ไม่เป็นที่ปรากฏว่าใครตั้งชื่อนี้ให้ คงเห็นว่า “หล่อ” มีใบหน้าเป็นที่ต้องตาต้องใจของสาว ๆ ทั้งหลายกระมัง บางครั้ง “หล่อ” ก็เจ็บขริ้ม บางครั้งก็มีความบึ้ง ๆ เจ็บปอนอยู่บ้าง ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้าเจ็บแปดวันเราจะไม่แปลกใจเลย ถ้าฮอตลู้ด จะมาจ้าง “หล่อ” ไปเป็นพระเอกหนัง เพราะ แอ้ม แอ้ม ไม่บอก แล้วย้ายอีกนิด คือว่า ของโปรดของ “หล่อ” คือ อ้อย (จะเป็นน้ออ้อย หรือ อ้อยควั่น ก็ได้ไม่บอกอีกนั่นแหละ)

ศิริชัย ฐประวัตติ

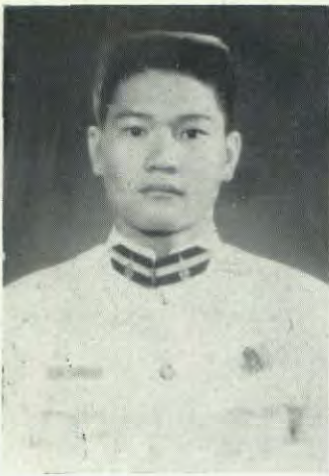
“เต็ด” หรือ “DEDDY” Play boy ร่าเริงสามารท์ เป็นคนที่ค่อนข้างจะไร้เดียงสาอยู่ มักจะมีมุกตลกตามสไตล์ของ “นายเมสึดข้าวโพด” เราจึงขนานนามให้ใหม่ว่า “ฟ้โพด” เป็นคนรักสวยรักงาม ในคู้หนังสือเต็มไปดด้วยเครื่องสำอางค์หลายอย่าง บางที่เราจึงเรียก “เต็ด” ว่า The Saint หรือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โปรดปรานการเล่น ป้อโน กับ ออร์แกนมาก เคยร่วมกับวงดนตรีออกแสดงแต่งงานหญ่าย ๆ ทั้งนี้ ก็ฟ้าที่ชอบเอามา ๆ คือ รักบี้ และวอลเลย์บอล

สกุลพจน์ พจนานนท์

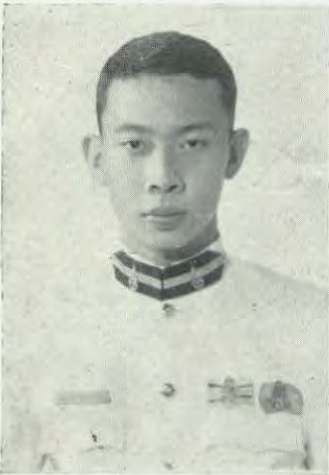
หนุ่มใบหน้ายาว เจ้าของนิคเนมที่ไม่สมกับคำว่า “เบ้ม” เคยได้รับเกียรติจากเพื่อน ๆ ให้เป็น “ขวัญใจ ร.ต. บ ๒” “เบ้ม” อุตส่าห์ทุ่มซ้อม Bassoon มาหลายปี จนได้เครื่องหมายสามารถชั้นที่หนึ่งมาประดับหน้าอก “เบ้ม” มักจะไม่โททกที เมื่อเพื่อน ๆ ตามถึง “ต้อย” (ก็เค้าตัวเตี้ยขนาด หอหนยังซ่งจะสร้างซ่งจะสร้างที่สวนลุม ๆ เท่านั้นเอง) ระหว่างนี้ “เบ้ม” มักจะเฉียวไปเฉียวมาแฉ่ว ๆ ปากคลองตลาด คู่กับใครคนหนึ่งเสมอ ๆ (จะบอกให้เอาบุญว่า “ฟ้เบ้ม” มีน้องสาว สวยจัง ใครอยากเป็นน้องก็รีบไปสมัครได้)

สมศักดิ์ เอียววงศ์

เจ้าของเรือนร่างที่มีส่วนสัดส่วน (เฉพาะหน้าอก) เท่ากับ Jane Mansfield พอคิดพอดี้ เป็นเพราะรูปร่างที่ค้อยจะ Slender เท่านั้น เพื่อน ๆ จึงขนานนามว่า “ขี้ขี้เอียว” ปกติเป็นคนเงี้ยวขรึม ใจเย็นขนาดนั่งขิว ๓ วัน ๓ คืนก็ไม่โกรธ (แต่ถ้าถึง ๓ เดือน ไม่นั่น...) เรื่องรักไม่ต้องถามว่า เก่งรึเปล่า ถ้าไม่เก่งจะคิดทิ่มชาติได้ยังไง เมื่อกว่าไทยพาดกับฮ่องกง ในเชิงรักกับ “เอียว” Tackle นัก จนฝรั่งฮ่องกงออกมาเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า “อะตามิ อะตามิ” “เอียว” บอกว่า บ่หน้า ถ้าเกษตรไม่ใจดำ จะไปช่วยคว่ำ ตำแหน่งชนะเลิศรั้งที่ มหาวิทยาลัยด้วยคน

สมสวัสดิ์ มนประเสริฐ

หนุ่มน้อยอายุคราวลุง นามกรว่า “หมู” คนนี้ อยู่ชิวราชมานานที่สุด “หมู” ติดอยู่ในอันดับหนุ่มสังคม นักกีฬาของโรงเรียน ผีมือก็คารยออดเยี่ยมขนาดได้รับเกียรติเป็นหัวหน้าวงเครื่องสายสากล “หมู” ชอบถ่ายรูป และสะสมรูป (ไม่ว่ารูปอะไรได้ทั้งนั้น) จึงถูกขี้ต๊อดให้เป็นที่ประจานสมาคมถ่ายรูปเอาง่าย ๆ เรื่องกีฬาที่พอดี้ “หมู” บอกไม่อยากจะคุยมาก (ถ้าจะคุยล่ะก็... ทั้งเล่มก็ไม่จบ) ในช่วงมอเรียน “หมู” เอาจริงเอาจังขนาดนั่งจ้องกระดานเป็ง ไม่กระพริบตาซักนิดเดียว (แต่ข้าวไม่ได้รายงานมาว่า นั่งจ้องล้มตา หรือ หลับตากันแน่)

สันติเทพ ดาวเรือง

“ตัด” ไม่รู้ใครอุดริไปตั้งชื่อใหม่ว่า “อับดุล” “ตัด” ขอยบางครงหน้าด้านบางคราว ชอบร้องเพลงของสุเทพเป็นอาจิด ผู้หญิงขิงเรือ “ตัด” ไม่เคยขู่แกว (ครั้งเดียว ไม่เคยจริง ๆ) หลายคนบอกว่า “ตัด” มีใบหน้าคล้าย “นาย” ในเรื่องโลกล้านปี (คำขมน “ตัด” สุดแสนจะภูมิใจ) “ตัด” ชอบดนตรี ๕ มาทองหนังสือเป็นประจำ แต่ตอนนอนพักนอนชิวคราว เพราะกลัวว่า จะต้องเข้าไปตบรากควาเวียนแพทย์หรือวิเศษ “ตัด” บอกว่า อยากเป็นศัลกากรไว้ช่วยเพื่อนชนของเถื่อนมากกว่า

สุชาติ เนยวกล

“ตู” ดูจากลักษณะภายนอก ก่อนข้างจะเงียบขรึม ไม่ค่อยพูดจา แต่ถ้ามองกันไปนาน ๆ ก็จะทราบว่า “ตู” มีอารมณ์ขัน (ขนาดหนัก) กับเขาเหมือนกัน “ตู” โกรธยาก และยิ้มเสมอเมื่อมีคนถามถึงน้องสาว “ตู” ชุ่มพืด Steps ต่าง ๆ อย่างเงียบ ๆ เฟ่งปล่อยที่เค็ดบนฟลอร์ลีลาศในงานวชิราวุธานุสรณ์เอง “ตู” หากินทางเบ้า Flute อยู่ในวงจุลศุริยางค์

อภิรักษ์ อาริยมิตร

“ต๋อ” เป็นคนรักกีฬาของคณะผู้บังคับการ มีชื่อสง่าผ่าเผยอยู่บนโลโก้ชนะเลิศมากมายจนนับไม่ถ้วน “ต๋อ” เล่นกีฬาเสียบจนล้มเรียนหนังสือเฟ่งมากเกือบที่จะยุติได้ห้ต๋อไปอกกับ จึงตั้งหน้าตั้งตาฝึกหนังสือกับเขาสักที “ต๋อ” เป็นนักรักบี้ที่เตะเปลี่ยนประตูได้แม่นยำที่สุดในโรงเรียน แต่ที่ประหลาดที่ “ต๋อ” ไม่ได้ร่วมขบวนข้ม่าเหล็กไปตลอดมาเลยกับเขาด้วย “ต๋อ” (แข็งใจ) บอกว่าไม่เสียบใจ

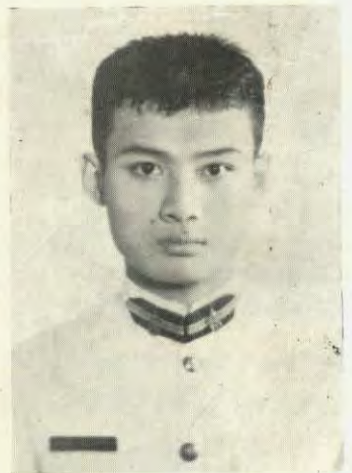
ลักษณะพิเศษของ “ต๋อ” ก็คือ มีความรักครอบคลุมจักรวาล ใครได้คุยกับ “ต๋อ” ก็เหมือนได้คุยกับผู้ชายหัวหนังสือพิมพ์ถึง ๑๐ คน

อุดมสุข ปทุมเทวภิบาล

เราหลายคนอยากเรียก “เกียน” ว่า “พี่เกียน” เพราะว่า “พี่เกียน” เอ๊ย... “เกียน” มีน้องสาวแสนสวยอยู่ฝรั่งเศส ถ้า “เกียน” มีเงินอยู่หนึ่งบาทก็ตั้งขาดไปหลายสตางค์ ดังนั้น ถ้าใครเหลือไปเรียก “เกียน” ว่า “จ๊า” ละก็ “เกียน” จะเป็นฟันเป็นไฟทันที ถึงแม้ “เกียน” จะแสนงอน แต่ “เกียน” ก็เป็นที่รักของพวกเราเสมอ เมื่อปิดเทอมกลาง “เกียน” ฝึกขับรถเป็นการใหญ่ ได้ข่าวว่าจะไปชิงรางวัลครั้งปรีซ์ “เกียน” ต้องเสียค่าหัวขับไปหลายร้อย

อนาคตของ “เกียน” เจ้าตัวบอกแล้วแต่พรหมลิขิตหรือโชคชะตาจะบันดาล

จิรยุส ยอดตะเสวี

นักดนตรีวงหัดดนตรี เป่า Trumpet เก่ง พอๆ กับเล่นกีตาร์ “ค่อม” ครอบ Top ภาษาฝรั่งเศส ตลอดกาล เป็นเจ้าของนกพิราบแข่งอยู่หลายตัว เรื่องบาสเก็ตบอล ต้องยกให้คนหนึ่ง เพราะฝีมือชู้ตแม่นเหลือหลาย “ค่อม” ลงเล่นที่ไร ถูกฝ่ายตรงข้ามคุมแจ แต่กระนั้นก็ยังหลุดไปทำคะแนนสร้างความโศกให้กับทีมอื่น ๆ มาแล้ว

“ค่อม” บอกว่า บัณฑิตจะไปนั่งดู สาวปาร์เซียง นุ่ง ไมโครสเกิร์ต อวดท่อนขา แล้วๆ Café ในฝรั่งเศส ถ้าเจอกันละก็ อย่ายิ้มแท้

แซม สันทวงศ์ ณ อยุธยา

นักร้องเสียงเสน่ห์ ประจำวงหัดดนตรี ผู้ไม่พิสมัยการถ่ายรูป แพนๆ คิดใจกันมาก ตอนออก ที่.ว. นอกจากนั้นยังเป็นคาราเท่ไฟต์มวย พบได้เสมอ แถวๆ เกษรและรามา เป็นที่น่าสังเกตว่า “แซม” มักจะมีกรณีพิพาทกับ “ยศม์” บ่อยๆ ไม่รู้ว่าทำอะไรกัน (ต้องวานให้คนชื่อ “เป๊าะ” ช่วยบอกที) “แซม” วิ่งเร็ว เป็นแชมป์กรีฑาหลายอย่าง ลงเล่นในตำแหน่งปีกของทีมวชิราวุธที่ไร ฝ่ายตรงข้ามก็เจอกับความปราชัยอย่างไม่มีปัญหา บัณฑิตไหนอยากจะได้ตำแหน่งชนะเลิศกับฟุตบอล (นอกจากวชิราวุธ) ก็รีบจองตัว “แซม” ไว้เร็วๆ

ฐานิศร์ สอนข่มเสียง

“ແຫລນ” เป็นสมญานามที่เจ้าตัวไม่ยอมรับไว้ใช้เด็ดขาด มีวิธีการตลกผิดๆ มาทำความกระวนกระวายให้เรามากๆ มีลวดลายการพูดไม่ซ้ำแบบใคร ถ้าเราไปคุยกับ “ฐานิศร์” สรรพนามเริ่มต้น ก็ คุณ-ผม แล้วมา เรา-นาย, ล้อ-อ้อว, เอ็ง-ข้า จบลงด้วย กู-มึง ตามระดับอารมณ์ของ “ฐานิศร์” ความลับที่ “ฐานิศร์” ไม่อยากเปิดเผยก็คือ “ฐานิศร์” มีแฟนแล้ว “ฐานิศร์” ไม่ให้บอกว่าแฟนอยู่ ต.อ. เราเพิ่งแอบรู้มาว่า “ฐานิศร์” อุดดำห์ปลอมตัวเป็น “ผู้ใหญ่ลี” ไปยื่นเกาะกะอยู่แถว ต.อ. ซาหม่อม

ทัศนพงษ์ จักกะพาก

“จู้” เป็นหัวหน้าคนหนึ่งของคณะจิตรวลดา วันเวียง และใจเย็น อยู่
วชิราวุธมา ๗ ปี ยังไม่เคยเห็น “จู้” โกรธซักที “จู้” มีวิธีช่วยให้เพื่อน ๆ
ทั้งโกรธและหงุดหงิดได้ด้วยวิธีการที่แปลก ๆ อยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากมีรูปร่าง
อันสูงชะลูด “จู้” จึงเป็นนักวอลเลย์บอลฝีมือเยี่ยม (ที่สุดในโรงเรียน ก็อาจ
เป็นไปได้) “จู้” เป่าป้อโอบ (ที่คิดเอาเองว่าเพราะหน้าหนา) อยู่ในวงจุลศูริยางค์
และวงโยชวาทิตของโรงเรียน “จู้” พยายามรักษามัน แสตนคาร์ด ไซส์ ของ
คนไว้ด้วยการกิน ไก่อบ ไก่ทอด (ซึ่งเดือนหนึ่ง จะได้กลับไปกินที่บ้านซักหน)

นพดล วิบลมมงคล

หน้าหวาน ๆ ของ “เฮง” ทำให้ “เฮง” ได้ครองตำแหน่งรอง
นางสาวจักรวาลมาครั้งหนึ่ง ในการประกวดของคณะศสิต มีความซุกซนพอ ๆ
กับความเรียบร้อย เนื่องจากระยะหลังนี้ “เฮง” รู้ตัวว่าซุกจะอ้วนมากเกินไป
จึงนิยมการลดน้ำหนักเป็นประจำ จะลดวิธีไหน ใครสนใจ เชิญสอบถาม
เจ้าตัวได้ เพื่อน ๆ คนไหนอยากจะไปเที่ยว ภูเก็ต ละก็ มาชวน “เฮง” ไป
ด้วยเป็นสนุกแน่ เกือบลมบอกด้วยว่า บน “เฮง” เป็นหัวหน้าวงหัสดนตรี
ตลอด

ประภัสสร บุญเดช

“ออด” หรือที่ส่วนมากรู้จักกันในนามของ “ปู้” เป็นอีกคนหนึ่ง
ที่มีนามคล้ายกับอดีตนางสาวไทย มีนิสัยร่าเริง มีกุ่มมขดลก แบบจเส้น
ขนานใหญ่ มาแสดงอวดเพื่อน ๆ เสมอ “ปู้” มีส่วนที่เป็นเสน่ห์แก่ผู้พบเห็น
ทุกคน ตรงช่วงขาอันโค้งอย่างได้สัดส่วนพองาม (เหมือนง่ามยิงหนังสะตึก)
สมกับใบหน้าผิวพระจันทร์ รวากับกึ่งทองดอกโชนิรสีที่เดี่ยว ในด้านการเรียน
“ปู้” มีเทคนิคในการท่อง และการถือปี่ไม่น้อยหน้าผู้อื่น ในด้านดนตรี “ปู้”
เพิ่งจะมาพบความสำเร็จเมื่อแก่ ได้เข้างบีสก๊อคลับเขาซึกที่ ก็ตอนปี่สุดท้าย
ความสามารถในด้านกีฬา โดยเฉพาะประเภท Racket เรียกว่าเก่งทีเดียว

พรเพชร วิจิตรชัย

“โกร่ง” เป็นนักเรียนทุน A.F.S. เพิ่งกลับจากอเมริกา พวกเขาความเป็น “ฮิปปี” กลับมาเต็มตัว ที่เมืองควาบอย “โกร่ง” มีความประพฤติเป็นสถิติดีเยี่ยม ซึ่ง “โกร่ง” กลับมาคุยให้เพื่อนๆ นำลายหกไปตามๆ กัน ความสมบูรณ์ของโกร่งก็เป็นขนาดน้องๆ พืชทีเดียว โดยเฉพาะตรงพง การเรียนของ “โกร่ง” ไม่เลวเลย หลังจากที่ซุ่มพัดกับแฮมม่ออเมริกันมาบ้างเต็มๆ อาจจะได้เป็นนักเรียนศิลปะคนแรกที่ติดบอร์ด “โกร่ง” ผู้ที่จะเป็นนักกฎหมาย จะได้กวาดพวกคอรัปชั่นเข้าคุกให้หมด คิดที่นำฟิ่งอันหนึ่งของ “โกร่ง” ที่อยากฝากไปให้ทหารอเมริกันและทหารเวียดกง คือ “Make love not war” อีกข้อหนึ่งที่ “โกร่ง” ชูบ่อยๆ คือ “บาทเดียว ฆ่ากันได้”

พิษณุ เนยวกล

เจ้าของเรือนร้างที่สมบูรณ์ที่สุดในโรงเรียน “อ้วน” หนักกว่า ๕๐ กิโล ด้วยเหตุนี้ “อ้วน” จึงไม่ยอมเล่นรักบี้ เพราะเกรงว่าจะไปทับคนอื่น จมดิน “อ้วน” จึงหันมานิยมการพวงนำหนักมหาศาลของตน กระโดดขึ้นไปตบลูกวอลเลย์บอล เป็นกีฬาคนเดียว ในระยะหลังๆ นี้ เพื่อนๆ มักจะเรียก “อ้วน” โดยมีคำนำหน้าว่า “พี่” (เพราะน้องสาวไม่อ้วน) โดยเฉพาะ “สรศักดิ์” คิด “พ้อวัน” แจกทีเดียว ในเรื่องการเรียน “พ้อวัน” เป็นที่หวังใจของเพื่อนฝูงทุกคน เพราะ “พ้อวัน” กำลังจะเป็นดาราท่าไฟ แต่ก็ยังแข็งใจบอกเพื่อนๆ ว่า บินพาให้ไปเยี่ยมทูลุพาฯ

พลศักดิ์ ประณูทรพาด

พูดถึง “หนอม” ที่ไร บอนดี้ก็หนี ฟลินท์ก็หนี วิงโก้ก็หนี เพราะอะไร ? . . . (อย่ารู้เลย . . .) หนอมสายตาสั้นจนจู้ แต่ก็ซู้ทบาสแมนอย่างเหลือรับประทาน ถ้าสายตาไม่เป็นอุปสรรคอย่าง “หนอม” คงจะได้ไปถึงทีมชาติ (. . .) ได้อย่างสบาย ทางดนตรี “หนอม” ก็เก่งขนาดคว่ำเอาสามารถชั้นหนึ่ง ในทาง (อม) บัสก็อด มาคิดเสอนอกเดินดูฉาย คุยฟุ้ง ไปได้ทั้งวัน จบแปดแล้ว (ไม่บ่น กับหน้า) “หนอม” บอกจะหนยงขึ้นไปนอนกางมุ้งบนหอไอเฟล ส่งกล้อกลงมาดูสาวงามปารีเซียงให้สบายอูรา

ยงยศ ปฏิพิมพาคม

“เส็ง” เป็นบุคคลที่น่าอิจฉาที่สุดของพวกเขา เพราะ “เส็ง” มีสาว ๆ เรียก “พี่ศ” อยู่บ่อย ๆ เคยดำรงตำแหน่ง “เจ้ากรม” อยู่หลายแขนง ซึ่งเจ้าตัวปกปิดที่สุด ปัจจุบัน “เส็ง” วางมือในกิจการทุกอย่าง อย่าง บอกว่าสังขารชักร่วงโรยแล้ว “เส็ง” มีคุณสมบัติพิเศษที่เราชอบขี้ว ถึงแม้การขี้ว “เส็ง” อาจทำให้เราต้องออกกำลังวิ่งหนีเป็นบางครั้ง

อนาคตของเส็งเห็นจะไม่แคล้วเป็นทนายความเหมือน . . . คุณแม่

วิรินทร์ จุลโบล

นักกรีฑาตัวฉกาจของวชิราวุธวิทยาลัย ผิวขาวกว่า หมึกอินเดียหนึ่งคืบ นิดหน่อย จึงได้รับสมญานามว่า “ลิง” เป็นคนร่าเริง ใจเย็น รูปร่างสมารต์ สัมกับเป็นนักกรีฑา ขาสองข้างของ “ลิง” นอกจากจะใช้ วิ่งบนสนามกรีฑาแล้ว ยังใช้เดินไปมาบนฟลอร์ลีลาศอีกด้วย เรียกได้ว่า เป็นนักลีลาศเท้าไฟพอ ๆ กับ เป็นนักกีฬาฟันเท้าจัด ตำแหน่งหัวหน้าโรงเรียนและความอาวุโส ทำให้ “ลิง” เป็นที่รักและยำเกรงของพวกเพื่อน ๆ “ลิง” มีเลียดวชิราวุธเข้มข้น ตลอดเวลา ๑๓ ปี อนาคตของเพื่อนเราคนคงไม่พ้นตำแหน่งผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ (เจ้าตัวเคยบอกไว้)

วีรศักดิ์ อิศรเสนา ณ อยุธยา

“พี่เต๋อ” ของเด็ก ๆ มีสัญญลักษณ์ไม่ซ้ำแบบใคร ซึ่งเจ้าตัวคาดคั้นไว้ว่า ห้ามเปิดเผยอย่างเด็ดขาด เป็นคู่หูในการทำสวนครีวกับ “พี่บุญ” มีอารมณ์แปรปรวนเหมือนกระแสน้ำ แต่ที่แน่นอนที่สุด ก็คือ “เต๋อ” เป็นคนรักเด็ก

“เต๋อ” มีคุณสมบัติพิเศษที่ดึงดูดใจให้เพื่อน ๆ แห่เสมอ ชอบเที่ยวงานวชิราวุธฯ กับงานภูเขาทอง เพราะอยู่ใกล้บ้าน “เต๋อ” ถามเพื่อนอยู่เสมอว่า “ถ้าแต่งงานกับคนที่อายุอ่อนกว่าซัก ๕ หรือ ๑๐ ปี จะน่าเกลียดไหมเอ๋ย?”

(เด็กอายุยังไม่ถึงสิบสามนะ “พี่เต๋อ” จ้า)

สรศักดิ์ บุนนาค

จากการที่คลานตามพี่ ๆ ออกมาเป็นคนที่ ๖ หนุ่มรูปร่างสมาริที่คนนั้น จึงมีคนเฒ่าว่า "หก" ด้วยหุ่นที่ค่อนข้างจะสูงกว่าผู้อื่น "หก" จึงได้รับเลือกให้เป็น Drum Major คนหนึ่งของวงโยชระวงาทัด เป็นหัวหน้าในคณะจิตรลดา "หก" เป็นคนที่เเื่อรเพื่อนฝูงได้ยาก โดยเฉพาะ "เพื่อน" สิ่งทกชอบมากที่สุด คือ "ของฟรี" บัหน้า (ถ้ามีบุญ) เพื่อน ๆ คงจะเห็น "หก" ในคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งใดแห่งหนึ่งเน้

สี่บแสง วงศ์ไชยรทอง

ดารากีฬาของโรงเรียน "จอม" เป็นหัวหน้าทีมรักบี้ ของวชิราวุธ "จอม" จับลูกที่ไร ฝ่าฝตรงข้ามต้องร้องไห้ขมุกโป่งว้างไรกลับบ้าน เรื่องรักบี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า "จอม" เก่ง ขนาดติดทีมชาติ ๒ ฟูชั่น ๆ ชื่อของ "จอม" หอมฟุ้งมานานแล้วในหมู่แฟนรักบี้ ตั้งแต่รักบี้ทีมชาติไทยได้เหรียญทอง "จอม" ก็เขยิบเข้าไปอยู่ในชั้นดารา กีฬาอย่างอื่น "จอม" ก็เล่นได้ดีเช่นเดียวกับรักบี้ อีกอย่างหนึ่ง "จอม" เป็นหัวหน้าวงบัสเก็ตบอลที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย คนเก่งทั้งดนตรี ทั้งกีฬา แถมยังรูปหล่ออย่างนี้ ก็เข้าสู่ศูตรต้องมีแฟนสวยเป็นของธรรมดา

อภิมุข พิธานสมบัติ

"เบ็ด" อยู่ในฐานะ ม.ศ. ๕ พิเศษ เป็นคนคงแก่เรียนมาก ท่องหนังสือเสี้ยจนลืมหืมดเล่ม "เบ็ด" เคยอดนอน ๓ วัน ๓ คืน ติดต่อกัน (และอีก ๓ วัน ๓ คืน ต่อมา "เบ็ด" ก็ยังไม่นอน แต่นั่งหลับตลอดมา) "เบ็ด" ไปรด เเทนนิสมาก มี Date ไปตีเทนนิสกับสาวเกศครบบ่อย ๆ และยังมีเรื่องผู้หญิงมากขยให้เราฟังกันเสมอ ๆ "เบ็ด" เป็นมือกลองรุ่นลายคราม ประจำวงจุลศูริยางค์ เป็นคนโชคดี เพราะไม่ต้องมาปวดหัวเรื่องสอบ ม.ศ. ๕ อีกแล้ว เนื่องจาก "เบ็ด" เล่นฉิวผ่านสันดอนขรุขระเมื่อเดือนสิงหาไปได้อย่างไม่ค้อยจะสดีสินัก

อภิศักดิ์ เกษะสัด

“ก้อย” หนูนุ้ยหน้าหยก ซึ่งมีเรือนร่างสูงโปร่ง ปฐมเหตุที่ได้ชื่อว่า “ก้อย” ไม่มีแม่ตกลงไว้ เราจึงสันนิษฐานไปว่า ตอนเด็ก ๆ “ก้อย” คงเหมือน “ฝักองก้อย” แต่ปัจจุบัน “ก้อย” กลับไปเหมือนเทพบุตรเสียนี้

“ก้อย” มีเพื่อนสนิท . . . อยู่ ต.อ. อ้อ . . . “ก้อย” ก็มีน้องสาวที่ น่ารักอยู่ด้วย ใครสนใจรีบไปประจบ “พี่ก้อย” เร็ว ๆ เดี่ยวจะว่าไม่บอก ตอนนี้ได้ข่าวว่า มีหมุดตัวนี้ มาเลยแข่งเลี้ยว “พี่ก้อย” อยู่ทุก ๆ วัน

อัจริย ยุกตะนันท์

เคยคว้าเหรียญทองในการกระโดดสูงมาแล้วเมื่อ ๒ ปีก่อน “อัฉริ” หน้าตาหล่อเหลาเข้าท่า กระเด็ดไปทางพระเอกหนังแขก ถ้าใครต้องการหา “กามนิค” ละเป็นไม่ผิดหวัง “อัฉริ” สปอร์ต สำหรับเพื่อนทุกคน และจัด อยู่ในขั้นหนุ่มสังคม ระยะเวลาหลังปลงตกว่าแก่แล้วเลขเซบเขาไปบ้าง นอกจาก จะดีดักตาร์ เบส ชั้นหนึ่งแล้ว ยังมีเสียงครวญเพลงคล้าย ๆ Andy Williams (ตอนเป็นหวัด) อีกด้วย

รายชื่อนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๕

๑. ทวารฤกษ์ สิ้นธุระดิษฐ์ (ผ.บ.ก.)	๒๗๕ ซอยมิตรอนันต์ ถนนนครไชยศรี
จังหวัดพระนคร ประเทศไทย
๒. จงใจ ผลประเสริฐ (ก.ส.)	๒๔๒ ถนนพิชัย พระนคร
๑๑ ถนนศรีมาลา พิจิตร
๓. สาโรจน์ ลีสวรรค์ (ก.ส.)	๑/๘ ต. ห้วยขม้น อ. หนองแค สระบุรี
๔. ธงชัย ไชยกุล (จ.ล.)	๓๑๒ ซอยรวลีสศิริ ถนนประชาธิปไตย
ธนบุรี
๕. ศิริชัย โยโกตา (ก.ส.)	เซนต์หลุยส์ ๒ สาทรใต้ พระนคร
๖. สุรชิต ทองสุข (จ.ล.)	๓๑/๒๒๒ ถ. สุทธิสาร สามเสนใน
พระนคร
๗. เอกชัย ไหลมา (จ.ล.)	๒๒/๕ สำโรงเหนือ สมุทรปราการ
๘. สุทธิศักดิ์ จารุกิลก (จ.ล.)	๑๓๐ ถนนมหาพฤฒาราม บางรัก
พระนคร
๙. มั่นใจ บุญมา (จ.ล.)	๕๘ ทรงข้ามโรงเรียนนายเรือ สุขุมวิท
สมุทรปราการ
๑๐. จารุจินต์ นภิตะภักดิ์ (พ.ท.)	๕๐/๑ ซอยเสนาทิพ ถนนติวานนท์
นนทบุรี
๑๑. นภกมล ลประสงค์ (จ.ล.)	๑๘/๑๒ ซอยคชเสนี บางซื่อ พระนคร
๑๒. สมคิด ไชยวัฑฒ์ (ก.ส.)	๘๑๕/๑ ถนนเพชรบุรี ประตูน้ำพระนคร
๕๔ ถนนหน้าเมือง อ. สวรรค์โลก
จ. สุโขทัย
๑๓. ศิริศักดิ์ ประเสริฐ (ผ.บ.ก.)	๖๕๘ ซอยพญานาค กิ่งเพชร พระนคร
๑๔. เทียนไชย จงพิรเพียร (จ.ล.)	๑๕/๑ อ. หัวหิน ประจวบคีรีขันธ์

๑๕. สิทธิเกษ ขุนนาค (จ.ล.) ๓๕/๑ สุขุมวิท ๒๔ (เมธินีเวคิน)
พระนคร
๑๖. มนสาสน์ ศรีพนา (ท.ส.) ๖๐ ซอยสุขสำราญ บางซื่อ พระนคร
๑๗. คันทิ ปรีพจน์พจนพิสุทธิ์ (ท.ส.) ๕๘ ถนนพญาไท ไทโร. ๘๑๖๐๓๑
ท. ทุ่งพญาไท อ. พญาไท พระนคร
๑๘. สมภพ ทับทิมทอง (ผ.บ.ก.) ๓๑๓/๒ ถนนนครสวรรค์ นางเลิ้ง
พระนคร
๑๙. กฤษณะ ผลอนันต์ (ท.ส.) ๘/๑๐ จินดาภิวัตน์ อ. บางรัก พระนคร
๒๐. ม.ร.ว. ศุภกิติ กิติกุล (ผ.บ.ก.) ๑๑๕ ถนนจิววงศ์รังสิตยุชี่ ซล่ง จันทบุรี
๖๐/๕ ซอยหลังสวน ถนนเพลินจิตต์
ลุมพินี พระนคร
๒๑. สมเกียรติ ขรามวิทย์ (พ.ท.) ๒๓๘ สุขุมวิท (๕๐) พระโขนง
๒๒. สรยุทธม์ พรหมพจน์ (ท.ส.) ๑๔๗ ถนนศรีวิชัย บางเขน คอนเมือง
พระนคร
๒๓. ทายาท คล่องตรวโรค (ท.ส.) ร. ๑๑ รอ. บางเขน พระนคร
๒๔. เอก มหาวังษ์ (ท.ส.) ๓๒ รongเมืองซอย ๓ พระนคร
๑๑๔ บ้านพักรถไฟ ซอยนิคม ท. ลากยาว
อ. บางเขน พระนคร
๒๕. สนั่นชาติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (ผ.บ.ก.) ๕๗/๔ ถนนสุขุโขทัย อ. กุสุก
พระนคร
๒๖. ธนิันท์ ณ ระนอง (จ.ล.) ๑๐๕๖ ท. ศรีพุนพิน อ. พุนพิน
จ. สุราษฎร์ธานี
๒๗. ฅัญฐะ ฅกุงวัตร (ผ.บ.ก.) ๑๐๕ ซอยเนตรประสม ลากพร้าว
พระนคร
๒๘. ชนินทร์ วีระวงศ์ (พ.ท.) ๑๕ ตรอกอึกันคำวิทึ่ บางกระบือ พระนคร
๒๙. จลสิงห์ วสันตสิงห์ (จ.ล.) ๒๓ คำรงรักษ์ บัษมปราบ พระนคร

๓๐. ฉัตรชัย น่วมเจิม (จ.ล.)

๓๑. นรฤทธิ์ โชติกเสถียร (พ.ท.)

๓๒. เอกชัย ชินณพงศ์ (ผ.บ.ก.)

๓๓. วันชัย หงษ์เหิน (จ.ล.)

๓๔. พัมพงศ์ กาญจนโรจน์ (ผ.บ.ก.)

๓๕. ธเนศวร์ สิงคาลวณิช (จ.ล.)

๓๖. ทวีฉัตร ศิริอังกูร (ผ.บ.ก.)

๓๗. ระพีพัฒน์ ณ นคร (จ.ล.)

๓๘. ศิริชัย ชูประวิติ (ผ.บ.ก.)

๓๙. มนัสวีร์ บุญเยี่ยม (ผ.บ.ก.)

๔๐. สกฤพจน์ พจนานนท์ (พ.ท.)

๔๑. สันติเทพ ทาวเรือง (ก.ส.)

๒๕๖ ซอยสุขสันติ ถนนลาดหญ้า

อ. คลองสาน จ. ธนบุรี
(โทร. ๖๒๕๗๑)

๓๗ ซอยอาร์ ๕ พหลโยธิน พระนคร
(โทร. ๗๒๓๓๘)

๑๗/๕ ก. ซอยนพรัตน์ อ. เมือง
จ. ชลบุรี

๘๘๘ บริษัท นายเล็ก จำกัด ถนนเพชรบุรี
อ. พญาไท พระนคร โทร. ๕๘๒๓๘

๓๗๑ อาคารทุ่งมหาเมฆ ยานนาวา
สาทรใต้ พระนคร

๑๔๕ อาคารพิบูลย์วัฒนา คลองประปา
สามเสนใน พระนคร

๔๗ อาคารพิบูลย์เวศม์ พระโขนง
พระนคร

๖๗๖ ตรอกกล้วยจินดา วงเวียนใหญ่
ธนบุรี

๑๕๘ ก. ตำบลในเมือง นครศรีธรรมราช
น. ๒๐๔๓ บ้านพักทหารอากาศ (ข.พ.ร.)
ขอนแก่น

๕๖๗ พัฒนช่าง ถนนบำรุงเมือง
ป้อมปราบ พระนคร

๕๕ ซอยสุขศิริ เฉลิมพงษ์ ถนนกรุงเทพฯ
- นนทบุรี บางซื่อ พระนคร
โทร. ๔๗๕๐๗

๔๒ ข. ซอยสุขสม ถนนเพชรเกษม
อ. หนองแขม จ. ธนบุรี

๔๒. สมศักดิ์ เขียววงค์ (ผ.บ.ก.)

๔๓. ชัยวัฒน์ สังข์เป็อง (พ.ท.)

๔๔. ประภัสสร สุชะจาติ (ผ.บ.ก.)

๔๕. ไชยศิริ ศรีขิงกร (จ.ล.)

๔๖. สุชาติ เนียวกุล (จ.ล.)

๔๗. เขมชาติ โพธารามิก (จ.ล.)

๔๘. อุดมสุข ปทุมเทวภิบาล (ท.ส.)

๔๙. กุลยเกษ บุนนาค (จ.ล.)

๕๐. สมสวัสดิ์ มั่นประเสริฐ (พ.ท.)

๕๑. ศรัเชท ศิริวรรณ (ท.ส.)

๕๒. ชีระศักดิ์ สุชะจาติ (ผ.บ.ก.)

๕๓. ทวีไทย สนิทวงศ์ ณ อยุธยา (ท.ส.)

๕๔. นิค ศิริกุล (ท.ส.)

๕๕. อภิรักษ์ อารีย์มิตร (ผ.บ.ก.)

๕๖. คณิต คุณาวุฒิ (พ.ท.)

๒/๑ ถนนติดยก จ. ภูเก็ต

๕๘ ถนนตระนาว พระนคร

๗๐ อาคารพิบูลย์เวศม์ พระโขนง

พระนคร โทร. ๕๑๑๖๘๒

๑๒๑/๒ ซอยร่วมฤดี ถนนวิทย์

อ. ปทุมวัน ท. ลุมพินี จ. พระนคร

โทร. ๕๕๕๐๖

๕๒ ถนนเพชรบุรี อ. พญาไท พระนคร

อ. โพธาราม จ. ราชบุรี

๑๐๘ สุขุมวิท ซอยปิ่นเกล้า (๕๓)

พระโขนง พระนคร โทร. ๕๑๒๑๑๕

๑๒๒ สาทรเหนือ พระนคร

โทร. ๓๒๐๒๕

๘ สุขุมวิท ๕๖ พระโขนง พระนคร

โทร. ๕๑๒๐๐๔

๘๗ งามวงศ์วาน บางเขน พระนคร

โทร. ๗๑๕๐๒

ตรอกวัดหงส์ เจริญพาสัน ถนนอิสราภาพ

ธนบุรี โทร. ๖๑๖๑๐

๒๕๕ สุขุมวิท ๓๑ ซอยสวัสดิ์ บางกระบือ

พระนคร โทร. ๕๑๑๘๐๘

ส.น. พลับพลาไชย อ. ป้อมปราบ

จ. พระนคร

๑๐๔ ซอยสังฆะวัฒน์ ๑ ถนนลาดพร้าว

บางเขน พระนคร โทร. ๗๕๕๗๔

๒๑๖ พิบูลย์วัฒนา คลองประปา

สามเสนใน พระนคร โทร. ๗๔๗๖๖

๕๗. บุณยรัตน์ แยมงามเหลือ (ก.ส.)

๕๘. นิมิตร คล้ายปรีชา (ก.ส.)

๕๙. ศักดา เข้มแก้ว (ก.ส.)

๖๐. ชิกชัย วิชะรังสรรค์ (ผ.บ.ก.)

๖๑. จิรายุส ยุทธเสวี (พ.ท.)

๖๒. อัจฉริย์ ยุทธนันท์ (ก.ส.)

๖๓. พูลศักดิ์ ประจักษ์นรพาล (พ.ท.)

๖๔. แชน สนิทวงศ์ ณ อยุธยา (พ.ท.)

๖๕. สรศักดิ์ บุณนาค (จ.ล.)

๖๖. อภิศักดิ์ เภกะสุต (ก.ส.)

๖๗. พิชณ เนียวกุล (จ.ล.)

๖๘. สุานันท์ สอนชุ่มเสียง (ก.ส.)

๖๙. ทศันพงษ์ จักกะพาก (จ.ล.)

๗๐. ประภัสสร บุญเกษ (ผ.บ.ก.)

๗๑. วรศักดิ์ อิศรเสนา ณ อยุธยา (ก.ส.)

๑๕๘ ซอยวิกิใหม่พิเรนทร์ ถนนอิสราภาพ
บางกอกใหญ่ ธนบุรี โทร. ๖๕๗๔๗

๑ ซอยวิคณโยจิน ถนนราชวิถี พระนคร
๑๑๒๕/๒ ถนนเจริญบุรี วงเวียนใหญ่
ธนบุรี

๕๕ หมู่ ๕ ถนนสุขุมวิท สมุทรปราการ
๓๓ ซอยปรีชา สุขุมวิท ๘ พระนคร
โทร. ๕๖๒๐๑

๒๑๖ สุขุมวิท ซอย ๖๕ บางกะปิ
พระนคร โทร. ๕๑๓๖๐๐

๒๘/๓ ซอยศรีนคร ถนนดินจี่
ทุ่งมหาเมฆ พระนคร

๒๕๕ สุขุมวิท ๔๕ บางกะปิ พระนคร
โทร. ๕๑๔๓๖๐

๗๕ อาคารสังเคราะห์ ทุ่งมหาเมฆ
ยานนาวา พระนคร โทร. ๓๗๘๔๐

๔๒ ถนนเพชรบุรี พระนคร

๘๒ ถนนเทศบาลสาย ๒ ต. กัลยาณ
จ. ธนบุรี โทร. ๖๓๒๘๖

๑๕/๒๐ นิกรบดี ลาดพร้าว บางกะปิ
พระนคร โทร. ๗๒๘๗๐

คลองบึงไต้ อ. บางมุดนาก พิจิตร
๓๕๖ ถนนบำรุงเมือง สแยกแมนศิริ
พระนคร โทร. ๘๑๖๔๗

๗๒. สืบแสง วงศ์เขยรทอง (ผ.บ.ก.)	๑๐๖ ซอยพร้อมจิต สุขุมวิท ๓๕
บางกระบี่ โทร. ๕๑๐๒๖๗
๗๓. นพทต วิบลมมงคล (ก.ส.)	๕๕ ถนนเพชรเกษม สนามจันทร์
นครปฐม
๗๔. วิรินทร์ รุคโลบล (ก.ส.)	๕๘ ซอยคาศนา ประปา ๒ สามเสนใน
อ. พญาไท พระนคร
๗๕. พรเพ็ชร วิชิตชลชัย (จ.ส.)	๔๖๗๕ ถนนสมเด็จเจ้าพระยา ถนนบริ
โทร. ๖๐๑๑๕
๗๖. ยงยศ ปฏิพัธมพาคม (ก.ส.)	๑๓๒ ซอยหมอเหล้ง มัถกะสัน พระนคร
-

เพลงประจำโรงเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คำประพันธ์ของ คุณเคยดี มาลากุล ณ อยุธยา

ทำนองของ โฉลก เนตรสูตร

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ใต้พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา
เพื่อปกถ้วนหน้าสโมสร
สมบุรณ์พูนพิทยาวราภรณ์
ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร

จึงพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์
สร้างสำนักนลงจ้านงให้
เป็นสถานศึกษาประชาไทย
อบรมใจกุลบุตรพิศุทชงาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ใต้พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อคงไทยสมนามนิรันดร

พระทรงมุ่งบำรุงการศึกษา
เพื่อปกถ้วนหน้าสโมสร
สมบูรณพูนพิทยวารภรณ์
ธำรงธรรมบวรวิเศษไกร

สำนักพิมพ์มคดิธรรม
กตัญญูประจำฝังจิตต์ให้
รู้จักชาติศาสนกษัตริย์เป็นนัครไชย
อีกรู้เสียสละได้ด้วยใจงาม

มหาจักรวรมงกุฎเกล้า
องค์พระธีระราชเจ้าจอมสยาม
ไผ่พระทัยให้ชาติพิลาสราม
เพื่อกองไทยสมนามนิรันดร

ทิวทัศน์ในวชิราวุธ

สถานีฉันท ๑๑

• นิจาอ้อยเลขร้าง
พลัดพรากต้องจากไป
เคยร่วมเลขรวมอยู่
รำพันวันวารข้าม

ดูจहांและแรมไกล
ฤจะวายนึ่งยาม
ก็มีรู้จะเอ่ยความ
ละบหวนสลบคั้น

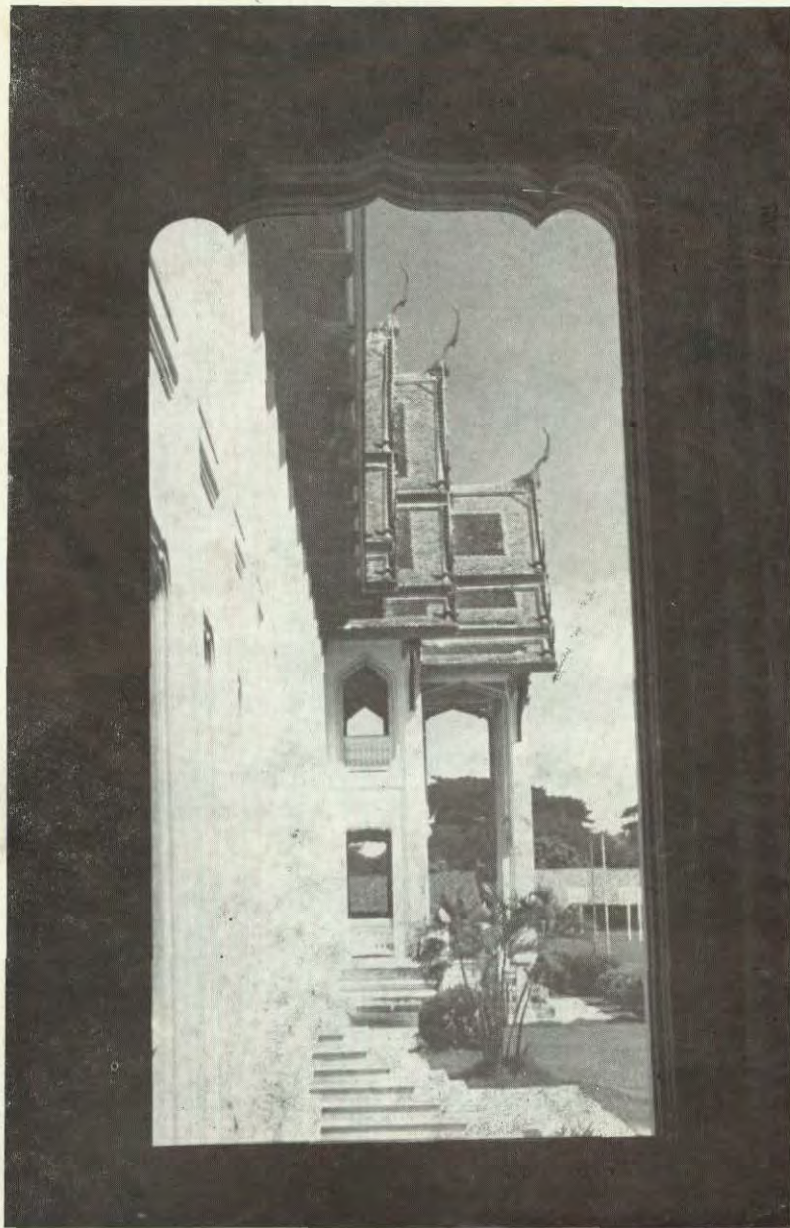
ขุบัญญัติฉันท ๑๑

• นอบนบศิระกราน
ชานนามจิตะคิน
มวลดศษย์ปฎิญา
ทุนเท็ด ณ ไผท

ผิวะพานกมลชน
ธิรราชพระทรงชัช
วชิราวุธาลัย
คุณเกียรติกระจายจร

(สรยุดม้ พรหมพจน์)

วสันตดิถีฉัตร ๑๔

เรื่องรองพิลาสุจริต
 ไพจิตรนิมิตวชิรมง—
 อันไพชยนต์วิษณุกรรม
 ดาวดึงส์สถิตพระมหาน
 ช่อฟ้าประคองประลุนภา
 แว่ววับระยับกลจะหยัน
 บัญชรสลักศุภพิจิตร
 งามเกินพระมณฑวิบวร

สุประภัสสรร์ประภาทรง
 กุฎติงพิมานกาญจน์
 ศิริสวรรค์โรพาร
 ฤจะเทียบจะเทียมกัน
 และระฟ้ามหาสวรรค์
 รวิวิศม์อลงกรณ์
 ภิศระหัพพิศสุศิธิ์ธร
 นกแก้วัน ณ แดนสรวง

(ดาวฤกษ์ สิ้นชวลีชัย)

ข้อฟ้าคุ้มอนช้อยเหมือนลอยเมฆ
 คังแสรังเสกจากสวรรค์สวรรค์
 หอประชุมสวยล้ำค่าอภิศักดิ์
 คล้ายเช่นจักกอยลิตพิพย์วิมาน

วชิรมงกุฎเรียกชื่อหรือ "ตึกขาว"
 พอยามเช้าเข้าเรียนเพียรศึกษา
 ศิลปศาสตร์ประสิทธิ์วิทยา
 รจนาวางามแสนงามนนัก

อนิจจังวิภูสังขาร
 ทรมาร่องใด... ไข้... เจ็บ... บัวย
 อย่าเพิ่งปลงสังขารพาลมอดม้วย
 เชิญนอนบ้วยคณคังจิงเอย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช
 และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรง
 พระกรุณาโปรดเกล้าฯ เสด็จพระราชดำเนินมาทรงเปิด
 หอสมุดนี้ เพื่อเป็นสิริมงคล เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม
 พ.ศ. ๒๕๐๖

อาคารนี้ พระยาภะรตราชา (ม.ถ. ทศทิศ
 อิศรเสนา) บริจาคเงินสร้างขึ้น เพื่ออุทิศส่วนกุศล
 แก่ฯ ถวายแด่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

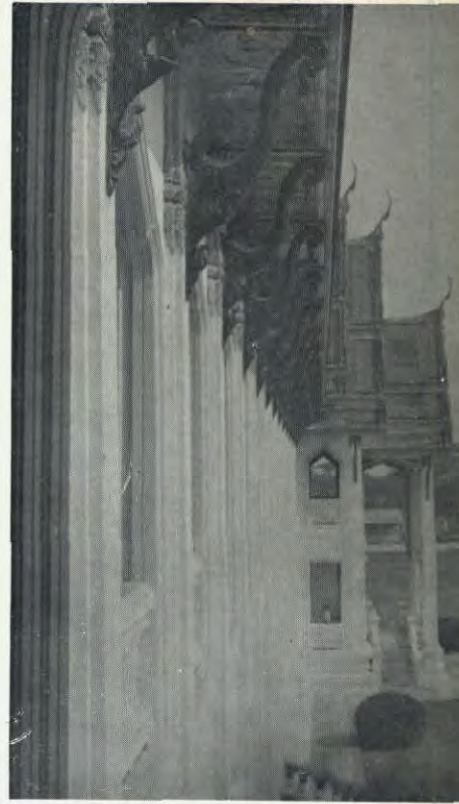
บุษบกบัลลังก์ตั้งตระหง่าน
ซำวาลองค์พระประทับฉาย
สว่างเพลิงเถลิงโรจน์ช่วงโชติพราย
งดงามคล้ายสรวงสวรรค์เช่นดาวดิ่งสี่

บนเนินดินหอนาฬิกาตั้ง
พร้อมสระพริ้งหม้อภุมร่อนบินหมุน
เซขมล้ำคลุกเคล้าเข้าโรมรูน
กลิ่นหอมกรุ่นจากผลกามารำไร

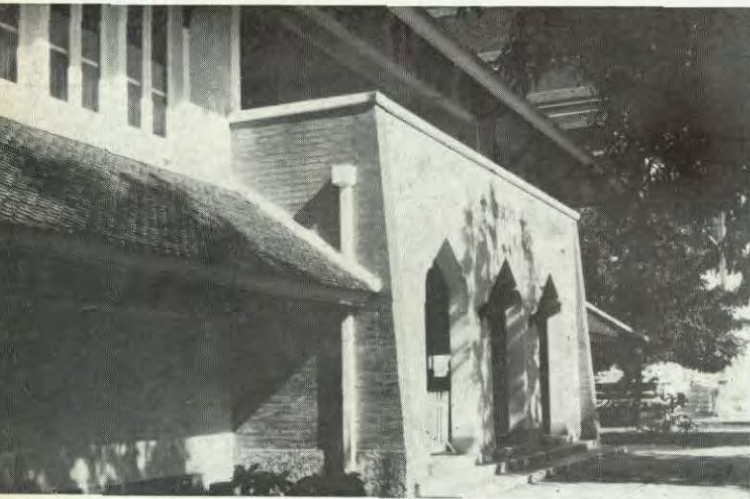
พระมนต์แสงสาร

ความวิจิตรของตึกวิชิตราวุธ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระ
นางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ เสด็จพระ
ราชดำเนินมาทรงเปิด ตึกอำนวยการ
เพื่อเป็นสิริมงคล เมื่อวันที่ ๑๐
มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

ชั้นล่างเป็นกองอำนวยการและ
ห้องประชุมครู ชั้นบนเป็นพิพิธภัณฑ์
ศิลป์ และวิทยาศาสตร์ของโรงเรียน

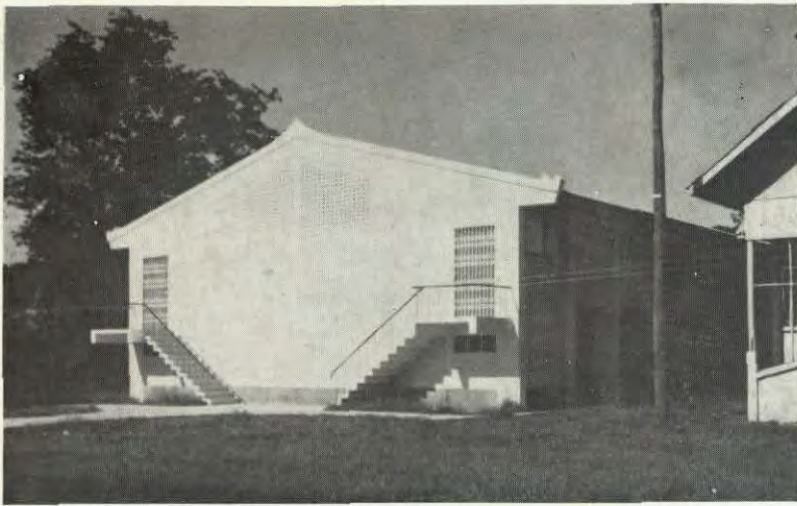
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสม
เด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ เสด็จพระราชดำเนิน
มาทรงเปิดตึกเพชรรัตน เพื่อเป็นสิริมงคล
เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕ อาคาร
สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา
สวรินทิรา บรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกา
เจ้า ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ออก
พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ เพื่ออัญเชิญ
พระบรมราชูปถัมภ์มาประดิษฐานที่
ตึกเพชรรัตน เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕

ชั้นล่างเป็นห้องปฏิบัติการ และห้อง
บรรยายวิชาเคมี ชั้นบนเป็นห้องเรียน ชั้น
ม.ศ. ๕ ข. แผนกวิทยาศาสตร์ และชั้น
ม.ศ. ๔ แผนกศิลป์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรม
ราชินีนาถ ได้ทรงพระมหากรุณา
โปรดเกล้าฯ เสด็จพระราชดำเนิน
มาทรงเปิดตึกวิทยาศาสตร์ เพื่อ
เป็นสิริมงคล เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม
พ.ศ. ๒๕๐๑

อาคารสร้างขึ้นด้วยเงินของ
โรงเรียนหาได้เอง ชั้นล่างเป็นห้อง
ปฏิบัติการ และห้องบรรยายวิชา
ชีววิทยา ชั้นบนเป็นห้องเรียน ชั้น
ม.ศ. ๕ ก. แผนกวิทยาศาสตร์ และ
ชั้น ม.ศ. ๕ แผนกศิลป์

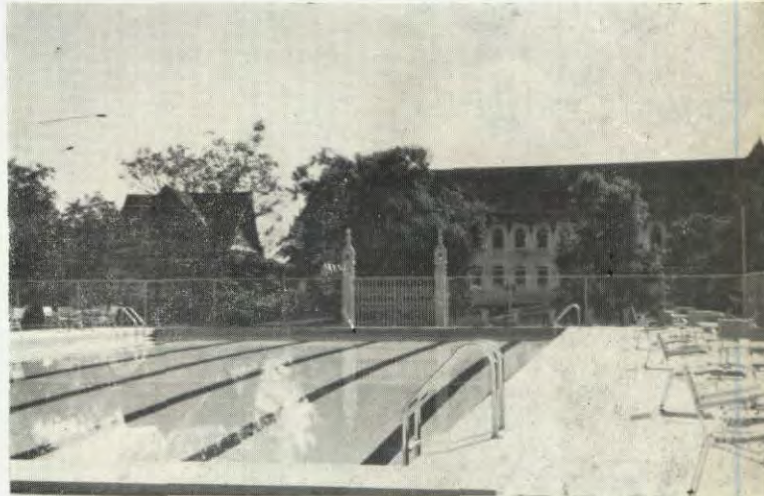

โรงยิมเนเซียมแห่งใหม่ของ
วิชาวุธวิทยาลัย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เสด็จพระราชเนิ
มาทรงเปิดสระน่าน เมื่อวันที่ ๒๓ ก.พ.
๒๕๑๐ เพื่อเป็นสิริมงคลสืบไป

สระน่านคณะกรรมการปี ๒๕๐๕ ของ
สมาคมนักเรียนเก่าวิชาวุธวิทยาลัย ในพระ
บรมราชูปถัมภ์ สร้างด้วยเงินทุน “วิชาวุธ
านุสรณ์” เพื่ออุทิศส่วนกุศลทูลเกล้าฯ ถวาย
แต่พระองค์ผู้พระราชทานกำเนิด “วิชาวุธ
วิทยาลัย”

ศาลาน้อยลอยน้ำโรยู่ไกลลิบ
ราวกับหีบทิพย์พิมานสถานสวรรค์
มาสถิตประดิษฐ์ตั้งกลางไพรวัน
วิมสวนขวัญอรุณพรประสพตา

คณะผู้บังคับการ

ภูซางวิทยาคาร ๑๒

อร่ามเรืองประเทืองงาม ระแววงาม ณ ขามยล
จะเปรียบปานพินาบน ก็คงเทียบและเทียบกัน

คณะครูสិขิต

อุปชาตินันท์ ๑๑

ดุสิตสง่าทรง สิประจงสลักสรรค
อภิประภาพรณ สุภวรรณเสวรรครมย์

คณะจิตรลดา

จินทรวงศ์นันท์ ๑๒

เพ็ญภาพกัณน้ำพิศ คณะจิตรลดาอุดม
งามเกินจะกล่าวชม จะประพันธ์และพรรณนา

คณะพญาไท

สาตินันท์ ๑๑

เพริศแพรวัวแววไว พญาไทวิจิตร
เทพท่านสรรค์สร้างมา พิลาสดาสง่างาม

คณะสนามจันทร์

คณะนันทอุทยาน

คณะสราญรมย์

ตึกเรียนคณะเด็กเล็ก
เปิดใช้การศึกษา ๒๕๐๒

ท่านผู้บังคับการ คุณหญิง
และอาจารย์จิต

งานรื่นเริงประจำภาควิสาขบูชา

๕
เซ่งกระต๊อบข้าว

จากคณะสราญรมย์

ว้าย : ทีละคนซ้ะกะ

ลุงโกร่ง ปล่อยที่เต็ดกับสาวงามทราชมเชย

๗
เป็นกระเทยขงงามถึงเพยงน !

๘
ถ้าเป็นชายชาตรีจะงามถึงเพยงไหน

ถวายบังคมพระบรมรูปพระองค์ผู้พระราช
ทานกำเนิดโรงเรียน ก่อนที่จะนำชัยชนะ และ
เกียรติยศ ชื่อเสียง กลับมาสู่ชาวสุราษฎร์วิทยาลัย
สถาบันอันเป็นที่รักของลูกศิษย์ชาวสุราษฎร์ทุกคน

เดินทางไปแข่งขันรักบี้ประเพณีที่มาเลเซีย

ที่หาดใหญ่

สถานกงสุลไทย ในบ่ันัง

ประชันคารา

คุณ....คุณ.... ใครหล่อ

ผมครับ!

หล่อทง... นาน!

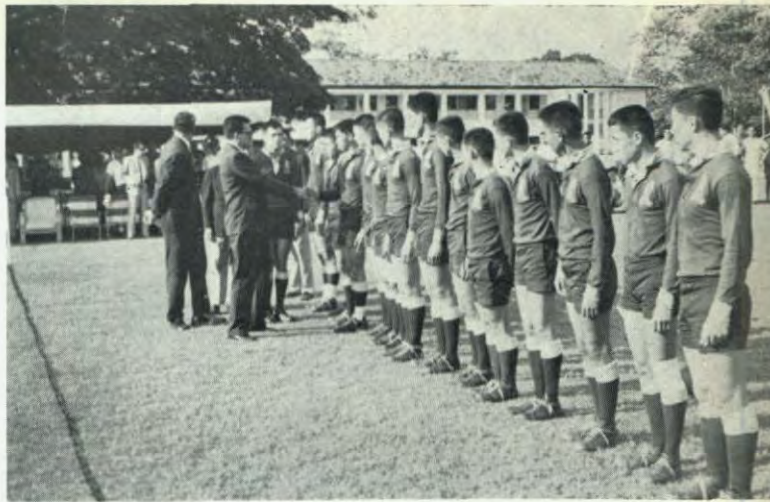
วชิราวุธ V.S. Penang Free School

แข่งกับ Victoria Institution

แนะนำตัวกันหน่อย

ถ่ายรูปพร้อมกันแล้ว จึงรู้ว่านักกรีฑาวิชาวุธฯ
หล่อกว่าของ The Malay College นิดหน่อย

พอลงแข่ง ก็รู้ว่า ไม่เพียงแต่หล่อกว่าเท่านั้น
ฝีมือในเชิงกรีฑา ยังเก่งกว่าอีกด้วย

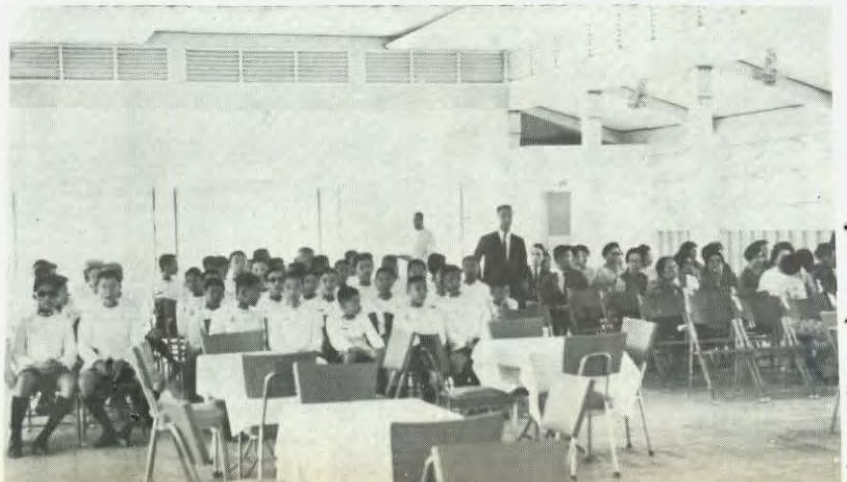

ท่านผู้บังคับการ และท่านผู้กำกับคณะในพระราชพิธีกรฐิน ณ วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม

ไปทอดกฐินที่ชลบุรี

คณะครูและนักเรียนวิชาวุฒวิทาลัย ณ ศาลาประชาคม จังหวัดชลบุรี

วงจุลศูริยางค์ออกโรงแสดงฝีมือ

บรรดาศาสนิกชนต่าง ๆ
กระทำความเคารพ
ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี

วงโยธวาทิตอันสง่างาม
ของวชิรานุวิทยาลัย

วงปี่สก็อตที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

วงเมโลดิกาทันรักษ์

ขบวนนักเรียนเชิญผ้ากฐิน และบริวารกฐิน

ขบวนนักเรียนที่ร่วมไปในพิธีกฐิน ณ จังหวัดชลบุรี

คณะครูนิสิตการพระประธาน และพระพุทธรูปไสยาสน์
ณ วัดใหม่พระยาทำ จังหวัดชลบุรี

งามสง่าประดาชายทั้งหลายเหล่า
ตะลึงแลงามทั้งตะลึงหลง
สารพัดจัดแปลงแต่งเอวองค์
จะเจาะจงว่าใครหล่อก็ยากจริง

ทั้ง “สี่บแสง” “สารโรจน์” “มนุสาสน์”
หล่อสุดผาดงามสง่ากว่าลึงถึง
“จงใจ” “เอก” “อคุสยเดช” ก็หล่อจริง
หล่อกว่าลึงไม่น้อยนิคเชษฐพิศดู

สมเด็จพระราชินีนาถอลิษาเบ็ญจมาภรณ์

องค์พระอิสริยยศ
เจ้าจอมพลยาม

พิธีไหว้ครู

ท่านผู้บังคับการใหญ่ไวยวาท

พิธีแห่ธงในวันหน้า

วันหน้านักเรียนทำสวดมนต์

ทำขอลประณตนาพร้อมสักการ
บูชาพดธนาจารย์

งานรื่นเริงของคณะศิษย์
แม่ป๋อจัดงาน ๒ ปีซ้อน
คุณเองก็แล้วกันว่า
งานยิ่งใหญ่เพียงไหน

วง... ต่ำไม่มีไฟล์

แสงเทียนเทียนโชติช่วง
รำร่ำทำเข้มนวน

น้ำเทียนรุ่งร้อนมือนวล
ขี้มนเข้าเจ้าเจริญชวน

จีนจัดหัดปลูกฝ้าย
มือขำทำบายบน

คุณะม้ายคล้ายสาวจีน
บ้องเปลี่ยนบั้งจัตมาโรว์

Formation Dance พ่อหวานจิต สาวขี้มนิดชิดชื่นใจ
ลอกน้ำจ้ำจากไหน ไครออกแบบช่างแยบยล

หญิงพม่าทำอ่อนไหว ชายสไบเบื่องแนบตัว
ชายแจ้แจ้แกร่งน่ากลัว รำกลลับกลอกออกท่าจำ

Greek Dance สะท้อนัก
ท่าฝูงขูร่าแพน

ชายเขื่องยักซักข้อยแจน
มีเหมือนแม่นแทนท่วงที่

นี่ละครการดา
ยิ่งใหญ่ในสกล
ทูตไทยไปปารีส
ฝึกหัดจัดเองก่อน

สืบถ้อยว่าแม่นมียล
เริ่มก่อการงานละคร
ร่วมสังคีตเราคิดสอน
ก็เกิดกล้ามาแสดง

กรายกรอ่อนแอมบาง
ชดช้อยดังลอลม

คู่พระนางช่างเหมาะสม
งามภิรมย์สมจินต์ปอง

ขีปชีท่วงที่ท่า
ระยับสลับพริ้ง

งามสง่าแปลกตาขึง
เพริศแพรพฟ้าอำไพ

งานรื่นเริงประจำภาคปวารณา

คณะจิตรลดา

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๐

นนทुकข์ยัถ์หักหาญพาลปวงเทพ
ผูกใจเจ็บไข่นิวเพชรเต็ดสังสาร
พระนารายณ์ร้อนนงคัทรองดาว
มาประหารยัถ์ษาชีวาวาย

เมืองสยามสุขสมไต้ร่มฉัตร
ประชารัฐจงรักภักดีถวาย
ละอองบาทบาทศรมีมี่กลาย
จนวันตายขอเป็นข้าพระบาท

พลายชุมพลกวัดแกว่งแสงศัสตรา
 ควบอาชาตูลง่านำเกรงขาม
 พ่อพลายน้อยค้อยไคลคลาที่ทำงาน
 เมื่อดึงยามออกศึกสู้หมู่ไพร่

เหยยวีสุตรรุดม่านผ่านประจักษ์
 ใ้องามนักจิตรลดตาประกาศวี
 ระยิบยับประดับดาหน้าเวที
 งามแสงสีปานเมืองแมนแคว้นวิมาน

หนุ่มกระเดื่อง	เรื่องนหรือ	ชื่อ "JOEY"
ควงเทพ	นาม "โกร่งศักดิ์"	รักแสนหวาน
อนิจจา :	พวงเทพ	นขนิยาน
อีกหน่วยก้าน	ไม่เหมาะจะ	เป็นกระเทย !

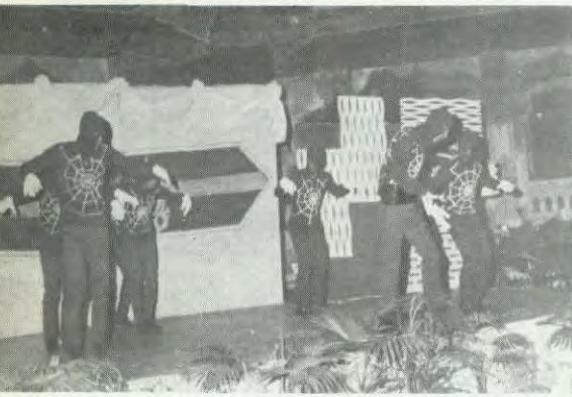

เจ้ากัจจันกับบรรดาลัลลือ
 แป๊ะชีก แป๊ะจ๊วย แป๊ะชอ แป๊ะจู้
 และสองอาดี้ ดินหน้าเศร่า
 เมื่อพลาดรักจากนางขมโดย

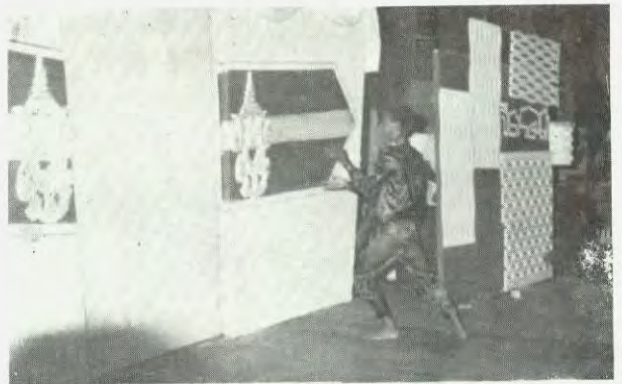
ในแผ่นดิน . . . พ่อขุนรามคำแหงมหาราช

แมงมุมขลุ่ยหลังคา
ขยับทำนาเหนือข่อยอ่อน

โยกซ้ายขวาเคล้ากลิ้งกลอน
เอวอ่อนแอ่นแขนขา . . . คั่น

เอ็ง...เงิง...เงย บัดนั้น...

เห็นบัวขาว พราวอยู่ เวทีใหญ่

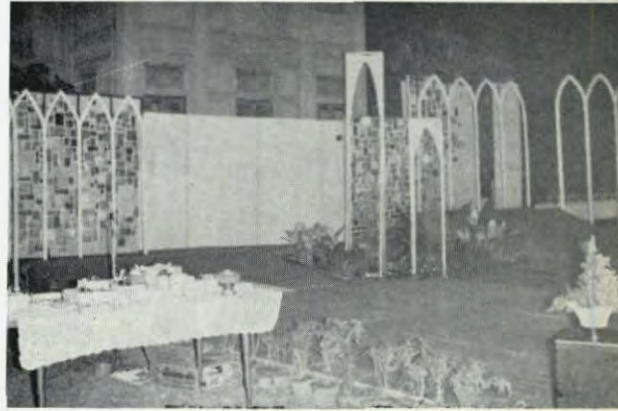

งานรื่นเริงประจำภาคปวารณา

คณะพญาไท

๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๐

เพียงแต่ฉากก็งามพออยู่แล้ว.....

พอดาราเท้าไฟขึ้นไป "Louie Louie"
สลับแสงสี โลกนี้ก็เหมือนจะรวมความงามทั้งปวง
ไว้ที่คณะพญาไท แต่เพียงแห่งเดียว

Modern Dance จาก "นัทรแก้ว"
เอาคนหุ่นงาม ๆ มาประชันกัน เรื่องก็ยิ่งพิลึก
พิลั่นไปกันใหญ่

ภาพบน : ดนตรีของขวัญ หัวเราะกัน
อย่างไม่ต้องใจ ในละครเรื่อง "ดงผัด"

ภาพล่าง : สวสวดงามท่ามกลางแสง
สลัว ในการแสดงชุด "วีรเทยมาเลเซีย"

ภาพบน : แรดพบกับช้างน้ำในลีลาศิลปการ
ต่อสู้อันเหี้ยมหาญของไทย

ภาพล่าง : Modern Dance หวานจ้อย
ชุด "A Taste of Honey"

งานคล้ายวันประสูติ สมเด็จพระภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา

ณ วังรื่นฤดี

๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๐

ประทีปส่องเรืองเรืองดั่งเมืองสวรรค์
ประดาพันธุ์รุกขชาติประหลาดสี
คลอเสียงแผ่วแว่วสำเนียงเสียงดนตรี
ราตรีน้หอมมนต์ดลจิตตรึง

เสียงแตรดังกังวานหวานเสนาะ
ดนตรีเพราะไพเราะพรังยั้งไผ่ถึง
ทำนองกลองคล้อยจองปองคณิง
ดวงใจซึ้งด้วยเสียงมนต์พิชยนต์ตรี

ขอฝากฟ้าประทานพรสุนทรสวัสดิ์
ให้พระองค์ เพชรรัตน์ฯ สว่างศรี
ทรงสำราญบานชื่นถึงหมั่นบ่
คู่ธานีศรีสยามเขตคามไทย

๒๕ พฤศจิกายน วันคล้ายวันสวรรคต

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

๒๕ พฤศจิกายน
 ขอนบอกรำลึกองค์มิ่งกุฎเกล้า
 บำเพ็ญราชกุศลทุกหนครว
 จิตะน้ำหวานประดัดทรงยศเยย

..... ข้าพระพุทธเจ้า
 นบน้อมเอาพวงมาลามาถวาย
 ขอเดชะ เอามโน วิจิ..... กาย
 แทบเบองกายบาทงสู้งนรินทร์

สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ ๗ เสด็จเสวยพระกระยาหารค่ำ ที่สมาคมนักเรียนเก่าวิชาวุธวิทยาลัยฯ ในงานวิชาวุธานุสรณ์ เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๑๐

สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี และ พระนางเจ้าสุวัทนา พระวรราชเทวี เสด็จเสวยพระกระยาหารค่ำ ที่สมาคมนักเรียนเก่าวิชาวุธวิทยาลัยฯ ในงานวิชาวุธานุสรณ์ เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๐

บรรดาแขกผู้มีเกียรติขณะร่วมโต๊ะเสวย
ณ สมาคมนักเรียนเก่าวชิราวุธวิทยาลัย

บริกรจำเเน่

วงหัดดนตรี
ไปออก ท.ว. ช่อง ๔

คนตักทองหล่อจ้ง
คนขันข้างหลังหล่อจ้ง

เฮ้อ!...ชีวิต...ชีวา...

SEAP GAMES มีชื่อ เพราะฝีมือพวกเรา

“SKY BOAT SONG” ดั่งกระห่มขน
เสียงปรบมือก็ดังกึกก้อง
ปานอัดจันทร์ จะถล่มทลาย

ชื่อเสียงของวิชาวุฒวิทย์าลัยโด่งดัง เช่นเดียวกับ
กับกีฬาแหลมทองที่ระบือไปทั่วโลก

ท่วงทำนองของคนตรี
และท่วงที่ลือลือนี่สง่างาม
ติดตรึงกมลของผู้ชมอยู่ชั่ววันนิรันดร

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ

เสด็จพระราชดำเนิน

เปิดอาคารพลศึกษา

พระราชทานประกาศนียบัตรและรางวัล

เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑

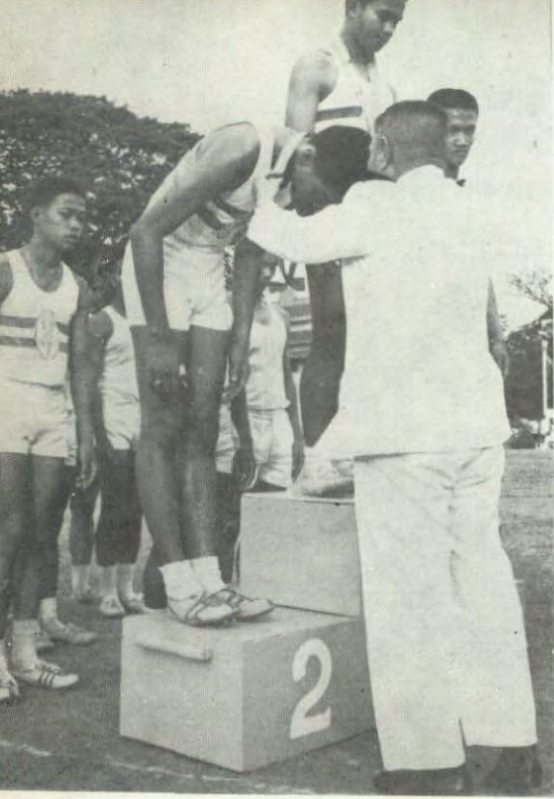
ม.ล. บัณ มาลากุล
กรรมการโรงเรียน
กราบบังคมทูลรายงานกิจการของโรงเรียน

เสด็จทอดพระเนตร ผลงานด้านศิลป
และวิทยาศาสตร์ ของนักเรียน

พระราชทานถ้วยชนะเลิศการกีฬา
ประเภทต่าง ๆ

ร่นเรื่งกันหลังงานกรีธา

ประมวลภาพ ไปทอดกฐิน ...

...ที่ชลบุรี.

เมื่อ 28 ตุลาคม 2510.

วงมโหรีวิทยาลัย
ที่ สล. จุฬ.

BEFORE ...

.. AND AFTER LUNCH.

บ่วงๆ ที่นั่น.

วงมโหรีวิทยาลัย ส.พ. จุฬ.

ชุดออกฝึก.

วงปี่พาทย์ออกสวน...

..เมื่อก่อนฝึกด้วย
ที่ชลบุรี!

นัก(กีฬ)ดนตรี ที่วังหินฤๅติ.

นักเรียนไป MALAY..

OH! YES!

"I DON'T KNOW"

3 ปีในอิตาลี.

“หนักก็ตันนะ?”

ค.ร.พ.

WALK ABOUT.

(มา) เรียบพิไลซ์?

นกกฟาท...

15 ม...

อีกแล้ว...

ช่วงเวลา...

ม.ศ.-5 ข กับ ช.อ LAB. ชว

"ขมู" หลับ!

ไม่เคยเห็นกล้อง...

นี่อะไรอะ?

ชุมนุมก่อน...

อาบแดด!

.. เล่นอวเรียน.

กัตมด.

ปวงวม.

จะวิ่ง! ฮึบ!

เฮ้บ!

นักกรีฑาที่ม.ช.อ.
กับ
บาสเกตบอล.

นักว่ายน้ำ?

ฮึบ!!

ช็อค!!

ชุมนุมพลทหาร ...

... นอกห้องเรียน ...

... ในห้องเรียน ...

คะหัง .

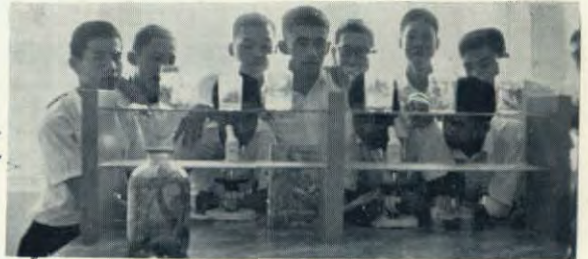

ช.ม. ฝึกอาวุธ

๑๒๕

ห้อง 5 ศิลป โฉม 5!

สองอะไร (วะ)?

(ทำเป็น) สนใจ

กิน!...

..กิน!...

ดาราในน้องอาหาร.

..(แล้วก็) กิน!..

“โยว นมทอด 2 ช่อ!”

ຈັບຮ່າຍ .

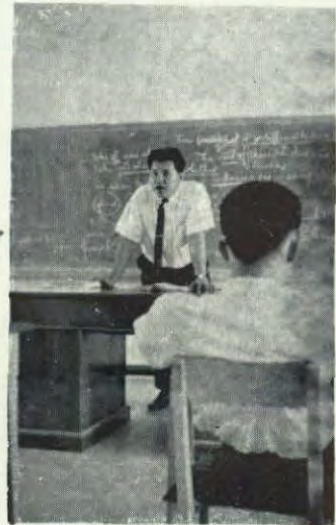
ไปดูนางสาวไทย.

เฮ้! อ่าบั้ง!

ม.ศ. 5 (ปีที่) เมื่อ 2 ปีก่อน.

ทำด้วยมือของแม่แดง.

อาจารย์อรรบเสด็จ พระราชดำเนิน.

๒ ผู้ยิ่งใหญ่.

อายม... ที่นั่น...

ARCHITECT.

DAY DREAM.

“ กระดานดำอยู่ทางนี้เสมอไม่ว่าจะ...”

ใครว่าข้อ ก. จำเรียน.

“ นายพลโตใจ ”

กีฬาอย่างมณีแพ้ว มีดังนี้

วิชิตรากุล V.S. MALAY.

วอลเลย์บอล กีฬา
ที่น่าสนใจ...
หักธักซี่ กีฬา
ด้วย (แบบอื่นกัน)..

MR. TAYLOR.

“เฮ้! เร็วๆ น้อย เนลือ อีค 3500 เมตร
- เท่านั้นเอง !..”

นักอภิชัย (ทีมชาติ)
สมาชิก
วอลเลย์บอลล์.

แฉฉฉฉ!

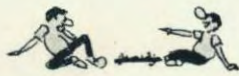
เกะไชว .

เฮ้ย! อย่าเบียดบเล็นชีว้อย!

เฮ้! ชักป๊น!

แม่นก็บกล้อว...

หลับ!

เรียน?

สอบกลางแจ้ง.

LAB.

ตากอากาศล่อง..

พักกิน..

ไฮไฮ! โลกเลี้ยวเลย..

"ได้ข.อ.ล่า.."

"ไฮไฮ! A.F.S."

..อย่าบ๊วเวลาจริงนี่..

แอดท่าถ่ายคู่ป.

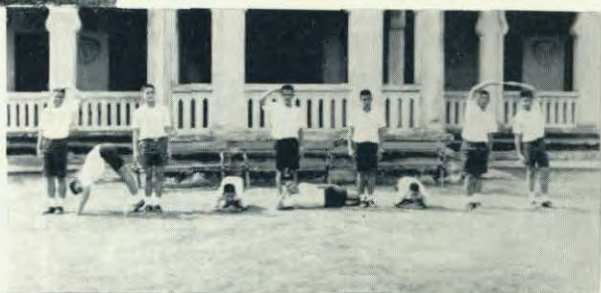
SCIENCE. + ART.

សិស្សសិល្បៈ

វ.ប.ក

H
A
S
O
S
O
E
H.

S
M
A
R
T.

อุสินทรามสภา..

.. ศาลเจ้า ..

HI! HITLER.

.. โฉมวัด ..

(จ) กลั๊บบ้าน.

เราช่วย SEAP GAMES

หน้าเรซ V.S. ปลาย.

ประชันความขลุ่ย

ค่ายตำรวจแห่งที่ ๒ ?

ค่าย!
ตำรวจ
ที่ ๒
หัว
▶

ไปทอดกฐิน .

ขวัญน้ำ.....

ดาราน้ำกลิ้ง .

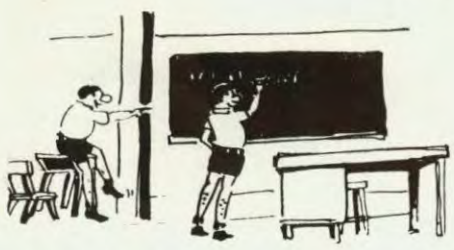
น้องประจำวัน (๗.๐๕น.)

(และ) น้องประจำวัน (๑๑.๕๐น.)

LAB. วิชา

งานอดิเรก (ก่อนครูเข้าห้อง)

(๒) LAB. เคมี

ใครกันถูกรกรรม?

(เงิน) รถพระอินทร์ .

กีฬาหลักในโรงเรียน .

ทดลองพลัง .

แข็งม้าย ๆ !

ซึ่ง (วัด) ตัว .

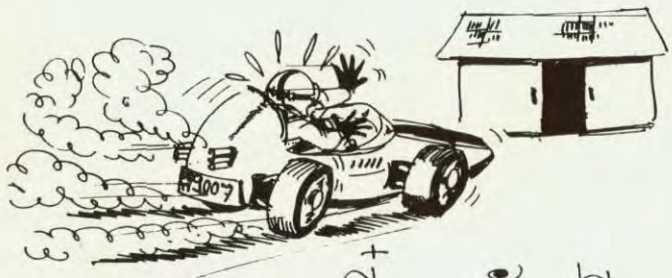
~~10/10~~

เปิดสระว่ายน้ำ (ไม่ใช่แทงกาจ).

BUSH MAN.

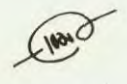

เคียนกลิ้งปรี.

สัฟฟายามว่าง.

...?!!

ขอติดรูปด้วยคนนี่!

ความลับของ "โก๋นพวด์"

เพื่อนรัก?!

MINI SKIRT.

MICRO SKIRT.

လိပ် (ဂိုက်) သံ!

ပျိုအိမ် (ဂိုက်) သံ။

ပံး: နာမည် NAME MY သံသယ IS (100) ပျော်ဂိုက်။

ช่างไม้ .ช่างสวน.

ช่างประมง.

ช่างทาสี.

กีฬาตอมดึก.

ช่างตัด.

ไอแวนไอ.

รถคัน 69 .

SENIORITY .

TRADITION .

ม.ศ. 1

ม.ศ. 2

ม.ศ. 3

ม.ศ. 5

ฟ้าผ่า !!

กับระเบิด .

10/25

ณ สนาม(หลัง)ตึก ๘
... มุขขอลดขระเพล...

ม.ศ. 5 นครราชสีมา

ว.จ.

ข.อ. (ลิ้น) ไช้ (ไห)

(มั่ว) ก่อน 'ธาวี' ?

เติมพิน น้ำหวาน

... คิ้ว... ..

ข.อ. ดีใจขบข...

ชนะ

3-1

ปี ๒๕...

๕ ๘๐.

๒๐ เมษายน

(๕๖) ๗๘๘๗๗๘

ครึ่งหลัง...

๘๐๗๘๕๕ ๓-๔

(๕๕๕)

แข่ง! ทั้งคู่)

๗๐. ยิงกีฬาส่งผลกว่า (เพียง)

ฉงน

คนขยัน

ความรู้ท่วมหัว เอาตัว...รอด

เรียงคิว

ภายใต้ร่มพญาไทอันไพศาล
ตั้งแต่เด็กจนใหญ่ได้เบิกบาน
สุขสำราญร่วมกันทุกวันนี้มา . . .

MISSION IMPOSSIBLE

พวกผมจะหนีออกไปแล้ว

WHO (was) IT?

LOOK!

กรี๊ดกร๊าด.

ช้อยินผ

รับประทาน

ชุดเอี่ยม

อาจารย์ เพิ่มศรี จินดาวณิก

*Die Lotusblume angstigt
Sich vor der Sonne Pracht,
Und mit gesenktem Haupte
Erwartet sie traumend die Nadht.*

*Der Mond, der ist ihr Buhle,
Er weckt sie nut seinem hicht,
Und ihm entschleiert sie freundlich
Ihr frommes Blumengesicht.*

*Sie bluht und gluht und leuchtet,
Und starret stumm in die Hoh;
Sie durftet und weinet und ziltert
Vor Liebe und Liebesweh.*

— Heine —

สุริยะส่องแสงแรงกล้า
ปทุมมาแลพริ้วทวันไหว
อ่อนชบหลบแสงสุริย์ไป
ครวญใคร่ไผ่ทาราตรี

ศศิธร, ยอดรักข้าเอ๋ย
แซ่เคยส่องให้ข้านี้
แย้มบานออกอ้อราตรี
สดสีด้วยแสงไขนภา

คราชมแขนวลชวนหอมอง
เหมือนปองดวงใจไกลกว่า
ขึ้นชมระบมโคกกา
ทวันวิญญาด้วยรักหักกลาญ

— เพิ่มศรี จินดาวณิก —

ม ม สักรวา

สักรวาครานตหนักหนา
เรื่องของการศึกษาบ้านใหญ่
ม.ศ. ห้าหน้าชมตรมตรอมใจ
เพราะผู้ใหญ่ช่างคิดจิตช่างลอง
แต่ก่อนเก่ากำหนดว่าสภา ๆ สอบ
ท่านไม่ชอบเปลี่ยนแปลงเพลงอยู่สอง
สามสัหนทนท่านจับทดลอง
เด็กจึงต้องร้องโฮไอกรรมเอย

พรเพ็ชร วิจิตชลชัย

เฝ้ามอง

อาจารย์ อารี องคสิงห์ - ผู้เขียน

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๐ เขาเหล่านั้นยังเป็นนักเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ยังเป็น “ลูกศิษย์” อยู่ แต่เมื่อปี ๒๕๑๑ ไปแล้วนั้น จะไปเป็น ลูกจupa ลูกธรรมศาสตร์ ลูกเกษตร หรือไปต่างประเทศสุดเขตแดนใด ก็ยอมแล้วแต่ดวงชะตาชีวิตจะกำหนดให้เป็นไป แต่เราลองมากล่าวขวัญถึงเขาคุยบ้างว่า

กระบวนเก่งจริง คัจฉ ชอคงในคานคักแล้ว ต้องยกให้ ดาวฤกษ์ สิ้นธุณิษฐ์ ที่เที่ยว แต่ชอกระชอนิคว่า ดาวฤกษ์นะ รูปร่างกำลึงงามไ้มาตรฐานคัก หยุคขำรุงร่างกายไ้แล้ว มิฉะนั้นจะทำให้สูงใหญ่กว่านั้นจะทำให้เสี่ยงามไป

“ลูกกระรอกน้อย” จะเป็นภาพพจน์ที่เหมาะสมกับ จงใจ ผลประเสริฐ เสี่ยจริง ๆ เพราะตัวเล็ก ๆ ว่องไว ปราดเปรียว แต่มีวินัยคัก มารยาทกำมคนครกคัก ก็ฟ้าก็ยงเก่งออกด้วย

คราวนคักถง สาโรจน์ ลีสวรรคคัก ซงมคักษณะผู้นำคักมาก เป็นคนเอางานเอาการ เมื่อไ้รับหมอบหมายให้ทำสิ่งใดแล้ว สาโรจน์ก็เอาใจไ้ คักตามเรื่องราวทำจริงทำจังและทำคักที่สคคคักเท่าที่สามารคักทำได้ จึงไ้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคนหนึ่งในคณะคักสิคคัก และยังไ้รับเกียรติให้เป็นบรรณาธิการของสสมาคมหนังสือพิมพ์ของโรงเรียน และปฏิบัติงานไ้ผลคักอย่างน่าพึงพอใจที่คักย

“ลูกแกะ” ที่น่ารัก ว่องไว สอนง่าย เคารพผู้ใหญ่ สุภาพ เรียบร้อย
นี้แหละคือ ธงชัย ไชยกุล แห่งจิตรลดา

อีกคนหนึ่ง เก่งจริง คีจิง ฉลาดสุขุม เรียบนัย วินัยดี นนคือ ศิริชัย
โยโกตา

ว่องไว สอนง่าย น่ารักเหมือนลูกแกะอีกคนหนึ่ง นนคือ เอกชัย ไหลมา
ผู้ขยันแหม่แหม่ใส วินัยดี และยังเป็น “แม่รำพึง” ที่น่ารักบนเวทีจิตรลดาอีกด้วย

ก็เหมือนทองคำธรรมชาติ คือจะอยู่ที่ใดก็บริสุทธิ์ใสสะอาดอยู่เสมอ นนคือ
มันใจ บุญมา

นักกีฬาพล้อ แห่ง พญาไท จารุจินต์ นักตะกัญ มีแววจะมีชื่อเสียงมาก
ในอนาคตทางกีฬา ซึ่งจะเดินตามรอยพี่ชายที่เคยทำชื่อเสียงในกีฬารักบี้ไว้
และกำลังมีชื่อเสียงอยู่ในขณะนี้เป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว

นกดล ลุประสงค์ นับว่าเป็นคนมีอัธยาศัยคนหนึ่ง ชะรอยจะมีเส้นหัก
เพราะสิ่งเกตุว่ามักจะมีเพื่อนฝูงล้อมคอกเป็นกลุ่มอยู่บ่อย ๆ

น่ารัก วินัยดี ใจเย็น คือ ศิริศักดิ์ จูประเสริฐ ซึ่งมีอัธยาศัยอีกคนหนึ่ง
ค่อนข้าง มนุสาสน์ ศรีพนา หัวหน้าคนหนึ่งในคณะกสิศ กรรมการบันเทิง
ของโรงเรียนนักดนตรีนักร้องตากลม ผมหยักศก เสียงเย็นขี้ใจ สุภาพ อ่อนโยน
วินัยดี เคารพพรอาจารย์โดยสม่ำเสมอ ซดเอกของเวทีคณะกสิศ ซึ่งมีมนุสาสน์เป็น
ท่านราชทูตไทยชคนัน เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ “ด้วยรางวัลสังคม” ลอยมาตั้งประจำ
คณะกสิศได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

หน้าซอ ๆ ใจก็ซอ ก็ฟ้าก็เขยเม คนตรึงเค้น คือ สมภพ ทับทิมทอง
หัวหน้าคนหนึ่งในคณะผู้บังคับการ ประธานกรรมการสมาคมไต้เวทีของโรงเรียนด้วย

ต่อไปก็คือ คุณชาย ศุภดิศ ดิศกุล รุ่งงามสง่า สุภาพ มีความเป็นผู้ที่
สมเป็นเชื้อสายราชตระกูล นอกจากจะเป็นหัวหน้าในคณะผู้บังคับการแล้วยังเป็นเลขา
นาการสมาคมบันเทิงอีกด้วย

ซอขยเม ใจเย็น คนตรึงเค้น ก็ฟ้าก็เก่ง มารยาททั้งงาม คือ เอก มหาวัจน์

คราวนี้ วันชัย หงษ์เหิน บ้างละ คนตรึกชอบ ก็ฟาร์กบักกิ่ง นิสัยของ
วันชัยยังเป็นเด็ก มีใจโอบอ้อมอารีแก่ ครู อาจารย์ ทุกคน ใจก็ชอบช่วยเหลือเพื่อน
จนบางครั้งตัวเองต้องลำบากอย่างที่เรารู้ ๆ กันนั่นแหละ

คนตรึกชอบก็ฟาร์กเยี่ยม คือ สมศักดิ์ เอียวชูวงศ์

ชัยวัฒน์ สงฆ์เป็รื่อง “พ่อนกที่นารัก” มีใจเมตตา รักสัตว์ เช่น นก
พิราบ เป็นต้น เขาแหละตลกเอ๊กของเวทีพญาไท และต้องยกให้เป็นดาวตลกของ
โรงเรียนเลขที่เกี้ยว เพราะเป็นนักพากย์และนักแสดงที่ไม่ซ้ำแบบใคร

ก็ฟาร์ก คนตรึกชอบ สนใจต่อการเรียนแม้แต่ภาษาไทย ซึ่งใคร ๆ เขา
เบื่อ ไซตริส ก็ยังให้ความสนใจด้วย

ร่างใหญ่ ใจเย็น นิสัยอ่อนโยนสภาพก็คือ ชิตชัย วีระรังสรรค์

นักออกคนหนึ่งคือ ศรีเขต ทชอบยม ใจเย็น ก็ฟาร์กเ็น เรียนก็เหมือนจะ
ดีกว่า และมารยาทก็ดีกว่า เป็นที่เอ็นดูของครูเสมอ

ใจก็ วินัยเคร่ง ชอบกลอง รองประธานสมาคมถ่ายภาพคือ ทวีไทย
สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

นารัก อ่อนโยน สุภาพ มีความเคารพต่อครูโดยสม่ำเสมอคือ คณิต
คุณาวุฒิ

หัวหน้านักเรียนที่ผวก่อนข้างจะคล้า แต่ใจก็ คือ วรินทร์ จุลโบล ดิ่ง
โตที่เป็นหน้าที่ วรินทร์ทำดีทุก เคารพครูอาจารย์ โดยสม่ำเสมอ

นิมิตร คล้ายปรีชา ตัวเล็ก ใจเย็น เรียนโดยสม่ำเสมอด้วย

ร่างท้วมกำลังงาม นั่นคือ พิษณุ เนียวกุล อารมณ์เย็น ใจเย็นดีมาก

พรเพ็ชร วิชิตชลชัย เทพธิดาชั้นดาวดึงส์ของเวทีจิตรลดา ยิ้มแย้มแจ่มใส
เสมอ ผู้มีอคติตรึกไฟเราะอ่อนหวาน มีเค้าว่าจะเป็นนักเขียนที่ดกด้วย เพราะได้เคย
เขียน “นิยายท่องเที่ยวต่างแดน” ลงในหนังสือพิมพ์ของโรงเรียนให้พวกน้อง ๆ ได้
อ่านมาแล้ว ผู้ปากก่อนข้างก็

ขอปิดรายการด้วยเกียรติประวัติ ของ สืบแสง วงศ์เชียรทอง นี้ก็คนตรี
เก่ง ก็ฟ้าเก่งเข้ยมมาแต่เด็กเลยที่เคี้ยว รูปถึงาม มารยาทต่อครูบาอาจารย์ก็นุ่มนวล
อ่อนโยน หวังเสมอว่าจะเป็นที่ก่อกมลออกไป

..... เวลาและโอกาสอันควรมีเพียงเท่านั้น ผู้ใดที่ยังมิได้กล่าวไว้
ณ ที่นี้ มีความสนใจที่ทักท้อไต่ถามได้เป็นส่วนตัว ผู้เขียนยินดีบรรยายให้เฉพาะตัวเป็น
รายบุคคล จนเป็นที่พอใจ จนเกินยืมไปหรือไม่ก็เคื่องขุ่นทนหันกลับข้านไปเลย

(ข้อความข้างบนนี้เป็นความคิดเห็นของอาจารย์)

อิทธิพลของยม

อาจารย์ มณี พรหมประพัฒน์ — ผู้เขียน

พูดถึงคำว่ายมแล้วคุณโลกนมหิวัชชวามา เพราะเมื่อมองไปทางไหน
พบใคร ใครก็ยกยกับเรารู้สึกว่าเป็นสุข แต่ถ้าหากยมไม่ถูกกาลเทศะก็อาจเจ็บตัว
ได้ ฉะนั้นการยมก็ต้องมีกาลเทศะเหมือนกันเมื่อยมแล้วจึงจะได้ผล

คนบางคนเกิดมาโชคดีหมดหนี้ยมมาแต่กำเนิด ใครเห็นก็มักจะยมให้
และยินดีเป็นมิตรด้วย ไปที่ใดซึ่งไม่ใช่สถานที่คุณเคย เมื่อเป็นคนแปลกหน้าไป
ก็มักมีคนยินดีเข้ามาทักถามถึงจุดประสงค์มาและยินดีช่วยเหลือ อย่างนี้เรียกว่า
หนี้ยมเส้นที่ทำการใดมักมีผู้ช่วยเหลือและมีมิตรมากมาย ส่วนบุคคลที่ไม่มี
หนี้ยมมาแต่กำเนิดก็ยากได้ คือฝักยมเมื่อพบญาติมิตรทุกครั้งก็ยมให้เสมอไม่ว่า
เด็กหรือผู้ใหญ่ก็ทำได้ การฝักยมเป็นการเปลี่ยนอารมณ์ภายในได้ทันทีทันใด
เช่นขณะที่มีโมโหกับเด็กในบ้านเมื่อแจกมาเราเปลี่ยนหน้าเป็นยิ้มกับแจก ความ
โมโหก็จะหายไปและเปลี่ยนอารมณ์ได้ใหม่ในทันที ดังนั้นเด็ก ๆ มักจะชอบให้
แจกมาหาขณะที่คุณแม่อารมณ์เสีย เพราะคุณแม่จะหยุดตุตันที่

คนบางคนหน้าตา ไม่สวย เก่นแต่ เวลา ยม แล้วจะศ สวยมี เส้นที่ยงขน อย่างที่
เรียกว่า ยมมีเส้นที่ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐
ก็ยกยสาวงามที่เข้าประกวด เพราะทุกคนที่เดินโชว์จะโปรยยมให้ผู้คนไม่เลือกหน้า
ถ้าได้เข้าไปยืนชิวเวทแล้ว คุณจะต้องยมไปกับสาวงามเหล่านั้นจนเหงอกแห้งไปด้วย
ผู้ชมบางคนยมเสียหยาบไม่ลงเลยก็มี พอรู้สึกตัวว่าหยาบไม่ลงก็รู้สึกตัวว่า
วณเขาได้ยมเสียตงนานหนึ่งชั่วโมงเต็ม ๆ นั่นก็ว่าเป็นวิธีฝักยม สาวงามที่เดิน
โชว์สัปดาห์ก็ต้องมีผู้ฝักให้ยมและยมหลาย ๆ แขนงเพื่อว่ายมอย่างไหนจะงามเหมาะ
กับหน้าตา ฉะนั้นนางงามเหล่านั้นจึงมทายมแปลก ๆ ยางคนยมตามธรรมชาติ ยาง

คนผุยมักจะทำทางที่ไม่ถนัดจึงคิดเหมือนผุยมอย่างไม่มีชีวิตชีวา เพราะต้องคอยเกร็งให้ปากผุยมอย่างที่ถูกบอกไว้ แต่อย่างไรก็ตามก็ทำให้ผุยมียมตามไปด้วยโดยเฉพาะกรรมการประกวดนางงามต้องไต่ถามที่ประทับใจจนได้คือไต่ถามนางงามที่สวยไป สาวงามที่จะไต่ถามนางสาวไทย นางสาวจักรวาล นางสาวเอเชีย . . . ล้วนแล้วแต่ผุยมที่ประทับใจกรรมการทั้งนั้น คุไต่จากคุณอาภัสรา หงสกุล เธอผุยมไต่ถามมีเสน่ห์ที่ประทับใจกรรมการและผุยม เธอไต่ถามมากมายเหลือคณานับ

เด็กบางคนเมื่อเข้าหน้าผุยมใหญ่ทำความเคารพด้วยใบหน้านิยมแนบแนมใส่ก็เห็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้ผุยมใหญ่รักและเอ็นดู พรอมกันนั้นผุยมใหญ่ก็รักเคารพขียมรับด้วยเด็กนั้นก็จะไต่ถามความเมตตาจากผุยมใหญ่ เช่นให้ขนมรับประทานให้เงินบ้าง หรือไม้กัททหายปราศรัยด้วยก็ และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีด้วย

ถ้าเป็นพ่อค้าเห็นลูกค้าเขารานก็ยอมให้ ลูกค้าก็จะขียมตอบโดยที่ไม่รู้จักนมาก่อนเลย นกนขยเช่นการขียมให้เข้ามาชมของในร้าน ทำให้พ่อค้าขายของไต่ ผุยมช็อคจิตใจ พ่อค้าบางคนเอาใจลูกค้าพดไปขียมไป ลูกค้าเกรงใจของบางอย่างที่ไม่ตั้งใจจะชอชบางทักต้องชอชคยอมมาเหมือนนกน ร้านคานนมกรวามคนมาอดทนเสมอ

ยิ่งถ้าเป็นคนขยปรดแล้วจาเป็นอย่างขยเมอพบกขยตำรวจจรรเข้า ถ้าถูกเรียกให้ขยคละก็ จากการสังเกตจะเห็นเจ้าของรถขยเองหรือแทกชกขยขยมให้กขยตำรวจก่อนโดยที่ตำรวจจะไม่ขยมตอบ และพดจาคขยทำทางอ่อนโยนใบหน้านิยมชก ๆ ก็เป็นส่วนหนึ่งทช่วยให้ตำรวจขยคขยแต่โดยก็ ถ้าเป็นผุยมหญิงขยและถูกเรียกให้ขยคละก็ผุยมหญิงนั้นขยม หนาชก ๆ ทำให้ จรรจสงสารจะคขยไม้คขยเพียงแต่พดเคอขน ๆ แล้วก็ปลอยไป นกขยนิทริพลขยขยม

ส่วนกรรมกรหรือผู้รับใช้ที่อยู่ใกล้ชิดเจ้านาย ส่วนมากผู้ที่เจ้านายนิยมชมชอบแล้วมักจะเป็นบุคคลที่มีใบหน้านิยมง่ายเสมอ จะสังเกตได้เมื่อเจ้านายใช้ขยมรับด้วยดวงตาแสดงความยินดี เมื่อถูกคหรือค่อว่าก็มักขยมรับเสมอ จะเห็นว่าคนเช่นนี้เจ้านายรักและชมว่าเป็นคนดีถึงจะค่อว่าหรือจะใช้งานหนักเบาขยง่ายก็ขยมรับเสมอ เป็นเหตุให้เจ้านายสงสารเป็นบ่อเกิดแห่งการ พิจารณาเงิน เดือนบ้าง หรือไม้มาก จะได้เงิน พิเศษของกำนัลพิเศษเสมอ ฉะนั้นจะเห็นว่าผุยมที่หัดขยมให้ถูกกาลเทศะก็จะได้รับตำแหน่งดีขยและได้รับรางวัลเสมอ ๆ

หากเป็นเด็กนักเรียน ถ้าโตมควงหน้าเป็นคนขมและขมให้ถูกกาลเทศะจะ
เป็นเด็กน่ารัก เช่นครตักไม่แสดงกิริยาโกรธ ยินดีรับผิควัยโยหน้าขมุขน พยครก
ขมุขแจ่มใสแสดงความยินดีอยู่เสมอ ก็นับว่าเป็นการฝึกการขมุขให้ถูกกาลเทศะตั้งแต่
เด็ก เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ก็รู้จักใช้ขมุขให้เป็นประโยชน์ เด็กประเภทนี้มักได้รับเลือกให้เป็น
ผู้รับแขกเวลาโรงเรียนมีงานบ้าง ให้ติดต่อกับเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ของผู้ปกครองบ้าง
หรือไม่ก็ทำหน้าที่ขายของให้โรงเรียนเด็กเหล่านั้นมักจะได้รับเลือกให้ทำหน้าที่ติดต่อก
กับคนทั่วไปได้ก็ และถ้ารับราชการมักจะได้อยู่แผนกประชาสัมพันธ์ ถ้ามีความรู้สูง
ขึ้นไปตำแหน่งของบุคคลประเภทนี้ไม่พ้น “การทท” แน่

เมื่อทราบประโยชน์ของการขมุขมามากแล้ว ขมุขาคิดว่าขมุขมีประโยชน์มหาศาล
ถ้าหากขมุขผิดกาลเทศะก็มีโทษมหันต์เหมือนกัน เช่นขณะใดเฉียงกันอกฝ่ายหนึ่งขมุข
ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเกิดโทสะก็เป็นการขมุขเยาะยวดยวนอาจทำให้เจ็บตัว ไปพบคนทกล้ม
แล้วขมุขทำให้ผู้ทกล้มอาย บางทีความอายอาจกลายเป็นความโมโห ถ้าเป็นคนพาล
ก็อาจพาลทะเลาะวิวาทและถกคำทอ ถ้าขมุขกับหญิงสาวและหญิงนบพอใจก็จะได้รับขมุข
ตอบ แต่ถ้าหากหญิงนั้นไม่พอใจก็อาจได้รับคำฉรสวาทแทน และไปเรียกพ่อหรือพี่ชาย
มา ถายมุขกับเพื่อนคือหน้าอันพาล บางทีอันพาลเข้าใจผิดคิดว่าขมุขเยาะยวดยวนอาจถกรมต
ได้โดยง่าย ๆ ถ้าเด็กถกคแล้วขมุขอยู่ก็อาจถกคมากจน เพราะผู้คเข้าใจว่าเด็กไม่
เจ็บ ฉะนั้นจะเห็นว่าขมุขให้คณอนันต์และโทษมหันต์ถ้าหากผู้ปฏิบัติไม่ใช้ให้ถูกกาลเทศะ
นั้นแหละอิทธิพลของขมุขละ ซึ่งข้าพเจ้าขอกล่าวไว้เพียงเท่านี้

คุณศิริชัยเป็นเกษตรกร กระกสนหลังคนสำคัญของประเทศไทย มีอาชีพ
ทำไร่ไถนาไปตามเรื่องวันหนึ่ง ๆ มาระยะหลัง ๆ ที่ข้าวโพคของคุณศิริชัยมีราคา
ป่าเข้าไปถึงถึงละห้าสิบบาท คุณศิริชัยก็เริ่มมีอาการคลื่นคลั่งวิกลจริตจนหนัก เขา
เริ่มคิดว่าตนเองมีลักษณะคล้ายคลึงกับเมล็ดข้าวโพคเข้าไปตกที่ มีอาการหวาดเกรง
สะทึงตกใจกลัว นกกระจอกที่บินผ่านเข้ามาในไร่ เพราะเกรงว่านกกระจอกเหล่านั้นจะ
เขมือบตัวของเขาเป็นอาหารตามธรรมดา นกกระจอกทั้งหลายที่ชอบกินเมล็ดข้าวโพค
เมื่ออาการเริ่มหนักขึ้น เขาจึงตรงไปปรึกษา นายแพทย์แรง จิตแพทย์คนสำคัญ
ด้วยความสามารถเก่งกาจสุดยอกเหนือสามัญมนุสสา นายแพทย์แรงสามารถทำให้
คุณศิริชัยเริ่มเข้าใจตนเองว่าไม่ใช่เมล็ดข้าวโพค เขาหัวเราะ... หัวเราะ... แล้วก็
หัวเราะ แต่แล้วริมฝีปากที่กาลงหัวเราะนั้นก็ค้าง แล้วก็หุบ ใบหน้าเร็งซึกเผือก
ลงไปฉับพลัน เมื่อสายตาไปสะทกกลางทรวงของนกกระจอกตัวกระจอยร่อยทงเอง...
... บังเอิญมาเกาะหน้าต่างคลื่นคพอก

“หมอ... หมอจำ... หมอแรง ช่วยผมทีเร็ว, แล้วคุณศิริชัยก็กระโดด
ขึ้นไปขีคอกคุณหมออย่างมั่นคง “นั่น... นั่น นกกระจอก... นกกระจอก หมอ
อย่าให้มันเข้ามาใกล้ผมนะ เคียวมันจะล่อผมเป็น Supper เท่านั้นเอง”

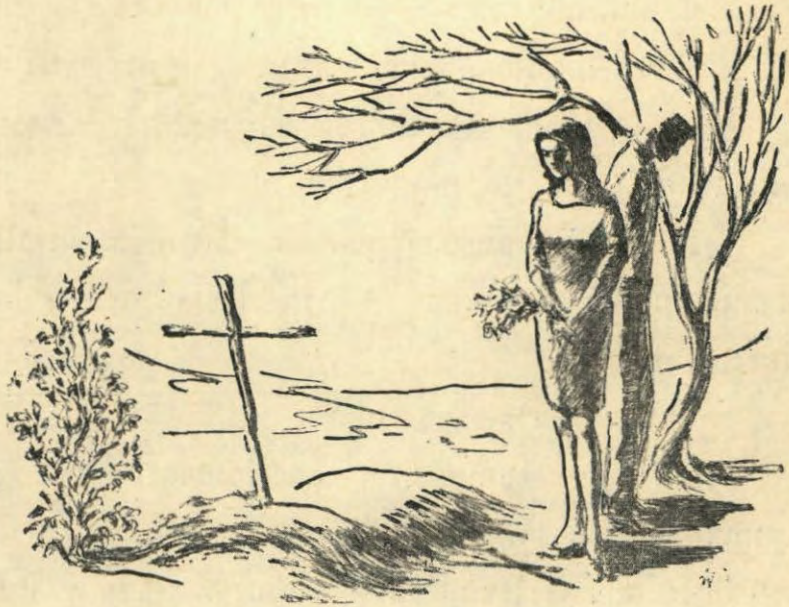
คุณหมอแรงไต่ยีนเข้าก็ถึงกับตกกระใจ “อ้าว!... ก็ไหนที่แรกคุณบอกกับผม
ว่าคุณเชื่อแล้วยังไงว่าคุณไม่ใช่เมล็ดข้าวโพค แล้วทำไมมากลวันนกกระจอกอีกล่ะ”

“ใช่... ใช่ตัวผมมันรู้แล้วละว่า ผมไม่ใช่เมล็ดข้าวโพค แต่ใช้นกกระจอก
นั่นนะซี มันจะเชอร์เปล่าว่าผมไม่ใช่เมล็ดข้าวโพค”

(ดัดแปลงจากตลกฝรั่ง ที่อาจารย์ชยอนันต์ สมุทวณิช นำมาเล่าสู่กันฟัง)

เรือน .. ไร่न्द्र

สรยุทธม์ พรหมพจน์

ละลอกคลื่นที่ซัดเข้าหาฝั่ง แดกเป็นฝอยกระเซ็นแล้วก็ม้วนกลับไปสู่ทะเล
สีครามที่ดูกว้างไพศาลสลบเซ่นนี้ไปเรื่อย ๆ สายลมเย็นของทะเลพัดเอื่อยช้า ๆ พร้อม
กับหม่นกนางนวลฝูงใหญ่ ซึ่งดูเหมือนพวกมันจะลอยล่องไปตามแรงลมฉนั้น ดวง
อาทิตย์คล้อยต่ำลง ประกายแสงที่เปล่งออกมาเป็นสีแดงเรื่อ ๆ อันเป็นสัญญาณลักษณะของ
ยามเย็น หาดทรายขาวที่ดูราบเรียบดูจุไปด้วยกำมะหยี่สีทอง ถูกย่ำเป็นรอยเท้าของคน
สองคนซึ่งเดินช้า ๆ คู่กันมา

ทั้งคู่เป็นชายควัยจะเกินความหนุ่มมาเล็กน้อย จากรูปร่างลักษณะจะเห็นว่า
แตกต่างกันลิบ คนหนึ่งผอมสูง ผิวออกจะขาวจนเป็นคนแบบขาง อีกคนหนึ่งสั้นทัก
ผิวคล้ำแต่ไม่มากนัก สิ่งที่ทำให้แตกต่างกันก็คือชายคนหลังซึ่งเคยกว่าชายังเกินหัว
ทัว แววคาซิมมองไปแต่ข้างหน้าผัดกับชายคนแรกที่ชอบก้มลงกอบทรายไว้ในมือ
แล้วค่อย ๆ โปรงลงกับพินจนหมดแล้วก็กอบมาใหม่ ทำที่พลิกพลิกกับการเล่นเช่นนั้น

“ไอ้ทรายนึกไปมันก็แปลกนะรัฐ” ชายร่างสูงกว่าพูดขณะที่กำลังไปกอบทรายขึ้นมาอีก “ก็... มันไปของมันเป็นทางคิดว่าคุณกลัวจะเกิน” เขาหันกลับไปขณะพูด “แต่หน้าทะเลซัดมันจนเรียบหมดแล้ว”

“กันว่ามันไม่เห็นจะแปลก” รัฐชี้ขึ้นด้วยเสียงต่ำ ๆ “ในเมื่อทรายเป็นสิ่งที่ไม่มันน่าหนัก ไม่มีที่ยึดเมื่อถูกกระแสน้ำพัดแรง ๆ มันก็ต้องเรียบลงเป็นธรรมดา”

“อืม... แก่ก็ยังคงเป็นนักปรัชญาอยู่อย่างเกิม” สหายของรัฐพูดด้วยใบหน้ายิ้มละไมโดยไม่มัวแววเคืองตลกขี้คอ

“จริง ๆ นะรัฐ มันอยากรู้เหลือเกิน ถ้าชีวิตของคนเราไม่มีหลักยึด หรือไม่น่าหนักเหมือนทรายอย่างแกว่า จะมีอะไรอีกเล่าที่จะพัดชีวิตคนให้ขึ้นไปตามความต้องการของมัน”

รัฐหันมามองหน้าเพื่อนอย่างเห็นซัน

“เฮอ... ธรรมดา แก่ก็ยังมัวเวลาคิดถึงเรื่องอย่างนั้น ออกหรือ มันคิดว่าแสบใจแต่ความสนทนากัน และผู้หญิงเท่านั้น”

“ก็ไม่ได้สนใจอะไรนักหรอกรัฐ เพียงแต่มันคิดเล่น ๆ เผื่อจะเป็นนักปรัชญาอย่างแกบ้าง” เสียงของธรรมดาประศกอยู่ในที่

“เฮอะ! นักปรัชญาที่กระเป๋าทิ้ง”

เสียงของรัฐสูงขึ้น ดวงตาแวววาวชนิดหนึ่ง แล้วก็เรียบลงเช่นเดิม

“ทำไมหรือธรรมดา... ทำไมแกชอบเรียกไอ้คนที่เรียนจบแค่ชั้น ๘ ไม่มีปริญญา พ่วงท้าย ไม่มีเกียรติ และไม่มีเงิน เป็นนักปรัชญา”

“ก็แกออกจะน้อยใจนะรัฐ แต่แกต้องรู้ว่าเรา มันกับแกคบกันมาไม่ใช่สิ่งทั้งสามนั้นเป็นส่วนประกอบ แกอาจจะเป็นนักปรัชญาของมันในเมื่อความคิดและคำพูดของแกทำให้มันรู้ว่าแกเป็นนักคิดที่คิดและมีเหตุผล”

ธรรมดาหรือธรรมดา พันธุ์พานิช หยุดวันจึงหว่าก่อนพูดคือไปเป็นเชิงถาม “ใช่ไหมรัฐ?”

“มันเข้าใจแก”

รัฐล้วงขมือออกมาจากกระเป๋าส่งให้สหาย ๑ มวนและของตัวเอง ๑ มวน จุกไฟให้ธรรมดาและตัวเอง รัฐอภัยหัวเราะ ๆ ๒-๓ ครั้ง แล้วพูดเนิบช้าต่อไปว่า “มัน

อาจต้องเป็นคนคิดมาก และกันต้องทำแต่สิ่งที่มีเหตุผล ไม่ใช่เพราะกันเป็นคนคิดดีกว่าคนอื่นหรอก กันกลัว... กลัวโลก กลัวความไม่แน่นอน และกันกลัวความรู้สึกของตัวเอง”

รัฐยิ้มเศร้า ๆ ขณะที่ยกกระดาษพิมพ์มาจก หันมามองด้วยท้อแท้ใจ “๓๕ ปีที่กันผ่านโลกมา มันสอนหลายสิ่งหลายอย่างแก่กัน และสอนให้กันรู้จักความทุกข์ทรมานที่มันทรมานอยู่ในใจมาตลอด ๘ ปี”

รัฐอับท้อหรือครั้งแล้วครั้งทีไป กันยกรท้อเหล่ออกยาว, ปลิวไปในทะเล “แกคงอยากกรูเรื่อง”

เมื่อเห็นเพื่อนพยักหน้าแทนคำตอบรัฐจึงพูดต่อ

“อันจริงมันไม่ใช่เรื่องของคุณโดยตรง แต่กันอยากให้มีคนเกิดชนกชนเมียดีกว่าจะเกิดกษัตริย์กันรักมากทีสุด...”

“ผู้หญิง” ปกรณชิตเขา ๆ

ไม่ใช่ผู้หญิง... คนที่กันรักมากทีสุดเป็นผู้ชาย น้องกันเอง!”

ท้ายเสียงของรัฐสั้นเล็กน้อย.

“เล่าสิรัฐ ถ้าแกคิดว่ามันจะทำให้แกสบายใจขึ้น”

รัฐเหล่อบคปกรณอย่างซึ้งใจแล้วก็เอ่ยต่อ...

“กันเคยมีความสุขอย่างที่คุณธรรมศาตร์จะมีได้ภายในครอบครัวของเรา กันหมายถึงพ่อ แม่ กัน และน้องชายกันช่ออินญา มันควรจะเป็นเช่นนั้นไปตลอด ถ้าพรหมลิขิตหรือโชคชะตาไม่เล่นตลกกับกันมากนัก กันเสียแม่เมื่อกันอยู่ ม. ๖ และพอจบ ๘ พ่อกันก็เสียลงอีก แกคงรู้ว่าความรู้สึกของกันและน้องเป็นอย่างไร ไม่มีแม่หรือพ่อให้กันเรียก ไม่มีคนทักคอยชมรับความสำเร็จในสิ่งต่าง ๆ ของกันอย่างบริสุทธิ์ใจ และไม่มีความอบอุ่น พ่อเหล่อแต่บ้าน... เงินกันเล็ก ๆ ซึ่งกันจะตั้งใจจัดการในงานศพพ่อ และสมทบกับกันหวงแหวนที่สต... อินญา น้องชายของกันซึ่งอายุเพียง ๑๓ ปี อินญาอ่อนกว่ากัน ๖ ปี กันยังจำได้แต่วันนั้น... วันทีพ่อสิ้นใจ กันไม่ได้หลั่งน้ำตาสักหยดเดียว เพราะเข็มนาของกันอินญาสอนอยู่กบศพพ่อน้ำตานองหน้าไม่ใช่กันไม่เสียใจ กันต้องปล่อยให้เข็มนาที่มันตกลงไปข้างใน เพราะกันรู้ว่าในโลกนี้เหลือกันคนเดียวที่หน้าทีจะต้องเสียสละและให้ทุกสิ่งแก่กัน...”

รัฐหทัยขจรมาจกสิบอีก ๑ มวน พร้อมกับสั่งให้ปกครอง เมื่อเห็นปกครองสัน
หน้าปฏิเสจจิงไฟที่ขอรของตัว แล้วเล่าต่อไป.

“ความหวัง อนาคตที่กันฝันไว้อย่างสวยหรสำหรับตัวกันมันก็ตายลงไปพร้อม
กับพ่อ แต่อนาคตของธัญจะตายลงสันสกอย่างกันไม่ได้ กันอยากเห็นอนาคตที่รุ่งโรจน์
ของธัญ ช่งแนละ... กันต้องเป็นคนสร้างมันขึ้น”

ปกครองเลิกควถามจน

“อ้อ... นี่เป็นเหตุที่ทำให้แก่ไม่ได้เข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยใช่ไหม”

รัฐพิยกหนารับอย่างเนือย ๆ

“ถูกแล้ว... กันเริ่มออกหางานทำ ความรู้แค่ ม. ๘ ของกันคงหางานยาก
ถ้ากันไม่ใคร่รับความช่วยเหลือจากเพื่อนให้เข้าทำงานในบริษัทของพ่อเขา เงินเดือนของ
กันในขณะนั้นคงจะไม่มากนัก แต่ก็พอสำหรับกัน และสำหรับธัญเรียนต่อไปเช่นเดิม
กันบอกแก่แล้วว่า ธัญเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่กันเหลืออยู่ ฉะนั้นกันจึงต้องรักษาและทน
ทนอมทสีก กันเป็นทั้งพ่อ แม่ และพี่ของธัญ กันจะยอมกับความสำเร็จของธัญ และ
กันจะต้องคอยปลอบขวัญและให้กำลังใจธัญในยามธัญมีความทุกข์ วัย ๑๘-๑๕
ของกันขณะนั้น ไม่เคยเลยสักครั้งที่กันจะให้ความสนใจกับเพศตรงข้าม กันทุ่มเท
ความรักและความหวังทั้งหมดที่ธัญ เหมือนกับปฏิมากรที่ทุ่มกำลังใจของตนแต่งผล
งานที่เขารักมากที่สุด ธัญก็ให้ความรักและเคารพต่อกันเช่นเดียวกับที่กันให้เขา....
เวลาผ่านไปจากมัธยม ๓ ธัญก็จบ ๘ และก็เข้ามหาวิทยาลัยเลยได้สมใจกัน”

รัฐพิยกชวครุชณะปกครองมสืหนากระคอรอรัน

“บแรกที่ธัญเข้ามหาวิทยาลัย การใช้เงินของธัญก็เพิ่มขึ้น กันไม่เคยขัด
ของสำหรับธัญ ช่งธัญก็รู้และมีท่าเกรงใจกัน ธัญเคยพูดเสมอว่า

“พ่อผมเรียนจบผมจะต้องพยายามหาเงินมาเลี้ยงพริฐู พริฐูทาเพื่อผมมามาก
ถึงเวลานั้นผมอยากให้พริฐูมีเวลาพักผ่อน”

สำเนียงของธัญยามนั้นจริงจริงจนกันอดนึกเอ็นดูมิได้ กันยังมีกำลังใจมาก
จน ไม่ใช่เพราะว่าธัญบอกว่าจะคอยเลี้ยงกันหรืออก กันไม่ต้องการสิ่งตอบแทน
จากธัญเงินก็เกี้ยว แต่กันก็สนใจในคำพูดของธัญ เหมือนพ่อสนใจในคำประจบ
ของลูก !

อีกไม่กี่เดือนฉันก็จะสำเร็จได้รับพระราชทานปริญญาบัตร ความรักทั้งคู่ยังคงหนักแน่น และพอ ๆ กับความหนักใจของกัน

แกกรุงรัตนกรณ ว่า ความรักมันจะประกอบด้วยแฟคเตอร์เพียง ๒ ตัว คือ ผู้ชายผู้หญิง และความรักไม่ได้ มันต้องมีส่วนประกอบ คือ เกียรติยศศักดิ์ ฐานะ และชื่อเสียงคือ เงิน! ฉันอาจมีเกียรติยศเมื่อเรียนจบ แต่ฉันยังเป็นเพียงนายฉันนุเทพนิมิตร คนตระกูลธรรมดาที่ไร้เงิน ถึงกันจะไม่เคยผ่านความรัก กันพอรู้ว่าความรักของคนวัยนี้กำลังโลดแล่นรุนแรงและยึดมั่นในอุดมคติที่สุด อุดมคติของค่านารักในละครนี่”

เสียงของรัฐคูเหมือนเหน็บอ่อนเมื่อดึงต่อนัน อากาศค่อยเย็นลงทุกที ความขมขมกำลังย่างเข้ามา ทั้งคู่ยังคงเดินต่อไป ปกรณมีท่าเพิกเฉยแกมครุ่นคิดในเรื่องที่รัฐคูเล่า

“กันเคยพบหญิงน้อย ๒-๓ ครั้ง ครั้งแรกที่โรงหนังกันพบกับฉันและหญิงน้อยโดยบังเอิญ กันแกล้งทำไม่เห็น แต่ฉันเห็นกันเลยเดินเข้ามาหา

“พริษฐ์ครี นิ่งหญิงน้อยที่ผมเคยเล่า”

หญิงน้อยยกมือไหว้กันอย่างไม่ถือตัว ใบหน้าของเธออ่อนหวานและงดงามซึ่ง ขนตาอันประคឹบดวงตากกลมโตที่แสนจะบริสุทธิ์ รัยกับจมูกโด่งน้อย ๆ พองามของเธอ ระหว่างที่กันสนทนากับฉัน กันสังเกตเห็นแววตาคำงามของเธอ ขณะที่มองฉันฉันเป็นแววตาที่แสดงความรัก ความบูชา ออกมาอย่างชัดแจ้ง สำหรับฉันก็เช่นเดียวกัน...

หลังจากนั้นฉันเคยพาหญิงน้อยไปบ้าน ซึ่งเธอไม่แสดงที่ตำรังเกียจบ้านเล็ก ๆ ของเรา มันทำให้กันอกภูมิใจแทนฉันเสียมิได้ กันได้แต่ภาวนาให้ทั้งคู่ประสบกับความสมหวัง กันได้แต่เพียงภาวนาเท่านั้นเอง ไม่นานนักทั้งคู่ก็สำเร็จการศึกษามาประสงค์

กรณ..... วันทกันมีความสุขและรอคอยกันมาถึง ฉันได้รับพระราชทานปริญญาบัตรสมหวังของกัน กันทำหน้าที่ของพ่อได้ดีที่สุดแล้ว ต่อไปฉันจะต้องเผชิญกับโลกภายนอกอย่างแท้จริง ซึ่งแน่ละ กันจะต้องให้ความห่วงใยฉันเช่นเดิมหรืออาจจะมากจนช่วยเข้าไป.....

ปรีณญาตรี ของฉันนี่ มันไม่ทำให้ ความฝัน ของฉันนี่ สวยหรือ คิงที่เขาเคยคิด
ฉันนี่ได้ขบขระเป็นข้าราชการชั้นตรีที่มีเงินเดือนเกินพันเพียงไม่กี่บาทเท่านั้น จะเอา
อะไรก็ยกการอยู่เพื่อกันเกียรติของข้าราชการ แกะจะว่ากันขวางโลกหรือย้ายก็ตามที่
ถ้าฉันจะขอเรียกพวกข้าราชการเหล่านั้นว่า พวกแยกเกียรติที่มีแต่ความสกปรก
พวกเขาจะยืมขณะทีคนมันไว้วางใจกำลัง ถ้าเขาไม่ชนะ... สักวันนั้นแหละ เกียรติ
อันนั้นมันก็จะล้มลงมาที่ตัว...

ฉันนี่ยังเด็กเกินไป เขายังไม่หยกฝันถึงอนาคตอันสูงส่ง ฉันนี่ไม่คิดถึงการ
ชิงดีชิงเด่น การแก่งแย่ง ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ และสำคัญที่สุดก็คิดว่า ฉันนี่
ยังไม่เข้าใจความรักเพียงพอ

ความรักระหว่างฉันนี่กับหญิงน้อยยังดำเนินไปเช่นเดิม ธรรมดาจะเคยได้
ยินพระพักตร์โอวาทที่ว่า ที่ใครรัก ที่นั่นมีทุกข์ พระบรมศาสดาท่านตรัสไว้ไม่ผิด
ระยะหลังฉันนี่เลยขบขระจนคนเป็นคนที่คิดมาก กันเข้าใจ... สาเหตุมันมาจากความรัก
ว้าวของความเป็นคนร่าเริงแจ่มใสทั้งหมดก็ไปด้วย..."

"แกหมายความว่า ความรักของฉันนี่กับหญิงน้อยสิ้นสุดลงหรือรัฐ" รัฐ
ค้อมศีรษะลงน้อย ๆ คอยเสียงเรียบ ๆ ว่า

"ถ้าความรักของทั้งสองสิ้นสุดลงอย่างเช่นทุกคนเคยประสบ กันคงจะเสียใจ
มากกว่าเสียใจ และกันคงไม่ต้องพกแต่ความทุกข์ขบขระคน"

"ต่อไปสิ" ธรรมดาเร่ง

"ท่านพ่อของหญิงน้อย... ม.จ. วรพงษ์อินต วรรณ ทรงแทงรายเรื่องสัมพันธ์
ของทั้งสอง ท่านห้ามเด็ดขาด... ธรรมดา... กันเคยสอนให้ฉันนี่เป็นลูกผู้ชายที่กล้าสู้
กับความจริง เพราะกันคิดว่า ความเป็นลูกผู้ชายและความจริงใจ มันจะเป็นสิ่งมีค่า
ที่สุดของคนเรา แต่กันคิดผิด"

เมื่อพูดถึงตอนรัฐหยกชวครุ ธรรมดาทั้งสองข้างขบขระกันแน่น

"กันคิดผิดไปจริง ๆ วันหนึ่งฉันนี่กลับมาขบขระด้วยลักษณะของคนพลาดหวัง
อย่างมากที่สุด ใบหน้าหมองคล้ำ แกะเซอใหม่ พอฉันนี่เห็นหน้ากัน ฉันนี่ร้องไห้..."

เสียงของวีรวิทย์แหวกเครื่องลง

“ครั้งแรก... ก็ไม่เข้าใจ แกคงอาจจะหัวเราะเขาซะ ชายหนุ่มอายุตั้ง ๒๓ ปี ยังมาร้องให้เช่นเด็ก ๆ

“พริษฐ์! ทำไม... ทำไมผมถึงไม่เคยรู้ว่าความรัก ความเป็นคน จะต้องมีความรักเป็นเครื่องวัด”

“ฉันดูพวกทั้ง ๆ ที่เอามือทั้งสองขี้นกหน้า ก็มึนศีรษะลงต่ำวางซอกคอกไว้บนเข่า ทั้งคู้”

“วันนี้ผมเข้าไปหาท่านพ่อของหญิงน้อย... ท่านซักถามผมถึงฐานะตระกูล... และหน้าที่การงานของผม เมื่อผมสารภาพกับท่านว่าผมรักหญิงน้อย เช่นเดียวกับหญิงน้อยก็รักผม...”

“พริษฐ์!” ฉันดูเงยหน้ามองกันซึ่งนั่งฟังอยู่เงียบ ๆ ตาของฉันดูแฉก ๆ...

“ผมไม่มีวันล้มเป็นอนาถ... พอผมพจขย ท่านก็มองผมเหมือนมองสัตว์ เศรษฐานที่น่าเกลียดอะไรก็หัวหง ท่านถามผมว่าผมมีอะไรจะเลี้ยงดู มีอะไรเหมาะสมไหมกับหญิงน้อย เงินเดือนแค่พันกว่า ก็บ้านสี่ปั้งเค... และท่านย้ำอีกว่าระหว่างนายฉันดู เทพนิมิตร และ ม.ร.ว. หญิงจินดา วรกุล มีอะไรเล่าที่พอจะเทียบกันได้ หญิงน้อยนั่งอยู่ด้วยได้แต่ร้องไห้ เมื่อพจขยท่านก็ไล่ผมออกจากบ้าน ไล่เหมือนผมเป็นหมา ขรเวณที่ขงเจิญพลคเข้าไปในบ้านท่าน หญิงน้อยวิ่งเข้าไปขอรับท่าน ๆ กลับผลก็ออกมาพร้อมกับเกรียวกราก

“อย่านะหญิงน้อย! ไม่ต้องรำพันอะไรทั้งสิ้น ก่อนไปฉันจะห้ามแกออกไปข้างนอก... ไม่ว่าจะไปไหน ในเมื่อแกไม่รักคักคักครของแกและของฉันด้วย”

แววตาของหญิงน้อยที่สยกับผมมันมีความหมายอย่างเดียวกัน คือความสิ้นหวัง เหมือนความมึนทึบของแสงตะเกียง...

เงินครยพริษฐ์ เงินตัวเดียวที่จะเป็นเชือกค้อความรักได้ ผมเพิ่งจะรู้ว่า ค่าของคนอยู่ที่เงิน... พริษฐ์ ทำไมเราถึงไม่มีเงินอย่างเขา ๆ ทั้งหลายแล้ว”

ฉันดูพจขยกับกันแค่นั้นแล้วก็เงยเสียงลง กันเดินไปขยับไหล่ฉันดูเหมือนจะถายทอดความรู้สึกของกันลงไป และถ้าเป็นไปได้ก็ไม่มีใครจะรับความทุกข์ของฉันดูมาไว้เสียเอง กันไม่มีคำตอบหรือคำปลอบโยนให้ฉันดู กันรู้... ธรรมดา ว่าคำปลอบของกัน

มันมีค่าไม่พอสำหรับความเสียใจของฉัน... ความเสียใจของคนที่มีดวงโลกในแง่ที่
เกินไป !

ตั้งแต่ฉันการศึกษาคือของทั้งสองก็ถูกตัดขาดลง ทั้ง ๆ ที่ฉันพยายามหาหน
ทางทักวิธที่จะให้ได้พียงหนึ่งนอย ธรรมดา... ถ้าฉันเปรียบความสงต่าระหว่างฟ้ากับดิน
ฟ้าที่เคยปราน โปรยฝนลงมาทำความชื้นฉ่ำแก่ดิน แล้วอยู่ ๆ ฝนก็หายไปเฉย ๆ
ความร้อนของดินที่แห้งแตกกระแหง คงจะเทียบกัยอกของฉันผู้ใดกระมัง... อกของดิน
ที่คอยฝน... ถ้าฉันกล่าวเช่นนั้นคงไม่ผิด

สิ่งที่ฉันเชื่อมั่นเป็นทางออกขณะนั้น คือ สิ่งคนหนุ่มอกหนักนิยมนั้น จะมี
อะไรนอกจากเที่ยว... และทะเล ! คิดคนเดียวไรถ้าฉันยังไม่กลับบ้านฉันก็ไม่
สามารถหัดขังได้ ทุกครั้งฉันจะต้องกลับมาในสภาพเมามาย โดยมีฉันเป็นคนคอย
เช็ดตัวและพาเข้านอน”

“โดยที่แกไม่ห้ามเลยหรือวู้” ปกรณ์ค่อย ๆ แียงขึ้น

“ห้ามหรือ ! เปล่าฉันไม่เคยปรียาก กันได้แค่เพียงคอยให้สักวันฉันคง
จะเลิก... คอยทั้งที่ฉันเสียใจมันคงไม่ยิ่งหย่อนกว่าฉันผู้เท่าไร ผิดแต่ว่า ฉันเสีย
ใจเพราะหญิงนอย ส่วนฉันเสียใจเพราะฉัน...”

วันหนึ่ง ฉันกลับบ้าน ก็พบฉันนอนกลิ้งอยู่กัยซอกเก้าอี้ตรงชานบ้าน พอฉันจะ
อุ้มฉันขึ้น ก็เห็นเคษกระตาคมมีลายมือของฉันเขียนไว้...

ทรงวงเวียนเปรียบหิน

อ่อนเนื้ออุอาจค้ำ

ลมแผ่วจะแว่วถึง

ปมเนตรสให้บัววน

ยลเดือนกระเกลื่อนดาว

ยลเรียมนิราศผ่าน

ชลสินธุ์กระทบทาน

คัจจปราณเพราะแรมนวล

ก็คณิงนะเรียมครวญ

อสุชลก็ทันมัลย์

รุจิหาวสนิปปาน

อยะเยือกสลดเดี่ยว ๆ

กันอ่านขมมันยังทำให้กันทิวความสงสารฉันผู้ยังชน.. ทุกถ้อยคำก็เช่นมัน
กลั่นมาจากห้วงลึกในดวงใจของฉัน

เคราะห์กรรมมันจะได้ตามมากันทีก็... ฉันถูกพิจารณาให้ออกจากตำแหน่ง
การงานหลังจากนั้นไม่นาน และสิ่งที่เขินถึงแล้วคือโดยซ้ำเติมดวงใจของฉันก็คือ
ข่าวการหมั้นของ ม.ร.ว. หญิง ธนิกา วรกุล กับ ดร. หน่มผู้กลับมาจากเมืองนอกสัก ๆ
รอน ๆ ฉันอ่านข่าวนี้ด้วยสีหน้าซึ้งลึก คินนฉันลงไปนั่งคนเดียว ๆ คน
เที่ยวที่สนาม ส่วนกันกษัตริย์ เจ้ากรรม... อะไรหนอที่ทำให้คนลืมฉัน อากาศที่
หนาวเย็นในคืนนั้นกลับสบายไปตลอด... รุ่งเช้าภาพที่ปรากฏแก่สายตาทำให้
กันใจหายวับ ฉันนอนคิดว่าหน้าอยู่ที่สนาม... ตลอดคืนที่หนาวเย็นด้วยความเม
กันรีบปรายไปยังร่างของฉัน ร่างที่ผอมและทรุดโทรมลงผิดจากแต่ก่อน หัว
ของฉันรอนแล้ว กันรีบตามหมอมาคอการหลังจากพาฉันขึ้นไปนอน สิ่งทั้งหมด
แนะนำให้กันทำขณะนั้นคือส่งฉันไปโรงพยาบาลโดยเร็ว... ฉันเป็นนิวมอนเนี่ย !

กรณีเพื่อนรัก... ความไม่พอก็มักจะเกิดขึ้นกับเราเสมอ การไปโรงพยาบาล
อย่างน้อยมันต้องหมายถึงเงินที่จะต้องจ่ายมีค่าในวันแรกร่วมพันบาท ทั้งยานเรามี
เพียงร้อยกว่าบาท รายได้ของกันก็คือรายจ่ายของฉันด้วย กันทำอะไรแทบไม่ถูก
สมบัตินิสัยที่เหลือเพื่อแรกชีวิตตนเอง.... คอขาน ! ขานที่พอและแม่สร้างข
มา... กันเอาขานพร้อมด้วยที่กันไปจ้างองไวกับธนาคาร ใ้เงินมามากพอสำหรับกัน
คิดว่าจะซื้อชีวิตฉันไว้ กันนำฉันส่งกำลังเพื่อด้วยพิชใช้ส่งโรงพยาบาล กันแทบจะ
ซื้อทุกสิ่งทุกอย่างด้วยเงินทั้งหมด... เพื่อฉัน ฉันอยู่ห้องที่สวยที่สุด กันมีแต่ความ
กระวนกระวายขณะทั้งหมดกำลังตรวจอาการ

ให้ตายสิกรรม ! ใบหน้าของนายแพทย์ผู้ทักกันเชื่อว่าเป็นที่พทททที่สุดในยาม
หันมามองกันอย่างเห็นใจ

“เสียดใจ... คุณ อาการของเขาหนักมาก และร่างกายก็ไม่มีกำลังต้าน
ทาน... แต่... ผมจะพยายาม”

“ไปรคเด็กครัยหมอ... เสียดเท่าไรผมก็ยอม...”
ถ้ากันกรวยไ้กันคงกรวยแล้วค่อนัน

“เงินนะ ไม่เอาชีวิตของคนได้เสมอไปหรอกคุณ” หมอพูดแววตาบอก
ความเวทนา

หมอฉีกยาให้ฉันทัญญ์ ๑ เข็ม แล้วก็ให้น้ำเกลือ เสียงครางของฉันทัญญ์แผ่วออก
มาเบา ๆ...

“หญิงน้อย.....”

หมอเดินมาพุกกับกันเบา ๆ “คุณอยู่คนเดียวไปก่อน อีกสักชั่วโมงผมจะมา
อาการออกที่ ถ้ามีอะไรก็บอกออกเรียกพยาบาลได้”

“ครับ...”

กันรีบคำแทบไม่เสียง...

ร่างของหมอเบียดประต้ออกไปพร้อมกับพยาบาล.... กันคล้ายกับซากรถ
กันต้องการให้หมออยู่กับฉันทัญญ์ตลอดเวลาโดยเฉพาะในขณะนี้...

“พริ้ว...” ฉันทัญญ์ทรุดตาจนแล้วร้องเรียกกันเบา ๆ

“ไม่ประโยชน์แล้วพริ้ว ปล่อยให้ผมตายดีกว่าจะอยู่อย่างทุกข์ทรมานใจ”

ฉันทัญญ์งอเอามือของกันกุมไว้แน่นด้วยมือข้างที่วางจากการให้น้ำเกลือ

“พริ้ว... ยกโทษให้ผมนะ ผมไม่สามารถที่จะทำอะไรให้พริ้วสมหวังได้สัก
อย่าง ไม่ใ้ทำให้พริ้วได้พักผ่อน... เหมือนที่ผมเคยพูด”

เสียงของฉันทัญญ์ขาดเป็นห้วง ๆ ไขหน้าแดง...

“ฉันทัญญ์... นอนพักเสียเถอะ พี่จะอยู่ใกล้ ๆ”

“เดี๋ยวผมก็ไ้นอนนอนแล้ว... นอนตลอดกาล... นอน... ตลอดกาลสินะ พ
ริ้วช่วยบอกหญิงน้อยด้วยว่า... ผมยังรัก... เธอ...”

ฉันทัญญ์พุดแผ่วลง... แล้วก็หายไป ดวงตาขีตสนิท กันนั่งเงิบบขณะที่หมอเข้า
มา... พกขีร่างที่ไร้วิญญาณของฉันทัญญ์

ความรักที่กันทุ่มเทให้ฉันทัญญ์ตลอด ๑๐ ปี กันต้องสูญเสียสมบัติมาจนสุด
ท้ายที่กันรักที่สุด... ฉันทัญญ์ !

“กันร้องไห้... หลังจากที่ไม่ได้ร้องมา ๑๒ ปีนับแต่แม่กันตาย!”

คำพูดของริ้วบอกถึงความยวคราวในอกคตที่พอกพูนมา

“ ศพของวันฉัตรกันไม่เผา... ไม่ทำพิธีอะไรเลย กันฝังไว้ที่สนามบริเวณบ้าน
ซึ่งกันพยายามหาเงินมาไถ่ถอนกัน ”

ลมแรงพัดมาวูบหนึ่ง... อย่างเย็นยะเยือก

“ แกอาจสงสัยว่าทำไมกันถึงฝังศพฉัตรไว้ในบ้าน กันคงอธิบายให้แก่เข้าใจ
ไม่ได้หรอก เป็นเพียงสำนักสฤตทายที่กันจะทำเป็นอนุสรณ์แห่งความรัก...”

กันเคยพบหญิงน้อยครึ่งหนึ่งจากวันนั้นไม่นานนัก เธอทำหน้าที่ไม่เชื่อแล้ว
กลายเป็นชก ริมฝีปากสันระริก

“ จริงหรือคะ... พรจิว ”

“ ครบ ” กันบอกแค้นก็แยกไป จากนั้นกันได้ข่าวกำหนดวันแต่งงานของ
หญิงน้อย... กันได้แต่ยิ้มแล้วกลั้วเปลวปลายในอกเหมือนกลองฉัตร เวลาผ่านไปกันก็ไม่ได้
ได้รับข่าวจากหญิงน้อยอีกเลย จนกระทั่งวันครบรอบยี่สิบฉัตรตาย ตอนสัก ๕ ทุ่ม
กว่า ๆ กันได้ยินเสียงร้องเรียกที่หน้าประตูบ้านเขา ๆ กันจำไม่ผิดแน่นอน เสียงนั้น
เป็นเสียงหญิงน้อย กันรีบเดินไปเปิดประตูหน้าบ้าน หญิงน้อยจริง ๆ นะแหละ ความ
มืดทำให้กันมองเห็นเธอไม่ชัด เธออยู่ในชุดกำสไนท์ที่กว้าง คลุมผมและหน้าด้วยผ้าสี
ดำ... เธอถือช่อดอกไม้สีขาว

“ ขอหญิงเข้าไปหน่อยเถอะคะ... พรจิว ”

กันเต็มใจด้วยความประหลาดใจขณะที่หลักทางให้เธอเดินเข้ามา

“ หญิงน้อย... มีอะไรหรือครบ ”

กันถามออกไปอย่างโง่ ๆ เธอก็มีหน้ากันจึงไม่เห็นใบหน้าของเธอ...

“ วันนี้เป็นวันครบรอบยี่สิบฉัตรตาย... ไซ้ไหมคะ ”

เสียงของเธอสิ้นเครือ

“ ขอหญิงเอาจอกไม้ไปให้ฉัตรน้อยเถอะคะ ”

ความเข้าใจของกันผิดกันก็...
กันก็นำหญิงน้อยไปที่หลุมศพหญิง...
ไว้ หญิงน้อยทรุดลงนั่งข้างเนินดินอันเป็นที่อยู่ของหญิง...
กันรู้สึกคล้ายมีเสียงเบา ๆ ของหญิงมากระซิบข้างหู...
ขณะหญิงน้อยมองดู...

ทรงวงเวียนมฤตยูพัน	ชลสินธุ์ กระทบพาน
อ่อนเนื้ออู่อาจตัน	ดุจปราณเพราะแรมนวล
ลมแผ่วจะแว่วถึง	ก็คิ่งนะเรียมครวญ
ปิ่นนครลีให้บัว	อสุชลก็ทันมาลัย
ยลเดือนกระเกลื่อนดาว	รุจิราวสนธิพาน
ยลเรียมนิราศผ่าน	อยะเยือกสลดเดี่ยว.

หญิงน้อยอ่านเขา ๆ... เสียงเธอเริ่มสั่นและสะอื้นเมื่ออ่านจบ เธอค่อยประจวบ
วางดอกไม้ไว้เหนือเนินหลุม

ภรรยา... แก่ผ่านผู้หญิงมากมาย แต่กันแน่ใจว่าแกจะไม่วันเข้าใจผู้หญิงเป็น
อันซากจนชั่วชีวิตแก เพราะว่า... เมื่อหญิงน้อยหันมาทางกัน และปลงผ้าคลุมผมที่
ปักยั้งหน้าเธอออกกันแทบผงะอย่างตกใจ ! ไบหน้าของหญิงน้อยมิใช่ไบหน้าทั้งงาม
หมกจุกเช่นก่อน แกะเธอใหม่ถ้ากันบอก ว่า มันเป็นไบหน้าที่น่าเกลียดที่สุดที่กันเคย
พบบนหน้า นานับขมอมและมึนรอยช้ำเลือดช้ำหนอง แสงเดือนยามนั้นช่วยให้กันเห็นหน้า
ตาของเธอที่ไหลพรากเต็มร่องแก้ม

“หญิงเองคะ” เธอพูดเสียงสะอื้น

“พี่รู้สึกเห็นใจและไม่ประณามหญิงเช่นคนอื่นหรอกนะ”

หญิงน้อยยกมือขึ้นลูบไบหน้าขณะที่ยืนตะลึง

“หญิงเขาน่ากรรมาทาหน้า... ในวันแต่งงานของหญิง ! เหตุผลอะไรคะ...
ก็เพื่อให้ทุกคนรังเกียจและไม่ต้องการหญิงอีกต่อไป ฉันอยู่กับหญิงเคยสัญญาว่าเราจะ

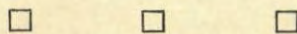
รักกันชั่ววันจันทร์ แต่ความเลื่อมลาต่ำส่งยังเป็นเครื่องแยกความรักของเรา ฉันทัญ
ตายไปเพราะความทุกข์ทรมาณ แต่หญิงต้องอยู่... อยู่อย่างคนที่ตายไปแล้ว ! อยู่
เพื่อชกใช้กรรมในละคร... และหญิงจะอยู่เพื่อคอยกล่อมให้ฉันทัญหลับอย่างเป็นสุข...”

หญิงน้อยจากไปปล่อยให้ฉันทัญอยู่ในวงค์คนเดียว ทุกขวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน
ซึ่งตรงกับวันทศฉันทัญตาย ฉันทัญได้พบกษัตริย์หญิงน้อยเป็นประจำ... จนเคียวนี้ เธอจะอยู่
ในซอกสี่ค้ำและคอกไม้ซอกสี่ขาวเช่นเดิม... ๘ ปีที่ผ่านมาฉันทัญจะต้องจมอยู่กับความทุกข์
และความหลังที่ขมขื่น ของกันเอง และของ ม.ร.ว. หญิง ฉันทิกา วรกุล กับ ฉันทัญ
เทพนิมิตร.....”

อากาศที่ขมขมวิงกลายเป็นมึน เสียงคลื่นยังซัดฝั่งซากซ่า หมุ่นกกาเงียบ
หายบินกลับรังไปหมด สายลมแรงชนทุกที ๆ ขางควรวลมจะพัดย้อนเอาใบไม้แก่จาก
ต้นไม้ที่อยู่เหนือชายหาดขึ้นไปปลิวออกมา ชายทั้งสองยังคงเดินย่ำต่อไป กุศล้ายกับ
ว่าไม่สนใจกับสภาพความเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติรอบตัว จนร่างทั้งสองล้มหายไปใน
ความมืด.....

รสใดไม่เหมือนรสรัก หวานน้กหวานใดไม่เปรียบได้
แต่มีได้เชยชมสมใจ ขมใดไม่เทียบเปรียบปาน

“ รัชกาลที่ ๖ ”

หยิ่ง

..สรยุทธ์ม์ พรหมพจน์..

จนเพียงเงินเท่านั้นเหยียดกันหรือ
เห็นเราถือตระกูลดำพร้าว่าขาน
เปรียบกระต๊อบเปรยหยัน...เราจันทาล
ไร้สันดานผู้คัมคัตตัว

เถอะว่าจันไร่ยากับปาก...ไซ้!
คงพอใจเฮฮาว่าเราชั่ว
แต่สันดานผู้คัมคัตตัว
มองทั้งตัว... หัวจดเท้า...เราให้มอง!

ใบหน้ากร้านคลาดำด้วยกร้าแดด
มันเปอนแปดเหงื่อโคลชวนให้หมอง
หากดวงตาชอตรงคงทำนอง
ว่าใจปองสุขเกษมเกษมชั่ว

กระเป่าแห้งไม่เป็นไรมือไวชุก
ท่องเสียดจุกใส่กิวหิวแทบบ้า
เออมกินดาวกินพระพายด้วยสายตา
กระซอกฟ้ามาห่อหุ้มให้สมใจ

เพียงข้อคิดแ่งร้ายคนชายฝัน
มันอาจฝันเป็นสิ่งกลับจริงได้
เราคิดเรามีให้โทษประโยชน์ใคร
ขอแต่ไว้ประณาม...คนหยามเรา!

อันนี้สีเขาว่าค่าคนต่ำ
มีแต่คำพล่อยพล่อยคอยคำเขา
ผรุสวาทคำบ่นคล้ายคนเมา
ขุดรากเง้าความระยำ ย้ายี่เอง!

GRADUATES SONG
GOOD BYE

Melody and Words

by F. Rico

CHORUS ; VAJIRAVUDH, GOOD BYE,
'TIS TIME FOR ME TO GO,
MY IDEAL IS HIGH
FOR YOU TAUGHT ME TO ME SO.
LIFE IS BEFORE ME
WITH MAMY THINGS TO DO:
WHAT WILL BE, WILL BE,
BUT I CANNOT FORGET YOU!

1. Good bye to my teachers all,
To the school good bye ;
All you kindness I'll recall
Be I far or nigh.
Like a bird out of the nest
'Tis time I should fly
And in life to do my best.
Good bye, good bye, good bye!
 2. Good bye to my laziness,
To my sports, good bye ;
I must use my cleverness,
I must my skill try.
'Tis high time to be a man
On myself rely,
I will do whate'er I can
Good bye, good bye, good bye!
 3. Good bye to this happy life
In the school, good bye ;
In the world's unequal strife
I must win or die,
But when I am far away
I wont fret or cry ;
I will follow the right way.
Good bye, good bye, good bye!
 4. But before my last good bye,
Sorrowful and brave,
If I have been rude or sly
Your pardon I crave.
All the good you've done to me
In my heart does lie ;
Till my death your friend I'll be
Good bye, good bye, good bye!
- GOOD BYE!

หัวหน้า

พรเพ็ชร วิจิตลชัย

ผมเป็นหัวหน้า เด็กหลายคนบอกว่าผมเป็นหัวหน้าที่ใจดี แต่ข้างเถอะใครจะว่าผมใจร้ายหรือใจดี ผมก็ไม่ค่อยเก็บมากังวล แต่คำว่าหัวหน้าผมรู้สึกภูมิใจมาก คณะผมมีหัวหน้าทั้งหมดเก้าคน ถึงแม้มผมจะเป็นหัวหน้าประเภทหางแถวกล่าวคือหาความสำคัญไม่ค่อยจะได้ผมก็ยังภูมิใจอยู่นั่นเอง ผมยังจำได้ดีถึงตอนผมเป็นเด็ก ๆ ที่เพิ่งเข้าใหม่ตอนนั้น ในความรู้สึกของผมหัวหน้านั้นใหญ่มาก มีไชรปร่างและตัวใหญ่อย่างเดียว หากแต่มีอำนาจมากอีกด้วย จึงนับว่าเป็นคนใหญ่มีไชน้อย ผมยอมรับตามตรงว่าผมกลัวหัวหน้ามาก เวลาจะพูดจะจา หรือจะเดินผ่านไปผ่านมากต้องระมัดระวังเป็นที่สุด ดีไม่ดีเดี๋ยวเจ็บตัวเอาง่าย ๆ เวลาจะกินข้าวหรือทำการบ้านผมก็พยายามทำตัวให้เงียบกริบ แต่ก็ยังไม่วายโดนไม่เรียวจากหัวหน้าบางครั้งบางคราว

ตอนเป็นเด็กผมเป็นเด็กกะโปโลคนหนึ่งเท่านั้นเอง แถมยังอ่อนแอที่โรคอกคิ้ว คุณแม่เอาค้ำให้เอาวิตามินมาให้กินบำรุงกำลังอยู่เสมอ แต่ก็ยังถูกล้อว่าเป็นกิ้งแห้งเขอร์ดมัน ผมมักจะโดนแกล้งเสมอ ผมยังจำชื่อไอคนที่ชอบแกล้งผมได้ดี ตอนนั้นก็ถลอกเลือดออกไปแล้ว ที่ผมเอาเรื่องนมาพอกก็มีไอจะคิกเจ็บแค้นเจ็บเคืองอะไรกัน ไอมนษยที่ชอบแกล้งเด็กเป็นงานอดิเรกผมขอเรียกง่าย ๆ ว่าไอแคง ไอแคงนั้นรูปร่างใหญ่โตกว่าเพื่อนร้วนชนเดียวกันทั้งนั้นเพราะมีอายุมากกว่าเพื่อน ไอแคงมันเห็นผมเป็นเด็กโรคอกคิ้วหน้าตา (ขอโทษที่ต้องใช้คำว่า) กวนตีนกึ่งที่มันชอบคำมอเยเสมอ มันจึงแกล้งเอา ๆ อย่างกับว่าผมเป็นหมูเป็นหมาตัวหนึ่ง บางทีไม่มีเรื่องอะไรมันก็ทำว่าผมตำแม่มัน แล้วก็ถือโอกาสชกต่อยเอา ผมก็ไม่รู้จะทำอย่างไรก็ได้แต่นั่งสายแข็งมันในใจ มันมีไอจะแกล้งผมเท่านั้น เด็กคนอื่น ๆ ก็ไม่ละเว้น เวลากลางคืนก่อนนอน มันก็อาละวาดเป็นประจําจนได้ฉายาว่า "สิงห์ทองเด็ก"

“อ้าวเหมือนเสียคักว่า ไอ้คนพรรคนักเก็บไว้เคียวไต่ใจ แกล้งเด็กเรอข”
เพื่อนผมอีกคนแนะนำ “แต่เรื่องนอวยกให้ลอคคตสันเองคักว่า จะเอาอย่างไรแล้ว
แต่ลอ

เขาเข้าแล้วซเพื่อนผมหาหาไล่คั้ระยะผมเข้าเสียแล้ว ผมยังกำลังจะหาทาง
ปลุกตัวไม่ยังเกยวคัก

ผมนั่งคคค อย่ชวคร แล้วก็ มองหน้าเด็กคนนั้น ด้วยความ พิจารณา อย่างถวิลวน
และแล้วผมก็พคควเสียงซาเย็น

“ไป ! กลับไป ! มีมอมตันหคคส้ เขาเสียขังข”

ผมพคคไค้ แคน ก็เขอนสายตาหนีไป จากหน้าอินเค้รำหมอง ของเจ้าเด็ก คนนั้น
ทกากลางเกินออกจากห้องไป เพื่อนฝูงพากันสงสัยต่าง ๆ นานา ที่ผมไม่ยอมเขยนไอ้
มณษย์แกล้งเด็ก ขางคนก็หาว่าผมใจอ่อนไม่กล้าเขยนขัง ขางคนก็หาว่าผมไม่มีใจ
ขคคธรรม

สองวันต่อมาผมจะจะไปเล่นสควอชชะห่นอย แต่ขณะที่ผมกำลังจะไปถึงนั้น
โรงสควอชก็ถูกกคคแปลงเป็นสนามมวยชวครวไปเสียแล้ว มีคนคคกำลังส่งเสียงเขียร์
กันอย่างหนาแน่น ผมชะงอกหน้าเข้าไปคคว่านักมวยจำเป็นสองคนนั้นคคคใคร ปรากฏ
ว่าเด็กคนทรวงให้มาพองผมว่าถูกรังแก กำลังชกกันกับเจ้ามณษย์แกล้งเด็กคนนั้น
นั่นเอง

ผมเดินออกจากโรงสควอช และก็ยังคิดไม่คคว่าผมทำถูกหรือทำผิด

ไชโยเถอะ พี่น้องเรา

คำประพันธ์ของ คุณคณฺฐี มาลากุล ณ อยุธยา

(โอดด แลงไซน์)

ไชโยเถอะพี่น้องเรา
พวกศิษย์ใหม่เก่าวิชวุธ
สำราญบานใจที่สุด
วิชราวุธมาพรักพร้อมกัน

ไชโยยินดี
ได้พบน้องพร้อมจิตใจมั่น
ถึงแม่อายุต่างกัน
แต่ทุกคนมั่นรักโรงเรียนเรา

วันเดือนที่เคลอนคล้อยไป
ไม่ทำให้เราให้เหลื่อมความเก่า
วิชราวุธของเรา
ต้องนำหน้าเข้าไปทำความดี

วิชราวุธ
จงเจริญรุดเร่งรีบเร่ร
พร้อมพรักสมัครไมตรี
พวกเราน้องพ่อวยพรชัย ไชโย

เชิญรับไปได้ตามความสมัคร
เชิญดวงตักวิทายาธรรมามัน
เหมือนนวารที่ละน้อยค่อยหยัดหยัน
ยังเต็มภาชนะได้ปล้นฉะนันเทอญ

หลอกให้อ่าน

ตายละวา! หายหมดแล้ว ไม่ใช่เงิน
หัวใจ หรืออะไรหายหรือครับ พวกเพื่อน ๆ
นอนในห้องผมนะช ๒๑ คน ตันกันไปหมด
เหลือแต่เตียงที่ตั้ง พอสำหรับ เทรียสลัง จะ
ลงไปกระเด็นได้ทั้งนั้น และรวมทั้งผมที่นอน
เปล็นจนเดยวัน

๖.๕๕ น. ตามเวลานาฬิกา Seiko (รับรองว่าผมไม่ได้ค่าสยอนเซอร์จาก
Seiko เลยจริง ๆ) เหลืออีก ๑๕ นาที เพื่อเตรียมพร้อมไปศึกษา เรียน เล่นผลงเก็บ
ลงจากเตียง สลักผ้าห่มกองไว้ปลายเตียง ถึงผ้าที่นอนห่วยๆ แคนก็เรียบร้อย
แหม.. เกือบลืมของสำคัญ ผมล้วงกัญแจจากใต้หมอนเสร็จผมก็จำเข้คประตูออกมา
ทางชานชนของห้องนอน กระโดดลงบันไดทีละ ๓ ชั้น ไม่กี่ครั้งก็หายสลิมสลิมมาลง
ชั้นล่าง ผมมองซ้ายมองขวาเห็นสภาวะแปลกก๊วยจากสายตาของผู้กำกับคณะแล้วก็วิ่ง
คอรวกเคียวลงห้องเสื้อผ้า

ยกนาฬิกาข้อมือออกที่ ๖.๕๕ น. ผมรีบเปลี่ยนเครื่องทรงชคนอนออกของ
บรรดาทุก ๆ คนในห้องเสื้อผ้าอาบน้ำแต่งตัวกันเสร็จสรรพทุกคนเห็นที่ผมจะต้องซักแห้ง
ละ เอ.. ทางเก่งตัวผมได้มาถึง ๕ วันแล้วแต่ช่างเถอะ เพราะมันเหลืออยู่ตัวเดียว
ใส่เสื้อเอาชายยัดในกางเกงอย่างลวก ๆ คว่าแปร่ง บะ ยาสีฟันก็หมด หันไปขอจาก
เพื่อนผู้ชาย ๆ ได้แล้วผมก็ตรงไปห้องน้ำ สลัก ๓๐ ครั้งได้ เห็นจะพอที่ ขวน
ล้างหน้าเรียบร้อยแล้วก็เอาแปร่งเก็บ นาฬิกาข้อมือก็รีบเข้าทุกที่ ๖.๕๕ น. ผมยังไม่
ได้จัดการวางสอน ถึงที่ Prep เข้คักการวางสอน

วันช.ม.แรกประเคิมด้วยภาษาอังกฤษ ผมหยิบหนังสือโต้เล่มเก็บไว้คง พอ
ประทั้ง คราวนี้ก็เป็นกรวง จากคณะว่าจะถึงตักเรียนก็เล่นผมเสียหอย ระมงพอ
เห็นใหม่ละผมทำเวลาอีกแค่ไหน

ผมเกิดคึกคักเป็ขึ้นคักไป นิ่งหอยทโตะเรียน สักคร้ออาจารย์ก็เข้าห้องเรา
ทั้งหมคักเริ่มเรียน ไหน คณว่่าอะไรนะ อ้อ ไม่รู้เรองว่่าผมเอาอะไรมาเล่าหรือ
เข้า ผมจะสาธยายอย่างซ้าๆ อิกที

ซอผมไม่ต้องสนใจหรงอก โรงเรียนก็ร้อบ่แล้ว ตัวผมก็อยู่โรงเรียนมานาน
พอ ๘ บ่เท่านั้นเอง โอ๊ย! ผมไม่้อยากคย ผมเข้ามาคอนนัโรงเรียนผมก็ยังไม่
ทันสมัยเท่าเก็ววัน ถ้าคณลองเก็นเข้ามามีโรงเรียนคอนนัละก็ สรว่่าย่น่าเป็นสิ้งแรก
ที่จะสะคคตาคณให้มองแล้วมองอิก ครว่นถ้าคณเก็นไปร้อบ่ๆ โรงเรียนคณก็จะมี
สิ้งก่อสร้างใหม่ๆ มากมาย ตักวิทยาศาสตร์เฮย ห้อง Common Room ของแต่ละ
คณะเฮย ตัก...เฮะ ผมว่่าไม่้อยากคยแล้วเซ็วหนา ไหงลิมตัวพ่นมาได้ เป็ลยนเรอง
ใหม่คักว่่า

ว่่าถึงห้องที่ผมเรียน เขาเรียกว่่าห้อง ม.ศ. ๕ กอ. (ห้อง ก. ตามความเห็น
ของพวกผมคักว่่าเป็นห้อง “เก่ง” แต่ความคิดของท่านผู้บังคับการท่านกลั้วว่่า โอ
พวกห้อง ก นั้นมัน กอ “เกเร” ท่านว่่ายังงั้นพวกผมก็เลยต้อขึงนึ่งตาปริบๆ) ห้อง
ม.ศ. ๕ ก. ประกอบค้วยแฟกเตอร์ ๒ ประเภท ประเภทแรกกักคอนักเรียน ๓๓ คนซง
ยังแบ่งเป็นพวกๆ ๒ พวกคอก

๑) พวกปากเหม็น พวกนี้หวังจะกระแหย่งตัวไปติดบอร์คกระทรวงเป็นสรณะ
เป็นจำพวกที่เราควรรอห่าง คุณเปลอตัวไปนึ่งใกล้ๆ เขาอาจจะคล้อยเป็นบ้าตามไป
ด้วย คยๆ กันเด็วเพ่อนักปล้อยสุตรปรมาณูบ้างสุตรแยกนิวเคลียร์เป็นถ่าน แยกถ่าน
เป็นเพชรให้วุ่นไปหมด

๒) พวกปากมีกลิ่นสะอาด พวกนี้เกาะทางพวกปากเหม็นมา อยู่ด้วยกัน
ประโยชน์ของพวกนี้คือ บรรเทากลิ่นปากในห้องให้เกิดความพอดี (ขออภัย * ผม
อยู่ประเภทนี้ครับ)

ประเภทสองกักคืออาจารย์ครับ (เก็วก่อนผมต้งกรายขอโทษบรรดาอาจารย์
ที่เอาเข้ามาเก็วด้วย) พคแล้วจะว่่าคยอาจารย์โรงเรียนผมนัใจคักชมคักเลย วันคักคัก
ท่านกัซอขนมมาแจก วันไหนครมฟ้าครมฝนท่านกั เทกระเป่าแจก สตางคักทั้งห้อง
ตามอิตราที่ประสยมากั ๕ ขาทแหละครับ สำหรับผมอยู่ประเภทพระศักร์เข้าพระเสวร์

แรก วันไหนท่านแจกเงินวันนั้นผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผมไปมุกอยู่ที่ไหน รื้ออกทัก
เหล่าสหายต่างกระเฝ้าตงกันเป็นแถวแล้ว

ว่าจะเขียนถึงห้อง ม.ศ. ๕ กข ห้างเคียว ก็พอดีมีคนปากคันตะโกนว่า เฮ้ย!
เขียนถึงห้อง ข. บ้างนะโว้ย ถ้าไม่เขียนละก็ขี้ม... นาค ตัวผมก็ปกติเป็นคนซัดกใจอยู่
แล้ว ยังถูกขี้เข้าอกก็เลยต้องบรรยายถึงพวกท่านเหล่านั้นด้วย เพราะไม่แน่ใจว่า

“นาค” ในที่นี้เป็นภักขยสวัสดิภาพของผมหรือเปล่า

ห้อง ม.ศ. ๕ ข. ไม่ใช่ ข. ขยัน ข. นะ ข. ข. เกียร นักเป็นคำพูดของท่าน
ผู้บังคับการอีกเช่นกัน ห้องนี้ที่อยู่ในประเภทเซอพงคำสังสอนของพระพทธเจ้า คือ
รักสันโดษ ฉะนั้นจึงไม่ค่อยกระตือรือร้นในการเรียนเท่าไร มีอารมณ์ครกครนเป็นพิเศษ
คนก็มักคนตาขวาง ๆ ก็เยอะ ตั้งหลักแหล่งอยู่ตักเพชรรัตน นิสัยหรืองานออกเรวกที่
ชำนาญก็คือการปักสายตาเวลาเรียน พลเรียนก็มี ๒๗ คน ไม่ขาดไม่เกิน

เพื่อไม่ให้ผ่ายใหนน้อยใจ ผมจะพุดถึงห้องที่มุกมอกห้องหนึ่งคือห้อง ม.ศ.
๕ ศิลป. ห้องนี้ขึ้นว่าเป็นเพื่อนบ้าน กับ ห้อง ก. (เก่ง) เพราะอยู่ติดเดียวกัน จำนวน
ก็น้อยน่าสังสาร ๑๗ คนเท่านั้นเอง ชำนาญในการพุดภาษาฝรั่งเศสเป็นที่ดี เห็นพุด
ฝรั่งเศสกับอาจารย์ฝรั่งที่ไรผมเมื่อยมือแทนทกที ห้อง ม.ศ. ๕ ศิลป. เปรียบเสมือนผู้
ช่วยพระเอกเวลาพระเอกคนไหนที่ซัดกัยการ เรียนวิทยา ศาสตร์ไม่ไหวก็เผ่น ไปอยู่กับ
ผู้ช่วยเสียน รวมทั้งพระเอกค้างสตักออกของยกอน ๓-๔ คน

หันมาพุดถึงกิจกรรมการเรียนของพวกผมอีกที อาทิคัยหนึ่งเราเรียน ๖ วัน
หยุดอาวันทศัย วันธรรมดากักรวมเรียน ๗.๐๐ น. เลิก ๘.๐๐ น. แล้วกลับไปหน้าข้าวต้ม
เป็นอาหารเช้า ทานเสร็จแล้วเนองจากนักเรียนทั้งหลายเป็นคนธรรมะชิมไม้ก็ต้องไป
ซนหอยประชุมสวดมนต์อีก ๘.๐๐ น. กลับมาถ้โลกัยการ เรียนต่อไปอีก ๒ ชั่วโมงแล้ว
พัก ๒๐ นาที ไปทานอาหารว่างที่เรือนจากอินประกอบด้วยแจกกและแจกโย่งเป็นขั้จย
สำคัญ บ้างคนต้องการลดความอ้วนหรือจะเกิดจากความเซฟตี้เหลือเดาเลยอาศัยน้ำ
ประปาเป็นอาหารว่างไปเลยก็มี

จบจากเรื่องกนกก็เข้าห้องเรียนต่อ เสียแต่ว่าเข้าเรียนครวแล้วหนึ่งห้อง
(เกือบ) ทุกคนคงเป็นเหตุให้หนังตาพาลหยอนตามสูตรเสียนทลัดทเลเรียนไปอีก ๒

ชั่วโมงถึงย้ายโมงก็เลิกมาทานอาหารกลางวัน ผมไม่อยากเอียงเรื่องอาหารมากนัก
เกรงว่าจะเป็นข้อบกพร่องแห่งศิลปะ

ย้าย ๒ โมงก็ถึงเวลาคนตรี ผมเป็นคนมีกรรมเมื่อชาติก่อนคงเป็นแขกเข้า
เรียงงอกจากตระกร้า ชาตินี้เลยต้องชดใช้กรรมเก่ามาเข้าสีกอดเข้าเสียจนผอมแห้ง
แรงน้อยตามลำดับ

หา...คุณว่าอะไร พุดใหม่อกที่ซผมฟังไม่ถนัด อ้อ... ขี้เกียจอ่าน
ขอเขียนอีกหน่อยน่า ไม่เอาแล้วหรือครับจบบ

นายสรยุทธน์ พรหมพจน์

ผี เ ลี อ

.. สรยต์มี พรหมพจน์ ..

ฉันจับผีเสื้อไว้ได้ตัวหนึ่ง
ขณะหึ่งบินร่อนว่อนในสวน
ซุกไซ้เคล้ามาลึท้อบอวล
สุดความหวานหอมซึ่งซึ้งอย่างเคย

เพียงสองนิ้วบีบไว้คงไม่รอด
ซึ่งต้องวอดแน่นอนภมรเอ๋ย
ยังซึ้งจิตซึ้งใจกระไรเลย
แววตาเปรยคุ่นขอช้ำ

มีไซ้เจ้าดอกหรือคือผู้
ทำมาลึซาซอกดอกพฤษยา
ลึมรสน้ำไฉนไม่คั้นมา
บินถลาเตลิดเร็ดแรมไกล

ความสดชื่นบุปผาคราแรกผลิ
ก็เจ้าสีเรงจรัสเข้าใกล้
พอดอกเหี่ยวแห้งราหามีใคร
จะสนใจปรานีที่เคยงาม

นิ้วทั้งสองแข็งเกร็งเร่งปลิดชีพ
ความร้อนรึบจากในใจคนห้าม
วูบสติกลับเตอนเคลื่อนไหวคล้อยตาม
ใจเราพยายามใจเราว่าเขลาทรวง

จะไปโทษทำไมไอ้ตัวน้อย
มันแสนด้อยต่ำช้าหรือน่าหวง
เมื่อผูกชู่ช่อลอลมลวง
ยามหล่นร่วงลงละจะโทษใคร

... ปล่อยเจ้าแล้วบินไปให้ไกลเกิด
ตัวเจ้าเกิดลึกลับพิศมัย
เชยฝกษาชมชิดสนิทใจ
ไม่เป็นไรฉันจะอยู่... ดุดอกโรย...

รักเป็นไหน?

... ดาวฤกษ์ และ ฦๅญะ ...

อดิศรา นั่งฟังกำแหง เบ็ดหนังสือพิมพ์อ่านผ่าน ๆ
ไปอย่างไม่ค่อยสนใจ นาน ๆ ก็เหลือบไปทางประตูวอล์กที่
วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ตั้งขึ้นบริเวณระเบียงคณะจึงเต็มไปด้วย
ด้วยบรรดาผู้ปกครองที่เข้ามาเยี่ยมลูกหลาน ซึ่งเป็นนักเรียน
วชิราวุธ

หญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่ง เดินตาม มาเบื้องหลัง ชายวัย กลาง คน ซึ่งเดินเข้า
ประตูรั้วมุ่งตรงขึ้นมายังระเบียงคณะ ในมือหิ้วตะกร้าผลไม้และของกินกระจุก
กระจุก เธอคงจะเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของนักเรียนคนใดคนหนึ่ง เมื่อเข้ามาใน
ระยะใกล้เขาจึงสังเกตเห็นเจ้าของร่างนั้นได้ถนัด ดวงตาซ่อนประกายสุกใสกาย
ใต้ขนตาอันยาว ริมฝีปากบางแดงบนวงหน้ารูปไข่ รัยกับผมซึ่งปล่อยาวสลวย
ลงมาเคลือบไหล่ ช่วงขาเรียวเล็กพาร่างนั้นตรงขึ้นไปบนคณะ

“เป็นไง จ้องชะตาไม่กระพริบเชียวนะ” เสียงกระเช้าของเพื่อนปลุกความมึน
ลึกของอดิศราให้กลับคืนมาดังเดิม

อดิศราหันหน้ามามองผู้พัก แล้วรีบตอบอ้อมแอ้มไปอย่างเก้อ ๆ “เฮ้อ...
ปละ... เปล่า ก็มองไปยั้งนเอง หน้าตาก็น่ารักก็เหมือนกันแฮะ” เจ้าเพื่อนคนนั้น
กล่าวขำ ๆ อย่างรู้ใจต่อไปว่า “น้องสาวเจ้าพี่ฟังค์ไรล่ะ พี่ชอร์พี่ แม่ช้อชอชอชอ
ลูกสาวก็เลยชอชอชอ เพราะไม้อะ?” “อ้อม แกข้างรู้ ก็วงศาคณาญาติเค้าก็จริง ๆ
นะ” อดิศราแกล้งพูดอย่างไม่สนใจ เขายังคงนั่งอยู่ทนนต่อไป จนกระทั่งสักครู่
เจ้าของร่างที่เขากำลังนั่งดูเดินผ่านมาอีกครั้งหนึ่ง อดิศรา รู้สึกว่ามันช่างรวดเร็วเสีย

เหลือเกิน ในเมื่อเธอเดินออกจากประตูโรงเรียนลับหายไป โดยมีรพีพงศ์ตามไปส่ง
ชื่อ "รวีสกา" กิ่งอยู่ในโสตประสาทของอภิศราอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่วัน
นั้น และก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้อภิศราสนิทสนมกับรพีพงศ์อย่างรวดเร็ว ปกติชีวิตนัก
เรียนร่วมชั้นในวชิราวุธวิทยาลัยทำให้เขาคุ้นเคยกับรพีพงศ์พออยู่แล้ว เมื่อมีสิ่งผูกพัน
อีกอย่างหนึ่งก็ยิ่งทำให้คนทั้งสองสนิทสนมกันมากขึ้น รพีพงศ์พอจะเข้าใจว่าอภิศรา
มีความรู้สึกอย่างไร ตัวเขาเองก็พอใจอภิศราอยู่แล้วตรงนิสัยที่น่าคบ อภิศราเล่นกีฬา
เก่งขนาดลงเล่นในทีมรักบี้ของโรงเรียน แม้การเรียนของเขาจะดีอยู่สักหน่อย แต่
รพีพงศ์ก็ทราบดีว่าอภิศราไม่ใช่คนโง่ เป็นเพราะรักสนุกจนไม่ค่อยสนใจการเรียน ซึ่ง
นักกีฬาส่วนมากมักเป็นอย่างนี้

วันหนึ่งอภิศราได้เป็นแขกรับเชิญไปยังบ้านของรพีพงศ์ในวันหยุด รวิสก
ลกขานจากชิงช้าเมื่อเห็นรพีพงศ์พาอภิศราเดินตรงมาที่เธอ "กุกกุก" รพีพงศ์เรียก
ชื่อเล่นของน้องสาวด้วยเสียงเรี่ยๆ "นี่ อภิศราเพื่อนของพี่เอง" เขาแนะนำ
รวีสกาพนมมือไหว้อย่างอ่อนช้อย แล้วก็ปลุกตัวไปปล่อยให้ชายหนุ่มทั้งสองได้อยู่กัน
ตามลำพัง คราวนี้เป็นครั้งแรกที่อภิศราได้ไปเยือนบ้านของรพีพงศ์ และแทบทุก
วันหยุด อภิศราได้ไปชลกอยุ่ที่นั่นในฐานะแขกประจำ ทำให้อภิศราได้สนิทสนมกับ
ครอบครัวของรพีพงศ์มากขึ้น ขณะนั่งร่วมรับประทานอาหารเย็นวันหนึ่ง รพีพงศ์ก็ได้
ออกปากชวนน้องสาว

"นี่ กุกกุกจะไปตรกบหรือเปล่า? วันอังคารนี้โรงเรียนพระลงเข้คสนาม
แล้วนะ"

"แข่งรักบี้หรือคะ? ไปช้คะ กุกกุกต้องไปดูให้ได้ กุกกุกชอบดู มั่นค
แต่นักคะ"

"ถ้ากุกกุกไปดู โรงเรียนพักชนะแน่ๆ นี่ไง ตารางค่านั่งอมยมอยู่เอง"
รพีพงศ์เสริม

"ถ้าคุณกุกกุกอยากไปดู พี่จะเอาบัตรเข้าชมการแข่งขันมาให้" อภิศรา
กล่าวตักขท

“ ยิงนกคชคะ กุกกกจะไคชวนเพื่อนไปนั่งเซียววชิราวูชให้คงล้นสนามเลย ”

วิสิตาพคพวางหัวเราะ

“ ทำไม่ถึงเซียววชิราวูชละครีบ? ” อติศราถามอย่างสงสัย

“ ก็โรงเรียนพรพณะ คณพอกเคยเป็นศิษย์เก่ามาก่อน แล้วพอกศราก็ยัง
ลงเล่นด้วย กุกกกกคองเซียววชิคะ ”

“ โอโฮ ถ้างนพเห็นจะตองวังซากใจ ยอมตายในสนามเลยทีเดียว ”

อติศรากล่าวอย่างคิกคลก “ เออ . . . แล้วถาพชนะ พะเป็นเจ้ามอเลียงไอติมเอง ”

“ ก็เป็นอันว่าเราไคกินไอติมฟรีแน่ๆ เพราะยังงิงๆ วชิราวูชก็คองชนะ ”

กล่าวแล้วรพพงค์ก็หัวเราะเขาๆ

การแข่งขันรบขยพคยอดนกันนั้นเป็นไปตามความคาคหมาย วชิราวูชเมยนค
แข่งขันขยเป็น กงันในวันหยคคราวค้อมา อติศรา วิสิตา และรพพงค์ จึงไคไป
ปรากฏตัว ณ ร้านไอศกรีมเล็กๆ แห่งหนึ่งแถวราชประสงค์

“ กุกกกจะทานอะไรครีบ ” อติศราถามชน เมอทั้งสามคนนั่งลงเรยบรอยแล้ว

“ กุกกกชอขมิลคเซคคะ ”

“ แล้วแกละ . . . ” อติศราหันไปถามรพพงค์

“ ชันเคชคด้วยคีกว่า ”

“ ถายังงนเอาชันเคให้ ๒ มิลคเซค ๑ ” อติศราสั่งขยบริกรทยนอยข้างๆ

บริกรจทรายการลงในกระคาย เมอไคอ่านทวนเพอความแนนอันแล้วก้หมนควเค้นไปท
เคาน์เคอร์ สคครก็กลยมาพรอขมกับไอศกรีมทสั่ง

“ รคยวนนสนกไมครีบ? ” อติศราเป็นผ้เริ่มกล่วทำลายความงยขนก่อน

“ อ้อ . . . สนกชคคะ ” วิสิตาคอข “ เพื่อนของกุกกกเคคียงชมว่าพอกศร
เล่นเก่งเลยคะ ” อติศรายมเมอไครบค้ำชมจากหญิงสาว “ ความจริงผ้ายตรงข้ม
เคาก้แข็งไมไคเล่น แต่ผ้ายเราเล่นไคถกแผนตามทีไคชวางไว้ วันนงจึงรู้สึกเล่นไค
คเป็นพิเคษ ” เขาพยายามหาเรองคยกับเธอ

“ มอขคนนง กุกกกกว่าเคาเล่นเก่งนะคะ วังก็เร็ว รู้สึกจะเป็นคนนนแหละคะ
ทวางทรยไคมากทสค ”

“อ้อ . . . ใจู๋วคีนะซี” รพพงค์ต่อ

“วคีนะคะเล่นรักขเก่ง” อภิศราคุยต้อไปค้วยเสียงเรี่ยๆ “เป็นตาราวาง
ทรียขงทิมโรงเรียน วิ่งเร็วและคล่องมาก นักรักขคนอื่น ๆ ใจู๋มันไม่ค้อยอย วันนั้น
คเหมือนววงคนเคยวสหรือห่าทรียก็จำไม่ได้แล้ว” ทั้งสามยังคงสนทนาเรื่องรักขต้อ
ไปเรี่ยๆ จนกระทั่งเวลาผ่านไปพอสมควรจึงไค้กลับบ้าน โดยท้อภิศราไม่ลิมชวนให้
วิศทาไปชมการแข่งขันรักขฟุตบอลในคราวต้อๆ ไป

อภิศราไม่เข้าใจว่าเขามมีความรู้สึกต้อวิศทาในฐานะเช่นไร เขาไค้เคยรู้จัก
กัษผู้หญิงมามาก การเป็นนักรักขทำให้ช้อของเขาไค้ก้งจนเกือบจะเรียกไค้ว่า คิค
อยู่แค่ริมฝปากของหญิงสาวหลายคน ในบรรดาหญิงสาวที่เคยมีความสัมพันธ์กัษเขา
บางคนก็สวย บางคนก็แสนดี บางคนก็สนิทสนมกัษเขามากถึงขนาดไปเที่ยวค้วยกัน
ต้อต้อต้อ แต่เขาก็ไม่ไค้สนใจใครจริงจิง วิศทาเป็นผู้หญิงที่อ่อนหวาน น่ารักไม่
หึงขะโส ไม่ถ้อเนอถ้อคัว แต่ก็ไม่ไค้ให้ความคุ่นเคยมากจนน่าเกลียด เท้าที่เขารู้จัก
กัษวิศทาจนแทบรู้จักนิสัยใจคขของเธอโดยตลอด แต่เธอก็ไม่เคยแสดงทำทำว่ามีความ
รักในตัวเขา บางคราวในมโนภาพของเขามีแต่ดวงหน้าของวิศทา ดวงตาอำลลข
ฉายแววแห่งความไร้เคียงสา ริมฝปากแดงซ้งคเหมือนจะแย้มยิ้มอยู่ตลอดเวลา ใน
ความฝัน . . . เขาคิดถึงวิศทาอย่างขาคั้ง แต่มันก็คงจะเป็นเพียงความหลงใหลใฝ่
ฝันอย่างลมๆ แล้งๆ ของเด็กวัยรุ่นอย่างเขาเท่านั้นกระมัง คงจะไม่ไค้ความรักหรือก
ตัวเขาเองกำลังหลงไปต่างหาก เขายังไม่เคยทรายว่าความรักนั้นเป็นฉินใด? วิศทา
สมควรแล้ว หรือที่จะเป็นผู้หญิงที่เขารักทราย จนลมหายใจ หวังสูกท้าย คงจะไม่ไค้แน่
เขาเองยังเป็นเด็ก วิศทากัษยังเป็นเด็ก . . . เด็กเกินกว่าที่จะประสาในเรืองความรัก
ถูกฝนที่ผ่านร่าง ของเขาไป ยังไม่ถถึง ยัสขบครั้ง นั้นคงไม่ไค้ทำให้เขามีความคิดพอหรือก
อภิศราเคยปฏิเสธความคิดของเขาเองหลายครั้งหลายหน แต่ทำไมละ . . . ทำไมเขา
ยังคิดถึงวิศทาอยู่ตลอดเวลา

“กักกักชะ นัง มีสเคอร์วคีน ตาราวางทรียทักกักกเคยขอกว่าเก่ง จำไค้
ไม้อะ” อภิศราแนะนำให้วิศทารู้จักข้วคีนในงานเลี้ยงส่งรพพงค์ไปต่างประเทศ

“นะเหอ น้องสาวเจ้าพี่” วุฒิกะชิบถามอศิศราเขาๆเมื่ออยู่กันตามลำพัง

“เออ” อศิศราตอบเรื่อยเปื่อย

“หน้าตาเขาทีนะ” วุฒิให้ความเห็นก่อนจะปลุกตัวไปยังกลุ่มของรวีสกา
งานเลี้ยงส่งวันนอศิศรานงคยอยู่กัรบพงศ์เกอขบตลชเวลา ความอาลัยท
เพื่อนรักจะตองจากไปทำให้เขาตมถนถรวีสกาไปชั่วครู่ หลังจากวันที่ไปส่งรพงศ์ชน
เครื่องบินไม้กวน อศิศรากัไครบพงษ์ช่าวทตนเองไม่เชอห

“แกรู้ไม่ เกยวนใจวุฒิไม่ออกหักเหมือนแค้ก่อนแล้วนะ มีคนอาสาสมาน
แปลหัวใจใหม่แล้ว” เพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ฟัง อศิศรานักถนวุฒิผู้ถกถล่าวถง วุฒิเป็น
นักกรบชอถงเช่นเกยวกับเขา แค้ววุฒิภาษักถว่า เพราะวุฒิเล่นในตำแหน่งบัก จึงมี
โอกาสวางทริยไค่บ่อยครั้ง ถวยเหตุถนวุฒิจึงควงผู้หญิงไม่ค้อยช่าหน้า วุฒิเป็นคณรัก
สนก คยผู้หญิงไค่ทุกคณ แต่มีบ่อยๆที่วุฒิบ่นว่าถกผู้หญิงหักอก ครังสคท่ายนถ
เช่นถนวุฒิเพิงบ่นกับเขาบ่ยหยกๆ ยังไม่ถนช่ามเกอนถ ก็ไค่ช่าวผู้หญิงคณใหม่ของ
เขา ซึ่งคเป็นช่าวธรรมคาสยเหลอเกน

“แฟนใหม่มันคงสวยตามเคยสินะ” อศิศราถามไปยังงนเอง

“อย่าบ่อกไครเชยว สวยหยคยบ่อยจริงๆ บายรวีสกา น้องสาวเจ้าพี่บ่ยงใจละ”

คำคอบของเพื่อนเหมือนเซมแทงใจอศิศราให้ส่ถง โดยไม่ค้อยบ่ยช่าสอ
แต่อศิศรากัยงไม่บ่ยใจเชอถนถ ก็เขาริบถลยไปช่านหมนโทรศัพทไปหารวีสกาถนถ

“กุกกิกกะ พรุ่งนี้ไปทานไอศกรีมกันไมยะ” เขาพยายามบ่ยค่นาเสยง

ให้เป็นปกติ

“ไม่ละค๊ะ กุกกิกไม่ว่างนค๊ะ” คำคอบของหญิงสาวเกอขบทำให้หัวใจของ

เขาหยคถน โทรศัพทหลคออกจากมือถงไปวางบนแคร์ของมน้อย่างเกมก่อนที่อศิศรา
จะเดินไปจากถนนอย่างคณไรหัวใจ

วันรุ่งชนอศิศราไปเคร์คเคเรออยู่แถวราชประสงค้อย่างเคย เขาพยายามหัก
ห้ามความถกถุมใจ พยายามถลมทุกถิ่งที่ผ่านมา... สายคาของเขาผ่านไปตามสินค้ำ
นานาชนถที่วางโช้วไว้ในถักกระจกขางไสแจ้ว สีสันเคเรองแถงกายของผู้คณที่เดินผ่าน

ไปมาตักกันคอกฉาดแปดตา ในกลุ่มคนที่กำลังยืนอยู่หน้าร้านสรรพสินค้า มีชาย
หญิงคู่หนึ่งรวมอยู่ด้วย ไม่ต้องเข้าไปมองใกล้ๆ อภิศราทราที่ว่าเป็นพวกภักขวิสุตา
สัหน้ามแย้มของคนที่ทั้งสอง ทำให้ใจของอภิศราทราห่อเหี่ยวลงไปอย่างฉับพลัน เขารับพา
ร่างหลบเข้าไปในร้านไอศกรีมทราวิสุตากับเขาเคยมารีบประทานกันบ่อยๆ วัน
นั้นได้มีแต่ด้วยไอศกรีมชานเด ไม้มลัคเซคเหมือนอย่างเคย และบนเกาะอกมีแต่ร่าง
ของชายหนุ่มนั่งอยู่โดดเดี่ยว ส่วนตรงข้ามไม่มีแม่แต่เงาของรอยยิ้มอันบริสุทธิ์ของ
หญิงสาว เขามาทนูกเพื่อจะให้ลืมความกลัดกลุ้มไปชั่วขณะ แต่ภาพที่เขาได้เห็น
เมื่อสักครู่ เสมือนเป็นสิ่งมีคมกรีดแผลหัวใจให้เป็นรอยสาหัสยิ่งกว่าเก่า อภิศรา
นุกทบทวนความหลังเก่าๆ . . . วันทราวิสุตาทราวันแรก เขาเป็นคนแนะนำให้คน
ทั้งสองรู้จักกัน วุฒิทราสนใจตั้งแต่แรกคามันสิยของคน วุฒิเป็นคนคล่อง จึง
คว้าววิสุตาไปจากเขาอย่างรวดเร็ว วิสุตากับวุฒิไม่มีทางที่จะได้รู้จักกันถ้าไม่มีเขา
อภิศราเป็นคนทำลายหัวใจของเขาเองแท้ๆ สายตาของชายหนุ่มเหม่อมองไปอย่างไร
จุดหมาย ก็อันไอศกรีมเบื้องหน้าค้อยๆ ละลายเหลวลงทีละน้อย เช่นเดียวกับหัวใจ
ของอภิศราที่กำลังสลายลงเพราะความผิดหวัง

เมื่อพบกับวุฒิที่โรงเรียน อภิศราพยายามหลบหน้า เขาจะทนคนคนที่แย่ง
ความรักของเขาได้อย่างไรกัน วุฒิไม่เคยทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างอภิศราทรา
วิสุตาทมาก่อน จึงยังคงยิ้มแย้มกับเขาอย่างเป็นปกติ ระหว่างอภิศราและวุฒิ ผู้หญิง
อย่างวิสุตาจะเลือกใคร? ในเมื่อเขาทั้งสองมีฐานะแทบจะเหมือนกัน ทำไมเธอจึง
เลือกวุฒิ? ความคิดอันนั้นทำให้อภิศราทราอนไม่หลับ เขาถูกขมทอคสายตาจากหน้าต่าง
ห้องนอนไปยังความมืด ของราตรี ที่แผ่คลุมไปทั่วบริเวณ เบื้องหน้า เพื่อบรรยายความกลัด
กลุ้ม . . . เวลากลางคืนเกือบหงาย . . . เป็นฉากรักระหว่างท้าวชัยเสน กับนางมัทนา
ทั้งสอง พรำรำพัน ความรัก อันแสนหวาน ท่ามกลาง ธรรมชาติ อันเงียบ สงบ ของ ราตรี
แต่ . . . อนิจจา . . . กลางคืนเกือบหงายเช่นนั้น อภิศราทราถูกลูกทอคทงให้เคี้ยวสร้อย
อยู่เพียงคนเดียว ดวงจันทร์เพ็ญเต็มดวงลอยเด่นอยู่ฟากฟ้าของบน แสงระยิบระยับ
ของหมู่ดาวจางหายไปกับแสงอันเรืองรองของดวงจันทร์ ทงให้ขอบฟ้าเบื้องหน้าปกคลุม

ไปด้วยเงาค่าแห่งความมืดของรัตติกาล เช่นเดียวกับหัวใจอันหม่นหมองของอดิศรา
ซึ่งขณะนั้นถูกฝังอยู่ในความสุขสดชื่นของผู้หญิงที่ชอรวีสุภา เธอมองข้ามหัวใจของ
เขาไป เธอเลือกวุฒิ เพราะเธอไม่เคย... ไม่เคยแม้แต่จะนึกถึงเขาสักนึกเดียว

ระหว่างวุฒิกับเขา มีข้อแตกต่างกันตรงไหน? เขาก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวุฒิ
สักเท่าใด ทั้งคู่เป็นนักเรียนมัธยม โรงเรียน วุฒิเล่นกอล์ฟ ส่วนเขาของหน้า เขา
พอจะเคาะออก วิสุภาเคยออกปากชมวุฒิ ที่เขาเป็นการวางทริบ แน่ละ หน้า
ของวุฒิเกือบจะเป็นสิ่งที่กำหนดให้เขาเป็นผู้ทำทริบแต่เพียงผู้เดียว แผนของโค้ช
วางให้ผู้เล่นในตำแหน่งกองหน้าบุกตลยฝ่ายตรงข้าม หาโอกาสจ่ายลูกงามๆ
ออกมาถึงกองหลัง เมื่อลูกผ่านมาถึงวุฒิ ไม่เป็นการยากที่ปีกผีเสื้อเช่นเขา
จะพาลูกวิ่งไปยังเส้นทริบได้อย่างงดงาม การรุกของกองหน้าเป็นการกรยทางผ่านให้
กองหลัง ผู้ชมในสนามส่วนมากมักปรบมือยกย่องผู้ทำทริบ แท้จะไม่คิดเลยว่า มัน
เป็นความสามารถส่วนหนึ่งของนักกีฬาที่ร่วมทีมผู้อื่น โดยเฉพาะผู้เล่นกองหน้า ยิ่งถ้า
เป็นการแข่งขันกับคู่ต่อสู้ที่มึนมือคุดแล้ว การรุกของกองหน้าแต่ละคืบแต่ละก้าว
เป็นไปได้โดยยากลำบาก ทั้งในแถวที่มึนลสกรรม และเซทสกรรม เมื่อสกรรมฮาล์ฟจ่าย
ลูกเข้ตออกมาถึงกองหลัง ถ้าผู้เล่นคนใดคนหนึ่งเล่นพลาด ไม่ว่าจะ ฟลายฮาล์ฟ อินไซด์
หรือปีก บังเอิญลูกตก หรือเตะลูกไปเข้ามือฝ่ายตรงข้าม อดิศราเคยพบกับการ
เล่นในรูปนี้ เขาเป็นคนหนึ่งที่พุ่งเข้าสกัดฝ่ายตรงข้ามซึ่งเขาเข้ามาเป็นแผง เพื่อ
ข่มขู่การมาเยือนของเขาแห่งความปราณี กว่าที่จะรุกได้ก็กลับไปได้ครึ่งเกม ก็เหนื่อย
แทบล้มประคองกาย แต่ผู้ชมในสนามเคยปรบมือในความสามารรถของเขาสักนึกไหม ?
... ก็เปล่าเลย... กองหน้าผู้ทำทางให้กองหลัง และคอยข่มขู่ความผิดพลาดของ
หลังก็อ้อ... ไม่เคยได้รัยเกียรติมากมายเท่าการวางทริบ... ก็ละ... ในการแข่งขัน
ครั้งต่อไป นายอดิศราคนนั้นแหละ จะเป็นคนวางทริบให้มากที่สุด เขาจะทำให้ผู้ชม
ทุกคนหันมาสนใจเขาเพียงคนเดียว เขาจะต้องเป็นการแทนวุฒิให้ ได้

นักเรียนของวิทยาลัยในซอกเสื่อทางเงงสีน้ำเงินวิ่งลงสู่สนามท่ามกลาง
เสียงปรบมือของผู้ชม มีการวอร์มอัพเล็กน้อยก่อนการแข่งขัน อดิศราหันไปมองวุฒิ
ซึ่งเดินตรงมาที่เขา “บนอิมจินทรันน์ วิสุภาคงมานั่งเชียร์อ้วต้ามเคย.” วุฒิ

กล่าวขิม ๆ ... ไม่มีทางนายวณิ วันนั้นแกไม่มีทางเป็นการวางทริยแน่ ๆ วิชา
จะต้องเห็นว่าแกไม่ใช่คนเก่งเลยสักนิดเดียว ฉะนั้นจะไม่ปล่อยให้แกได้มีโอกาสใช้คน
อื่นเป็นบันไดไปสู่ชื่อเสียงอีกแล้ว อภิศราคิดอยู่ในใจด้วยความเคียดแค้น

เริ่มวันที่แรกของการแข่งขัน อภิศราพุ่งปราศไปตามทิศทางของลูกกรวยทันที
เขาบุกทะลุมอย่างบ้าคลั่ง เมื่อคว่ำลูกได้ แขนข้างซ้ายของเขาก็โยล่งไว้แน่น โดย
มีแขนข้างขวาคอยขึงกั้นการวิจัย เขาพาลูกวิ่งออกไปสุดเท้า จุดหมายข้างหน้าคือ
เส้นทริย เขาไม่ยอมปล่อยให้ลูกจนกว่าจะถูกวิจัยล้มลงไปเอง เมื่อการแข่งขันผ่านไปชั่ว
ครู่ ลูกก็ผ่านมาถึงอภิศรา เขาวิ่งปราศออกไปราวกับลูกจน ขาทั้งสองก้าวไปอย่าง
รวดเร็วโดยไม่ยอมหยุดยั้ง เบื้องหน้ากลุ่มของฝ่ายตรงข้ามกำลังกักขังอยู่ คนหนึ่งพุ่ง
ตรงเข้ามา ร่างลอยต่ำลง มือจับข้อเท้าข้างหนึ่งของอภิศราไว้แน่น เขาพยายามสะบัด
ให้หลุดพ้นจากการเกาะกุม แล้วรวบรวมกำลังวิ่งต่อไปให้พ้นจากฝ่ายตรงข้ามที่กำลัง
วิ่งเข้าใส่ โดยมีวณิตามมาติด ๆ เสียงเชียร์ดังกระหึ่มขึ้น ธงแสดงเขตทริยโยกพรู
อยู่เบื้องหน้าห่างจากเขาเพียงไม่กี่หลา วณิตะโกนเรียกให้อภิศราส่งลูกต่อมายังเขา
เมื่อเห็นผลแค่ฝ่ายตรงข้ามเตรียมตัวที่จะพุ่งเข้าจับ อภิศราหันไปตามเสียงเรียก ทาง
วณิกำลังวิ่ง ถ้าเขาส่งลูกให้วณิในขณะนี้ วชิราวณิก็ต้องประเดิมทริยแรกอย่างไม่มี
ปัญหา แต่เมื่อนกดวงตาของวิชาที่กำลังเฝ้ามองจากอิมจันทร์ลงมายังเขาทั้งสอง
อภิศราก็ตกสิ้นใจเอี้ยวตัวหลบแทนที่จะส่งลูกให้วณิ เขารู้สึกเหมือนหลุดลอยออกไป
ปลายเท้าชอยดชน มารู้สึกตัวอีกทีขณะกำลังกกลกกลงกยพินสนามในเขตทริยท่าม
กลางเสียงปรบมือของผู้ชมรอบด้าน ... เวลาผ่านไป ... อภิศราก็ยังทำคะแนนเพิ่มให้
แก่ทีมวชิราวณิมากขึ้น เขาเล่นอย่างเป็นการคาดคนเดียวในสนาม น้อยนักที่ลูกจะหลุด
ผ่านไปให้กองหลังทำคะแนน จนกระทั่งเสียงนกหวีดดังขึ้นอันเป็นสัญญาณสิ้นสุดเวลา
การแข่งขัน เขาสกลมหายใจเข้าเต็มปอด หัวใจพองโตคืบอก ไหล่ทั้งสองข้างยก
เชิดขึ้น ก้าวเท้าเดินออกจากสนามอย่างผู้พิชิต

รถนักกีฬามาหยุดจอดที่หน้าพระบรมราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎ
เกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งประดิษฐานอยู่หน้าของหอประชุมวชิราวณิวิทยาลัย อภิศราก้าว
ลงจากรถตรงเข้าไป ถวายบังคม พระบรมรูป พระองค์ ผู้พระราชทานกำเนิดโรงเรียน

ความหึงผยองเมื่อสักครู่เลือนหายไปหมด เมื่อสายตาของเขามายึดที่พระบรมราโช-
วาทที่ฐานอนสาวรีย์ “เจ้าหลาน ข้าถอบเหมือนลูกของข้า ส่วนตัวเจ้า เจ้าก็ควร
สู้กว่าข้าเป็นพ่อเจ้า...” พระบรมราโชวาทนั้นดังแว่วอยู่ในโสตประสาทของลูกกวชิราวุธ
ทุกคน การแข่งขันที่เพิ่งผ่านพ้นไปนั้น เขาได้ลงเล่นอย่างสมเกียรติของนักกีฬา
วชิราวุธวิทยาลัยแล้วหรือ? ผู้ชมทั้งหลายปรบมือให้เขาในการที่เขาสวมวิญญาณของ
นักสู้ทะลุฝ่าขบวนตรงข้ามบุกเอาชัยชนะ เขาคือคาราในสายตาของผู้ชมการแข่งขันนั้น
แต่... ตัวเขาเองเท่านั้นที่รู้ว่า เขาพยายามกักกันไม่ให้คนอื่นมีชื่อเสียงเกินไปกว่าเขา
ด้วยความอิจฉา... อิจฉาที่ควมแย่งริบวิศคาไปจากเขา เขาเล่นอย่างหวงลูก เขาเสียด
ที่จะเลือกเอาข้างแพ้มากกว่าที่จะยอมให้ตัวเป็นคนทำทรยศ ความหมายของการเล่น
กีฬาแม้แต่ต้องการเพียงชัยชนะเท่านั้นหรือ? เขาเฝ้าถามตัวเอง มันไม่ใช่วิสัยของนัก
กีฬาที่ควรลงแข่งขันด้วยใจอันไม่บริสุทธิ์ เขาเองเป็นผู้เริ่มก่อจากทำลายความสามัคคี
ชนในที่มวชิราวุธวิทยาลัย รักขฬคบอลลเป็นกีฬาที่ควรเล่นเป็นทีม ถ้าปราศจากความ
พร้อมเพรียงความสามัคคีเสียแล้ว ก็เท่ากับเป็นการเปิดประตูบานหนึ่งรอดัชนีรับความ
ปราชัย พระองค์คงไม่ต้องการเห็นการแก่งแย่งชิงดี การแตกสามัคคี ในบรรดา
ลูก ๆ ของพระองค์เป็นแน่ ความหึงทรนง ความขมขมหายไปหมด ความรู้สึกสำนึก
เขามาทแทนที่ เขาก็บอวดีทงสองคนเป็นลูกกวชิราวุธ เหตุไฉนจะมาผิดใจกันด้วยเรื่องผู้
หญิงเพียงคนเดียว พอกันที... สำหรับวิศคา สิ่งที่เขารักอยู่ขณะนั้นก็เพียงชื่อเสียง
เกียรติยศ บิถามารคา สถานศึกษา และประเทศชาติ

เดือนต่อมาอีกคราก็ได้ทราบข่าว ความร้าวฉานในสัมพันธ์ภาพ ระหว่างวดีกับ
วิศคา หลังจากนั้นไม่นานนัก เสียงกริ่งโทรศฬทก็ดังขึ้นที่บ้านของอภิศรา ชายหนุ่ม
ยกหูโทรศฬทชน “ฮัลโหล...”

เสียงตอบชนทันควัน “นั่นพ่ออภิศราใช่ใหมคะ? ก็กักกอยากจะชวนไปทาน
ข้าวกลางวันที่บ้านพรุ่งนี้”

“เสียใจไปไม่ได้หรอก” เขาพูดด้วยเสียงซาเย็น “พรุ่งนี้พดองไปซ้อม
รักขฬทโรงเรียน ทำไมไม่ชวนนายวดีล่ะ นายนั้นเค้าคงอยากไปข้างหรือ” เขาพูด
แกมประชด

“เออ... ก็เราโกรธกันแล้วนี่คะ” ยังไม่ทันจบประโยค ชายหนุ่มก็ประดังคำพุดออกมาทันที

“อ้อ แน่ละซี เพราะโกรธกับนายวุฒิแล้วใช่ไหม ถึงไต่เพ็งจะมานักดงพิ ก็น่าเห็นใจ นายวุฒิเนี่ย มันไม่ใช่เทวดามาจากไหนหรอก มันก็เล่นรักกับไม่เป็นสัจจะรถเหมือนกับนายอติศราเมือกอนนแหละ ผู้หญิงเลยซัดกเกลียดชังหน้ามันขึ้นมา หันมาสนใจการราชสันนิษฐานเกาที่เพ็งจะถูกซัดกมันจนเงาวิครวณเอง ก็กกกกรูหรือเปล่าว้าคนเราเพ็งจะมาเห็นค่าของอะไรสักอย่างหนึ่งก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นมันหลกกลอยไปไกลเสียแล้วพี่เสียใจ... เสียใจจริง ๆ มันสายเกินกว่าที่พระเจ้าช่วยคว้าเอนายอติศราคนเกาถกกับคนมา” อติศรากระแทกหูโทรศัพท์ลงตังโครม แล้วผลนผลันออกไปควัยอารมณ์ขันมั่ว

อติศราพยายามหักใจเล็มวิสิตา แต่ก้คิดเหมือนว่ามีนยังกลับตราตรึงเข้าไปในหัวใจของเขายิ่งกว่าเก่า เขานั่งเรียนหนังสือทง ๆ ที่ไม่รู้เรื่อง ความทรงจำในอดีตกลับมาสืบสนอยู่ในสมองของเขา เขารู้คว้า เขาได้มอบความรักให้วิสิตาจนหมดสิ้น คำพุดประชดประชันนั้นพรังพรอออกจากปากของเขาควัยอารมณ์แค้นเคืองแท้ ๆ คำพุดนั้นคงจะเสียดแทงใจวิสิตาไม่น้อย แต่จะทำอย่างไรได้ มันหลกออกจากปากของเขาไปแล้ว อารมณ์เพียงชั่วแฉ่นทำให้เขาต้องกลับมานักเสียดาย... เสียดาย จนยกคน

เขานึกซองจดหมายแอรเมลออกอ่านควัยหัวใจนเลือนลอย มันเป็นจดหมายจากประเทศอังกฤษซงรพพงศ์เขียนมาถงเขา

.....

อติศราเพื่อนรัก

กั้นมาถงอังกฤษและไต่เข้า Public School ทนเรียบรอยแล้ว ทักกันไม่ได้เขียนจดหมายถงแกลเลย ก็เพราะว่ากั้นมั่ววุ่นกับเรื่องยุง ๆ ทักกันไม่มีเวลาว่าง ไม่ใช่เพราะว่ากั้นลิมแแก

Public School ทักกันคล้าย ๆ กับโรงเรียนเรา ตอนแรกกั้นตนเค้นเสียดแทบแย้ กัลจะเข้ากับพวกฝรั่งไม่ได้ แต่พออยู่ไปก็สบายใจ เพราะการศกษาทักกันไต่รบ

จากชีวิตวิทยาลัย ทำให้กันพอจะเข้ากับคนอื่น ๆ ได้ดี ทันทเหมือนกับโรงเรียนเรา
ที่ไม่ได้ถือเอาการเรียนเป็นใหญ่ เพียงแต่สอนให้นักเรียนมีความรู้ในด้านวิชาการพอ
สมควร ผิดกับโรงเรียนอื่น ๆ ในประเทศไทย การศึกษาที่พยายามอบรมให้ทุกคนมี
ลักษณะเป็นผู้นำ ให้รู้จักยกย่องฟ้าซึ่งสร้างอนามัยและจิตใจให้แข็งแกร่ง รู้จักตัดสินใจ
และสอนให้รักคนตรงซึ่งเป็นเครื่องกล่อมเกล่าจิตใจ.....

..... และอีกหลายอย่างเหมือนกันกับชีวิตราชู ซึ่งแก่ก็คงจะรู้โดยแล้ว
..... เกือนนั้นก็เกือนพุดคิกิกายนแล้วชนะ อีกไม่กี่วัน

ถึงวันที่ ๒๕ พุดคิกิกาย ๗ วันคล้ายวันสวรรคตพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
ขึ้นกันไม่มีโอกาสได้ถวายบังคมพระองค์ท่านอย่างเคย ขอฝากแกช่วยถวายบังคม
แทนกันด้วย ส่วนกันอยู่ทางนกันแต่พระบรมฉายาลักษณ์ ซึ่งกันได้แต่กราบไหว้ระลึก
ถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ทุกคืนวัน.....

ตอนนเหงาเหลือเกิน กันได้รับจดหมายจากนอังกกิกกซึ่งมี Address เพียง
คนเดียว แก่ได้รับจดหมายแล้วอย่าลืมเขียนตอบมาด้วย เออ... พุดคิกิกก กัน
อยากพุดกับแกสักหน่อย ตลอดเวลาที่กันขยับกับแกที่เมืองไทย กันรู้ควาแกรรักกิกก
กันก็ไม่เคยซัดใจแกสักครั้ง เพราะแกเป็นคนดีในสายตาของกัน กิกกิกเองก็รักแก
กันอยาก จะซอรั้ง อะไรแกสักอย่าง หนึ่ง อยากให้ แกช่วย คแลกกิกกแทน กันด้วย
กิกกิกเป็นน้องสาวคนเดียวของกัน กันรักเธอมาก แกขาจะแปลกใจที่กันฝากให้แก
ช่วยคแลกกิกก เพราะกันเห็นว่าบางทีคุณพ่อคุณแม่ท่านไม่เข้าใจในตัวเธอ เธอยังเป็น
เด็ก บางคราวก็ทำอะไรผิดพลาดไปบ้าง กันเองก็เป็นผู้ช่วยแก้ปัญหาคของเธอคตลอดมา
แต่ขณะนั้นกันไม่อาจะช่วยเหลือเธอได้ ก็เห็นแค่แกเท่านั้นที่เป็นเพื่อนรักของกัน สัญญา
กับกันนะ อติศรา สัญญาด้วยเกียรติของลูกผู้ชาย ด้วยเกียรติของลูกวชีวิตราชู ว่าแก
จะรักเธอ จะเสียสละเพื่อเธอ จะให้อภัยเธอ และจะทำหน้าที่แทนกันเท่าที่แกจะทำ
ได้.....

รัก
รพีพงศ์

อภิศราพยักขมหน้านั้นไว้อย่างเต็ม หลังจากที่ได้อ่านพอเข้าใจในใจความของ
จดหมายฉบับนั้นแล้ว “รพีพงศ์ ก็นสัญญา สัญญาด้วยเกียรติของลูกผู้ชาย ด้วย
เกียรติของลูกชิวราวุธ ว่ากันจะรักเธอ จะเสียสละเพื่อเธอ จะให้อภัยเธอ และจะทำ
หน้าที่แทนแกเท่าที่กันจะทำให้” อภิศราทวนข้อความในจดหมายเขา ๆ “เธอยังเป็น
เด็ก ขางครวก็ทำอะไรผิดพลาดไปบ้าง” นั่นนะซี... ทำไมนะ?... ทำไมเขา
จึงไม่เคียดชังขอนเสียตั้งแต่แรก เขาได้ให้อภัยเธอในเรื่องที่ผ่านมาแล้วทั้งสิ้น คง
เหลือแต่เธอเท่านั้นที่จะให้อภัยเขาหรือเปล่า?

เขาพยายาม โทรศัพทไปขอโทษเธอหลายหน หลายครั้ง แต่ก็ได้รับคำทอ
ปทานองเดียวกันทุกครั้ง “เสียใจอะ คุณขออภิศราใช่ไหมคะ? คุณถูกกักขังบอกว่าไม่
เคยรู้จักคนชื่อนี้มาก่อน” ตามด้วยเสียงกระแทกโทรศัพททั้งโครม แต่เขาก็ไม่สิ้น
ความพยายาม เขียนจดหมายไปขอโทษ ไปหาเธอถึงที่งาน แต่ก็ไม่มีโอกาสได้เห็น
แม้แต่เงาของเธอจนกระทั่ง ในงานชิวราวุธงานสรณคนวันหนึ่ง

ท่ามกลางแสงไฟหลากสี ผู้คนแออัดยัดเยียดในบริเวณงาน อภิศราเดินแทรก
กลุ่มชนไปยังร้าน ของสมาคมนักเรียนเก่าชิวราวุธวิทยาลัย ที่โต๊ะตอนริมมีร่างของ
หญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ อภิศราจำได้เป็นอย่างดีว่าเป็นวิสศา ตรงข้ามเธอ ชายวัย
กลางคนนั่งจับเข่าอยู่ คุณพ่อของวิสกานั่นเอง เขายกมือไหว้เมื่อนายรพีหันมาพบ
เข้าพอดี “อ้อ วิสสิ อภิศราเองนะหรือ มานั่งด้วยกันซี” นายรพีรับไหว้พร้อมยก
ออกปากชวนอภิศราอย่างสนิทสนม อภิศราทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้เหล็กอย่างนอนน้อม

“ยังงั้นนี่ไม่คอยเห็นหน้าเลย ทำไมไม่ไปบ้านอาอีกล่ะ” นายรพีกล่าวอย่าง
ยิ้มแย้ม “เฮ... ก็กกกไม่เห็นทักพี่เค้าเลย” หันไปกล่าวกับวิสกาสงนงกมหน้า
นั่งอยู่ ทำให้เธอยกมือไหว้อย่างเสียไม่ได้

“อภิศรามากี่แล้ว อาจะไปคุยกับเพื่อนที่โต๊ะนั้นสักหน่อย อยู่เป็นเพื่อนคุย
ก็กกกก็ไปก่อนก็แล้วกันนะ” นายรพีกล่าวแล้วก็พาร่างลูกจากไป วิสกาเบือนหน้า
ไปทางด้านข้างทันที เมื่อนายรพีจะต้งนั่งอยู่กับอภิศราเพียงสองต่อสอง ความเงิบ
บังเกิดขึ้นชั่วคราว ในที่สุดอภิศราก็เป็นฝ่ายกล่าวขานก่อน

“คุณก๊กก๊กจะไม่ยกโทษให้พทรหรือครับ สำหรับเรื่องวันนี้...” เขาเว้นระยะ
เมื่อเห็นเธอทำเช่นนี้ “พตองขอโทษ คอนนนพกาลังโกรธ ก็เลยพคอกออกมาด้วย
อารมณ์ ห็นหน้ามาพคอกับพทน้อยชครบ” เขากล่าวด้วยเสียงวิงวอน เป็นผลให้หญิง
สาวหันขวับมาทันที “คะ ด้วยอารมณ์ ก๊กก๊กก็ทราบ” เธอกล่าวประชก “ด้วย
อารมณ์โกรธ ทำให้พคอกีคราพคอกออกมาอย่างนั้น พคเคยคิดหรือเปล่าคะว่า คำพคของ
พทรสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แก่ใครบ้าง ฉะนั้นกรณาย่าพคค่อไปอีกเลยคะ” ขอให้
มันจบเรื่องลงเพียงแค่นั้น” เธอกล่าวด้วยความโกรธ

“ก๊กก๊กมีสติททจะประณามพ เพราะพเป็นคนผิด แต่คนผิดทยอมรับผิดก็
สมควรทจะไครรับการให้อภัยไม่ใช่หรือ?” เหตุผลของชายหนุ่มทำให้วิศดานงเงไป
ชั่วคราว “พคคดงเรื่องนมานานแล้ว มันทำให้พไม่สบายใจ เทาทพสารภาพออกมา
ท่อน่าก๊กก๊ก คงจะทำให้เราเข้าใจกันได้” “พคกีคราจำได้ใหม่คะว่าใครทเป็นคน
พคว่า คนเราจะเห็นคุณค่าของอะไรสักอย่างก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นมันหลกคดอยไปไกลเสียแล้ว
ก๊กก๊กยังจำได้ก็ เราคงไม่อาจจะเข้าใจกันได้หรือคะ น้ำเสียงของหญิงสาวอ่อนลง
“ต้องได้ช้จะ มันยังไม่สายเกินไปทเราจะทำความเข้าใจกัน ก๊กก๊กไม่ได้้อยห่างไกล
จากพทรสุดเฮอเม ขอกกบพช้จะ ว่าก๊กก๊กจะยกโทษให้พ” อคิคราทค้ยทเธอง่ายๆ เขา
ชันสายคทาชนพนคหญิงสาวทงอยู่เบื้องหน้า ชนตางอนยาวหลบลงมายค้กลกนยันตา
ควงหน้าปรากฏแจ่มช้ค้อยกบสายคทาของเขาภายค้แสงไฟอันเลือนราง ร่างสูงสง่า
ในเครื่องแบบสขาวลกชน พรอมกบเสียงกล่าวจากร่างนคกชนค้อยๆ “พยงไม่ถาม
ก๊กก๊กเคยวน เพราะก๊กก๊กยังไม่หายโกรธพ แต่พอยากให้ก๊กก๊กคคคิดว่า สมควรจะ
ให้อภัยพทรหรือเปล่า พพรอมเสมอทจะรบพง” แล้วร่างนคกคดอยหายไปจาก ฉ ทน
ปล่อยให้หญิงสาวนงอยู่เพียงคนเดียว

อคิคราจากไปโดยทงคำพคไว้ให้วิศคาครันคคค่านง ค้เวรียวค้ำขมคคเข้า
หากัน ริมฝปากแคงเม้มแนบสนทงนเกอยจะเป็นเส้นตรง แสดงว่าเจ้าของกำลังใช้
ความคคคอย่างหนัก ชายผู้นนเคยเหยียดหยามเธอด้วยคำพค บคคเขามานงสารภาพ
อ้อยครงหน้าของเธอ เขาปลอบโยนเธอด้วยคำพค ด้วยสายคทาอันวิงวอน เหมือนคกท
ออกอ้นมารคทา เธอยังไม่หายคคองเขาคอกหรือ จะให้เขางอนงอไปดงไหน ค้เธอ

เองที่เป็นคนผิด หลงนิยมชมชอบในตัววุฒิ ลืมนึกถึงเขา กิริยาอาการของเธอได้กักกัน
จิตใจของเธอให้พุ่งชนถึงจกโทษะ ครั้นเขาทำให้เธอโกรธบ้าง เธอก็คิดจะโกรธเขาไป
จนวันตาย เขาสำนึกผิดแล้ว อ้อนวอนขออภัย เธอก็ตั้งแง่อน ก็ชายคนนั้นไม่ใช่หรือ
ที่ทำให้เธอรู้สึกสิ้นสะท้านในดวงใจเมื่อยามประสยสายตาของเธอ เธอจะกล้าปฏิเสธ
หรือว่าเธอไม่ไ้รักเขา เธอไม่เคยแม้แต่จะคิดถึงเขา ทุกสิ่งทุกอย่างขณะนั้นอยู่กับ
เธอ เขาทรุดกายลงคุกเข่าอยู่ข้างหน้าเธอ อ้อนวอนขออภัยให้เธอยกโทษ คำพูดทั้ง
หลายแสดงให้ประจักษ์แล้วว่า เขาพล้มอบดวงใจให้เป็นของเธอแต่ผู้เดียว เธอจะก้ม
ลงน้อมรับความรักความภักดีของเขา หรือว่าจะหันหลังเดินหนีไปจากเขา เธอจะให้เขา
ระทมทุกข์อยู่ตลอดไปเช่นนั้นหรือ ? โอ เป็นไปไม่ได้ เธอทำไม่ได้แน่ๆ
เธอไม่กล้าทราฐจิตใจของเธอออกไปอีกแล้ว แต่จะทำอย่างไรไ้เขาจากไปแล้ว และ
เธอก็ไม่อาจจะไปพบกัยเขา ไปบอกว่าเธอให้อภัยเขาจนหมดสิ้น มิน่ารังเกียจทหญิง
สาวจะไปหาชายหนุ่ม มีชีวิตวัยของกลสตรีที่คิดจะทำเช่นนั้น

. แต่ถึงอย่างไร พรหมลิขิตก็ยังบันดาลให้คนทั้งสองมาพบกันอีก
จนได้ อติศร่าเป็นฝ่ายไปหาวิชาตถึงที่บ้าน วิชาต่าเข้าใจเขาโดยตลอด ทั้งสองคน
ให้อภัยต่อกัน และยิ้มให้กันด้วยหัวใจอันเป็นสุข

ใครว่าผู้หญิงทำให้การเรียนเสีย สำหรับคนอื่นอาจจะเป็นจริง แต่สำหรับ
อติศร่า ตรงกันข้าม ผู้หญิงทำให้ เขามีกำลังใจ มุมานะขยันเรียน หนังสือชนออกมา
โดยเฉพาะในระยะหลัง ตั้งแต่สัมพันธภาพ ระหว่าง เขากับวิชาต่า เกิดความ ราบรื่น
อติศร่าก็ตั้งใจเรียน เพื่อสร้างอนาคตแก่ตนและแก่หญิงที่ตนรัก ดังนั้นเมื่อการ
สอบไล่ชั้น ม.ศ. ๕ สิ้นสุดลง ไม่นานนักอติศร่าก็ทราบผล เขาสำเร็จการศึกษาระดับ
สุดท้ายไ้โดยไม่ล่าช้านัก อติศร่าเลือกสอบเข้าในคณะวิศวกรรมศาสตร์ แต่เขา
พลาดไปอย่างน่าเสียดาย เพราะการเรียนของเขายังไม่ดีเท่าที่ควร เขาปล่อยให้ตัวเอง
ไม่ได้คิดเสียอกเสียใจอะไร เขาเล่นกีฬามากเกินไปจนไม่ค่อยไ้เรียนหนังสือ มันเป็น
บทเรียนของความเกียจคร้าน อีกหนึ่งปีเต็ม เขาจึงจะมีโอกาสแก้ตัว แต่ขีความรดา
ของเขาก็ไม่ยอมให้เวลาของบุตรชายล่วงไปโดยเปล่าประโยชน์ เวลาหนึ่งปีที่ปราศจาก
การงานเป็นหลักแหล่งทำให้คนในวัยคะนองเสียผู้เสียคนไปมากแล้ว ดังนั้นท่านจึงตัด
สินใจส่งอติศร่าไปศึกษาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ที่เขาต้องการ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา

ที่ท่าอากาศยานวันนั้น มีผู้คนมากหน้าหลายตาอดิศาว่าลาญาติมิตรที่พากัน
ไปส่งอย่างอ่อนหนาฝากัง เขาพยายามปลุกตัวออกมาอยู่กับวิศิตาตามลำพัง

“คงอีกนานนะคะ ที่เราจะได้พบกันอีก” วิศิตาเอ่ยขึ้น พลังขำเลียงดวง
ตาที่เอ่อตันไปด้วยน้ำตา ไปทางชายหนุ่ม “ไม่นานหรอกจะ อีกไม่กี่ปี ก็จะมา
มา” ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาจะจากไปเพื่ออนาคต เธอก็ยังอาลัยในตัวเขา เธอไม่เคยร้องไห้
แม้ในวันพรุ่งนี้จากไปในลักษณะการเช่นนั้น แต่ครั้งหนึ่ง ๆ ที่พยายามหักห้ามใจ
น้ำตาก็ไหลลงมาชายแก่ “อย่างร้องไห้จะ พี่ไม่ได้จากไปชั่วชีวิตซักหน่อย
กุกกุกคองเซมแซ่งนะจะ น้องสาวของพี่คงไม่ขยับ อีกไม่นานพี่จะมาหาที่กุก
กุกกุกกุก” เขาปลอบพลัง ใช้ผ้าเช็ดหน้าช้อน้ำตาบนดวงหน้าของเธอเบา ๆ
“พลัดสัญญา พี่จะไม่เอาตุ๊กตามีสบิลอนคักกลับมาอวดกุกกุกหรือจะ พลัดสัญญา”
เขาพยายามคุยให้เธอคลายจากความเศร้า พลังเอื้อมมือไปก้มมืออ่อนอ่อนนุ่มของเธอ
ไว้อย่างทนถนอม “ไปกันเถอะจะ บ้านคงได้เวลาเครื่องบินออกแล้ว” อติศา
จึงมือเธอเดินออกมาสู่ริมลานกว้างซึ่งเครื่องบินสีเงินจอกันอยู่เบื้องหน้า ผู้โดยสารเริ่ม
ทยอยกันขึ้นเครื่องบินซึ่งเบียดประตูเหล็กกว้างอยู่ อติศาหันมาไหว้ญาติผู้ใหญ่ทั้งหลาย
รับคำอวยพรของท่าน คุณพ่อคุณแม่โอบรับของเขาไว้แน่นด้วยความปลื้มปิติ ก่อนที่
จะจากไปเขาเดินเข้ามาหาวิศิตาซึ่งยืนคอยอยู่ข้าง ๆ ชายหนุ่มประทับริมฝีปากลงบน
หน้าผากเกลี้ยงของหญิงสาว พลังกระซิบว่า “ลาก่อนนะจะ น้องสาวที่รักของพี่
อีกไม่นานพี่จะมาดีกว่า น้องสาวของพี่จะสวยขึ้นอีกหรือเปล่า” แล้ววางส่งลงใน
ซอกสากลสีเทาเข้มก็ก้าวหน้าขึ้นไปตามบันไดขึ้นเครื่องบินด้านบน โดยมีวิศิตามอง
ตามไปด้วยสายตาซึ่งมีแววแห่งความอาลัย นกเหล็กทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าสีครามพา
อติศาไปยังอีกซีกโลกหนึ่ง และพาหัวใจของวิศิตาไปไกลแสนไกล

“อีกไม่นานพี่จะมา” ประโยคนี้แว่วสะท้อนคังอยู่ในความรู้สึกของวิศิตา
เธอนิ่งนัยวัน รอคอยการกลับมาของอติศา ดูเวลาผ่านไปช่างเชื่องช้าเสียจริง ในยาม
ที่หญิงสาวรอคอยชายหนุ่มคนรักที่อยู่ห่างกันสักขอบฟ้า แต่แล้ว เขาก็
กลับมาจริง ๆ กลับมาหาวิศิตาพร้อมด้วยเกียรติยศและชื่อเสียงที่กลผู้ชายจะพึงมี

เสียงเพลงจากวงดนตรีนักเรียนเก่าวชิรวัชในเพลง Eternally อันอ่อนหวาน
บรรเลงเบา ๆ ท่ามกลาง ชายหญิง ที่กำลัง ลีลาช้อยบนฟลอร์ในงานวชิรวัชานุสรณ์
อติศราโออร่าของวิสาภาไว้ในวงแขน ทั้งสองค่อย ๆ เคลื่อนไปตามจังหวะเสียงเพลง
ประจกเทพบุตรและเทพธิดาอันลอลอยล่องอยู่ ณ สรวงสวรรค์ ท่ามกลาง ทิพยคนตรีของ
เหล่าคนธรรพ์ “เวลาที่ผ่านไป ทำให้เรารู้สึกเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น” อติศราเป็นฝ่าย
เอ่ยปากขึ้นก่อน “เมื่อตอนเด็ก ๆ พึ่งไม่เข้าใจในความรัก ตลอดเวลาที่เคยคิดว่า
พี่ไม่ได้รักใคร่จริงจัง แต่บัดนี้... เวลาทำให้พี่ทราบว่า ความรักเป็นสิ่งอ่อนหวาน
เป็นสิ่งบริสุทธิ์ และประเสริฐกว่าสิ่งใด ๆ ในโลก “เขาทำท่าหยอกก็กลักรู้
หญิง “พี่เคยคิดถึง เคยฝันถึงกูกัก กเวลาได้ ช่วยให้ พี่ได้ตัดสินใจดีกว่า
กูกักคือผู้หญิงคนเดียวที่พอมอบความรักให้ กูกักก็จะบอกได้หรือเปล่าจะ ว่ากูกักรัก
พี่” “คะ” หญิงสาวตอบสั้นด้วยเสียงแผ่วเบาจนเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ แต่เพียง
เท่านั้นก็มีความหมายมากพอสำหรับชายหนุ่ม และดูเหมือนเสียงนั้นจะกังก้องอยู่ในหู
ของเขามิรู้เลือน

เสียงเพลงยังคงบรรเลงอยู่ค่อย ๆ เมื่ออติศราประคองร่างของหญิงสาวมายัง
ที่นั่งด้านหน้าฟลอร์ เขาล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อนอก หยิบกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงิน
เปิดออก และค่อย ๆ บรรจง ถักเข็มกลัดเพชร ลงบนเสื้อ ของหญิงสาว อย่างทนุถนอม
เข็มกลัดเพชร รูปวชิรวัช นั้นส่องแสง เป็นประกายเรืองรอง อยู่บนเสื้อราตรีสีฟ้าอ่อนเจก
เช่นเดียวกับที่ความรักเรืองรองอยู่ในดวงใจ ท่ามกลางเสียงเพลง Eternally อันเป็น
สัญญาณแห่งความรักอันยั่งยืนของคนทั้งสอง.

ไม่มีน้ำตา... จาก กระพุ่ม... (นักเรียนนมอคค่อห้ำ)

... ดาวฤกษ์ สิ้นธุณิขย์ ...

ค้อย่างเท่า ก้าวเข้านั่ง ยังห้องสอบ
อาจารย์มอบ ข้อสอบ ขอบคุณท่าน
พอพลิกอ่าน ผ่านตา ผวาพลัน !
สดงงัน อัดอั้นจิต คึดอยู่นาน

คณิตก. พอกลักลั่น ฝนทำได้
tan cos sin จับตั้ง นั่งคุณหาร
แยกแฟคเตอร์ เจอเซอร์ด เกิดสมการ
เกือบจะพาล ตมใส่ หัวใจวาย !

คณิตข. ก็แสนยาก ลำบากจิต
สดจะคิด จะคั้น จะชวนชววย
“ชายคนหนึ่ง ตลิ่งมอง จ้องเนินทราย
แลเห็นควาย หลายกลุ่ม ตุ่มเดินไป

เป็นมุ่มยก หกสิบสาม ตามโจทย์ว่า
เจ้าควายบ้า จะห่างเขา สักเท่าไหน ?”
ส่งกระต่าย ว้างเปล่า สุดเศร้าใจ
ที่คิดไว้ ผิดไป ไม่ได้คววม

กลศาสตร์ ไฟฟ้า นึกคิดอยู่
เราว่าหม แต่ทำไม ได้แค่สาม!
แม่เหล็กวาง กลางพนเอียง เพียงพองาม
ครูปตาม ที่โทษว่าด ประหลาดดี

ผลงาน การเคลื่อนที่ ของ Newton
แยกแรงกัน มั่นมากมาย หลายวิถี
ตกแนวตั้ง วิ่งแนวราบ ทราบค่า g
เจอะเคมี ชั่ว นาระทม

สูตรอนุ หมุ่นิวเคลียร์ สุดเพี้ยจิต
เตรียมผลิต แยกอากาศ ก๊าซผสม
ทั้งพฤษส์ตัว จัดจำแนก แยกกันจม
ใส่เต็อนกลม กบปลา นากลุ่มใจ

ผลสอบแจ้ง แกลงออก บอกให้ทราบ
ใจหายวาบ ทราบผลแจ้ง แกลงใจ
เปอร์เซนต์แย้ แค้สืบก ตกบรรัลย์!
ทวาดไว้ อนาคต หมดมิดพลัน

เคยตั้งจิต คิดหมาย เป็นนายแพทย์
ระวังแวด คนไข้ ให้สุขสันต์
คนควหา ยาแก้ มะเร็งพลัน
นียดยากัน แก้ไข โรคภัยคน

เป็นนักวิท ยาศาสตร์ ปราชญ์เป็รองกล้า
แบกตำรา บำเรียน เพียรฝึกฝน
ยิงดาวเทียม เตรียมส่ง จรวดยนต์
ให้วังชน ดาวพฤษส์ ก้อนรัสเซีย

เป็นบัณฑิต วิสวะ กะไว้ออด
อุโมงค์ลอด ซ่อมสร้าง หนทางเสี้ย
สร้างหอสูง หน้ฝู่งยง มุ่งตามเลีย
เรียนนิวเคลียร์ อีเล็กตริก ฟิสิกส์การ

เรียนคร่ำเคร่ง เก่งกฎหมาย ทนายกล้า
อาสาว่า ชิงเอา เขาวิหาร
ลงโทษคน น้อราชฎ์ ประกาศประจาน
จับขืนศาล กุดหัว ใหญ่ล้วย

นำอดสู มารู้ว่า บัญญาต้อย
มันน่าน้อย ดวงจิต จะคิดไฉน
สอบได้ที่ โหล่เปรต ประเทศไทย
เรียนไม่ไหว ไล้เตะฝุ่น วันวายตัว

เมืองไทยหรือ คือประเทศ เกษตรเฟื่อง
มากลัวเรอง เปลืองจิต คิดปวดหัว
วิทยาลัย เข้าไม่ได้ ไม่ต้องกลัว
ไปเลี้ยงวัว เลี้ยงควาย คงได้การ

โครงการระดุก สันหลัง ยังอ่อนเง่น
ชาติขาดแคลน ข้าวปลา กระจายหาร
ประชาชาติ ช่วยส่งหมู่ ผู้เชี่ยวชาญ
รดดุงาน แก่ไข ก้นใหญ่โต

ที่ดินว่าง กว้างใหญ่ สุดไพศาล
ยังขาดการ ฟื้นฟู อยู่อ๊กไข
เดยวันผม ทำไร่ ใดคู้โย
ตำแหน่งโก้ ผู้แทนกลุ่ม หนุ่มชวานา!

เรื่องเศร้าของนักร้องสมัครเล่น

คุณอัจฉริยะ พยายามพากเพียรหัดร้องเพลง จนกระทั่งรู้สึก (เขาเอง) ว่า
เริ่มมีเสียงเสน่ห์อันไพเราะ เพราะพรังซัน คุณอัจฉริยะ ก็ตรงไปหาคุณนพคุณ นายวง
หัตถ์คนครอนลอสซอทันท

คุณอัจฉริยะ : ผมอยากจะมาสมัครเป็นนักร้องประจำวงของคุณสักคน

คุณนพคุณ : คุณถนัดร้องเพลงอะไรล่ะ

คุณอัจฉริยะ : ผมถนัดทุกประเภท โดยเฉพาะเพลงสากล เสียงของผมกับ
Andy Williams ซ้ำลงคล้ายคลึงกันอย่างเหลือเกิน ลอง
Sample คู่สักเพลงก็ได้

แล้วคุณอัจฉริยะ ก็เปล่งเสียง ที่ซุ่มพื๊ดไฉ่วมานาน ออกมา เป็นเสียง สูง ๆ ต่ำ ๆ
แต่อันิจา! เสียงนั้นช่างระคายเคืองโสตประสาทเสียเหลือเกิน ทำให้คุณนพคุณรีบ
เอามือออกทั้งสองข้างอย่างรวดเร็ว

คุณนพคุณ : พอแล้ว ๆ ถึงแม้เสียงคุณจะไม่ Andy Williams แม้แต่นึก
เกี่ยวกับตาม แต่ว่า O.K. ผมจะรับคุณไว้เป็นนักร้องชั่วคราว
และผมจะให้คุณร้องคนเดียวในงานวันอาทิตย์นี้

คุณอัจฉริยะ : ขอโทษเถอะครับ แต่เป็นการจำเป็นที่นักร้องเสียงทองผู้มี
เกียรติเช่นผมจะได้รับทราบไว้ว่า เป็นงานบอลด์ซันคิโคมิทราย
เพื่อว่ากระผมจะได้แสดงความสามารถอย่างสุดเหวี่ยง

คุณนพคุณ : อ้อ! คุณได้แสดงอย่างสุดเหวี่ยงแน่ วันอาทิตย์นี้ของเร
จะไปแสดงในงานของโรงเรียนสอนคนหูหนวก ขอแสดงความ
ความยินดีต่อคุณอย่างแรงกล้า.....

๘ ๒ ๗

รายชื่อวิทยานิพนธ์ ม.ค. ๕ ตามลำดับหมายเลข

เลขประจำตัว	ชื่อนักเรียน	เข้า ร.ร. เมื่อ	ชั้นที่แรกเข้า
๒๑๓๕	สมสวัสดิ์ มั่นประเสริฐ	๑๗ พ.ค. ๒๔๙๘	ป. ๓
๒๒๑๕	วิรินทร์ จุลโกล	๑๗ พ.ค. ๒๔๙๘	ป. ๔
๒๓๐๕	อภิมาช พิธานสมบัติ	๑๗ พ.ค. ๒๕๐๐	ป. ๔
๒๓๒๗	ยงยศ ปฏิพิมพาคม	๑๗ พ.ค. ๒๕๐๐	ป. ๓
๒๓๓๓	นิมิตร คล้ายปรีชา	๑๗ พ.ค. ๒๕๐๐	ป. ๔
๒๓๕๓	ทวีไทย สนิทวงศ์ ณ อยุธยา	๑๗ พ.ค. ๒๕๐๐	ป. ๓
๒๓๕๕	อุดมสุข ปทุมเทวาริบาล	๑๗ พ.ค. ๒๕๐๐	ป. ๓
๒๓๖๖	บดินทร์ ณ อยุธยา	๓ ก.ย. ๒๕๐๐	ป. ๔
๒๓๖๘	นิก คีร์กิล	๓ ก.ย. ๒๕๐๐	ป. ๓
๒๓๗๓	สุทัศน์ จารุกิล	๓ ม.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓
๒๔๑๑	นพคุณ วิบลมมงคล	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ม. ๑
๒๔๓๓	จิรายุส ยกทะเล	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๔
๒๔๔๐	วิรัชกิจ อิศรเสนา ณ อยุธยา	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๔
๒๔๔๓	สันติเทพ กาวเรือง	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๔
๒๔๔๕	ชิตชัย วิษุรังสรรค์	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๔
๒๔๔๗	ม.ร.ว. ศุภกิจ ศิริกุล	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓
๒๔๕๐	สรศักดิ์ บนนาค	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓
๒๔๕๒	จุลสิงห์ วสันตสิงห์	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓
๒๔๕๘	กาวฤกษ์ สันตวณิชย์	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓
๒๔๕๙	เทียนไชย จงพรเพียร	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓

เลขประจำตัว	ชื่อนักเรียน	เข้า ร.ร. เมื่อ	ชั้นที่แรกเข้า
๒๔๖๐	สมคึก ไยบัวเทศ	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓
๒๔๖๑	จารุจินต์ นภีตะภัก	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓
๒๔๖๕	ตรีมิตร ศิริขิงกร	๑๕ พ.ค. ๒๕๐๑	ป. ๓
๒๔๘๔	วันชัย หงษ์เหิน	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ม. ๒
๒๔๘๗	อิจริย์ บุคตะนันท์	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ม. ๑
๒๕๐๑	พรเพ็ชร วิชิตชลชัย	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ม. ๑
๒๕๐๔	อภิศักดิ์ เกาะสศ	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ม. ๑
๒๕๑๔	ศักดา เขียมแก้ว	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ม. ๑
๒๕๒๒	ศรีเขต ศิริวรรณ	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๒๔	สิทธิเกษ บุนนาค	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๒๖	สนันชาทิ เทพหัสทิน ฌ อพยยา	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๓๒	มนัสวี บุญเยี่ยม	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๓๓	อภินันท์ ฌ วรรณอง	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๓๔	พัชฌพงศ์ กาญจนโรจน์	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๓๖	นรฤทธิ โสติกเสถียร	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๓๗	ธเนศวร์ สิงคาลวณิช	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๓๘	สัณแสง วงศ์เขียรทอง	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๖๕	ณัฐระ ผดุงวัตร	๔ มี.ย. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๗๐	สาโรจน์ ลีสวรรค์	๔ มี.ย. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๗๔	เอกชัย ชินฉพงษ์	๑ ก.ย. ๒๕๐๒	ป. ๔
๒๕๘๒	ระพีพัฒน์ ฌ นคร	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๒
๒๕๘๐	สกลพจน์ พจนานนท์	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๕๘๒	เขมชาติ โพธารามิก	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑

เลขประจำตัว	ชื่อนักเรียน	เข้า ร.ร. เมื่อ	ชั้นที่แรกเข้า
๒๕๕๓	อภิรักษ์ อารีย์มิตร	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๕๕๖	ชัยวัฒน์ สงฆ์เป็รวง	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๕๕๘	มันใจ บุญมา	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๐๑	กฤษณะ ผลอนันต์	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๐๓	กุลยเกษ บุญนาค	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๐๔	ชนินทร์ วีระวงศ์	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๐๕	คันติ ปริพันธ์พจนพิสุทธิ์	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๐๖	ประภัสสร สุชะจาติ	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๐๘	พลศักดิ์ ประณทนรพาล	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๐๙	พิชญ เนียวกุล	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๑๐	ธงชัย ไชยกุล	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๑๓	สรยศม์ พรหมพจน์	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๑๔	สุชาติ เนียวกุล	๒๔ พ.ค. ๒๕๐๓	ม. ๑
๒๖๑๑	ทัศนพงษ์ จักกะพาก	๒๒ พ.ค. ๒๕๐๔	ม. ๒
๒๖๑๒	ธีระศักดิ์ สุชะจาติ	๒๒ พ.ค. ๒๕๐๔	ม. ๒
๒๖๑๓	มนัสสัน ศรีพนา	๒๒ พ.ค. ๒๕๐๔	ม. ๒
๒๖๑๔	ศิริศักดิ์ ฐประเสริฐ	๒๒ พ.ค. ๒๕๐๔	ม. ๒
๒๖๑๖	สมภพ ทิพย์มทอง	๒๒ พ.ค. ๒๕๐๔	ม. ๒
๒๖๑๗	เอกชัย ไหลมา	๒๒ พ.ค. ๒๕๐๔	ม. ๒
๒๖๑๓	เอก มทาวรัตน์	๒๑ พ.ค. ๒๕๐๕	ม. ๓
๒๖๑๔	ฐานิศร์ สอนชุ่มเสียง	๒๑ พ.ค. ๒๕๐๕	ม. ๓
๒๖๑๕	สมศักดิ์ เขียววงค์	๒๑ พ.ค. ๒๕๐๕	ม. ๓
๒๖๑๖	กณิศ คุณาวณิ	๒๑ พ.ค. ๒๕๐๕	ม. ๓

เลขประจำตัว	ชื่อนักเรียน	เข้า ร.ร. เมื่อ	ชั้นที่แรกเข้า
๒๗๖๘	โชติกร สิริอังกูร	๒๑ พ.ค. ๒๕๐๕	ม. ๓
๒๘๖๓	สุรชิต ทองค้ำ	๒๔ ก.ย. ๒๕๐๕	ม. ๓
๒๘๘๓	แชน สนิทวงศ์ ณ อยุธยา	๒๐ พ.ค. ๒๕๐๖	ม.ศ. ๑
๒๘๘๔	ทายาท คล่องตรวงโรศ	๒๐ พ.ค. ๒๕๐๖	ม.ศ. ๑
๒๘๘๕	นภกมล ลประสงค์	๒๐ พ.ค. ๒๕๐๖	ม.ศ. ๑
๒๘๘๖	ศิริชัย โยโกตา	๒๐ พ.ค. ๒๕๐๖	ม.ศ. ๑
๒๘๘๗	สมเกียรติ อรามวิทย์	๒๐ พ.ค. ๒๕๐๖	ม.ศ. ๑
๒๙๘๓	จงใจ ผลประเสริฐ	๑ ก.ค. ๒๕๐๖	ม.ศ. ๑
๒๙๙๘	ฉัตรชัย น่วมเจิม	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๗	ม.ศ. ๒
๒๙๙๙	ศิริชัย ชูประวิติ	๑๘ พ.ค. ๒๕๐๗	ม.ศ. ๒
๓๑๐๖	ประภัสสร บุญเกษ	๘ ก.ย. ๒๕๐๗	ม.ศ. ๒

รายนามผู้จัดทำ

สาโรจน์ ลีสวรรค์ บรรณาธิการ
ดาวฤกษ์ สันธวณิชย์ รองบรรณาธิการ

สรยุทธ์ พรหมพจน์ กรรมการ
ธงชัย ไชยกุล กรรมการ
พรเพ็ชร วิชิตชลชัย กรรมการ
สมเกียรติ อร่ามวิทย์ กรรมการ
ศรีเขต ศิริวรรณ กรรมการ

เขมชาติ โพธารามิก ฝ่ายศิลป์
เอกชัย ไหลมา ฝ่ายศิลป์
ธเนศวร์ สังกาลวณิช ฝ่ายศิลป์
เทียนไชย จงพีร์เพียร ฝ่ายศิลป์
ศิริศักดิ์ จูประเสริฐ ฝ่ายศิลป์
ทายาท คล่องตรวงโรค ฝ่ายศิลป์
ดุลยเดช บุนนาค ฝ่ายศิลป์

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ไทยเกษม ถนนเฟื่องนคร-พระนคร
นายอำพัน ฉายางกูร ผู้พิมพ์ และ ผู้โฆษณา

พ.ศ. ๒๕๑๑